DARK VERSE
BOOK TWO
THE MYSTERIOUS
THE COUNT OF MISSING GIRLS SHOOTS UP TO 25
THE REAPER
RUNYX

REAPERUL
Dark Verse - Cartea a doua

RUNYX

The Reaper
Dark Verse
#2 RuNyx
Copyright © 2020 de RuNyx
runyxwrites.com

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită, transmisă sau revândută sub nicio formă sau prin orice mijloace, inclusiv prin fotografiere, înregistrare, sau prin alte metode electronice sau mecanice sau stocate în orice bază de date sau sistem de recuperare fără acordul prealabil scris al autorului, cu excepția unor scurte citate incluse în recenzii critice și a altor utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Această copie este licențiată doar pentru plăcerea dumneavoastră. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați un exemplar suplimentar pentru fiecare persoană. Vă rugăm să respectați munca depusă de acest autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele fie sunt produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănarea cu persoane reale, în viață sau moarte, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Copertă realizată de Nelly R.
Pentru orice întrebări/informații:
runyxwrites@gmail.com

Titlu
Copyright
Dedicație
Dedicație
Nota autorului
Epigraf
Muzică
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16

Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Epilog
Recunoștință
Recunoștințe
Conectați-vă cu RuNyx

Pentru părinții mei.
Pentru că m-ați susținut mereu, mi-ați dat putere și mi-ați încurajat visele. Nu aș fi fost cine sunt fără dragostea voastră necondiționată.
Te iubesc.

Aceasta este cea de-a doua carte din seria *Dark Verse* și continuă direct de unde s-a oprit prima carte, *The Predator.* Dacă nu ați citit prima carte, vă recomand să o faceți pentru o experiență de lectură completă.

Această carte conține scene explicite de violență și de natură sexuală. De asemenea, există câteva avertismente de declanșare pe care consider că ar fi corect să vă avertizez în cazul în care sunteți sensibili la aceste subiecte - atac de panică, crimă, mențiuni despre viol și tortură, mențiuni despre sclavia umană.

Dacă vreunul dintre aceste subiecte vă face să vă simțiți inconfortabil, vă rugăm să luați aminte. Dacă veți continua să citiți cartea, sper să vă bucurați de călătorie. Vă mulțumesc.

Lista de redare este pentru Tristan și Morana, atât pentru Cartea 1, cât și pentru Cartea 2.

Diavolul Diavolului - Milck

Carnival of Rust - Poeții toamnei

Animals - Maroon 5

Closer - Nine Inch Nails

One Way or Another - Until the Ribbon Breaks lyrics

Every Breath You Take - The Police

Eyes on Fire - Blue Foundation A

Little Death - The Neighbourhood

Russian Roulette - Rihanna

Between the Bars - Elliott Smith

Toxic - Sofia Karlberg Cover

Hypnotic - Zella Day

Carry You - Jeffrey

James Bravado -

Lorde Salted Wound -

Sia

Crazy in Love - Beyonce (Fifty Shades Cover)

Wicked Game - Ursine Vulpine ft. Annaca

Bedroom Hymns - Florence + The Machine

Tăiat - Plumb
Fire Breather - Laurel
Broken - Seether ft. Amy Lee
Monster - Imagine Dragons
Demons - Imagine Dragons
Don't Let Me Go - RAIGN
Help - Hurts
Am găsit - Amber Run
Făcând dragoste pe munte - The Woodlands Lullaby - Nickelback
Touch Me - Rui Da Silva Ft. Cassandra
Bleeding Love - Leona Lewis
My Heart Is Open - Maroon 5
Partition - Beyoncé
50 Shades - Boy Epic
Trust - Boy Epic
Dirty Mind - Boy Epic
Walk Through The Fire - Zayde Wolfe ft. Ruelle
You Belong To Me - Cat Pierce
Dragostea mea nu va muri niciodată - Claire Wyndham Un pic de rău - Valerie Broussard
You Should See Me in a Crown - Billie Eilish
Flesh - Simon Curtis
Cina și diatribele - Hozier Sunt un om căutat - Royal Deluxe
Dangerous Woman - Ariana Grande
Not Afraid Anymore - Halsey
Game of Survival - Ruelle

Shameless - Camilla Cabello

Craving You - Thomas Rhett

Madness - Ruelle

Sânge și mușchi - Lissie

Fear and Loathing - Marina and the Diamonds

Black Magic Woman - VCTRY

Nu pot continua fără tine - KALEO Playlist pe Spotify

Playlist pe YouTube

"Te iubesc așa cum se iubesc anumite lucruri
întunecate, în secret, între umbră și suflet."
- Pablo Neruda

Strălucirea portocalie a țigării aprinse era singura licărire de viață în noaptea întunecată și furtunoasă.

Bărbatul care stătea la volan s-a uitat la cimitirul din stânga sa, iar ochii lui de culoarea alunei urmăreau îndrăgostiții care se sărutau printre morți. Deși nu putea să o vadă pe fată, ascunsă cum era în spatele cadrului înalt al iubitului ei, știa exact unde se afla, așa cum știuse în toți acești ani.

Îi privea din întunericul mașinii sale, cu geamul coborât doar un centimetru pentru a lăsa fumul să iasă înainte de a-l sufoca. Nu că i-ar fi fost teamă de moarte, deloc. Avea doar un scop, un țel care îl conducea de foarte mult timp. Stătuse la pândă, zi după zi, săptămână după săptămână, an după an, făcând un pas metaforic mai aproape de scopul său.

Trăgând un fum lung în plămâni, a simțit cum fumul se infiltrează în celulele sale și se amestecă cu cenușa vechii sale vieți. Și-a frecat absent genunchiul, mângâind fantoma unei dureri care îl bântuia.

Un fulger a luminat totul pentru o fracțiune de secundă. Dacă Predatorul s-ar fi întors, l-ar fi văzut cu ușurință. Dar unul dintre

cei mai buni vânători din gloată au fost distrași de femeie. A fost irațional, neglijent. A fost investit emoțional în ea.

Bărbatul i-a privit cum se despărțeau, l-a privit pe bărbatul mai tânăr cum se apleca să ridice arma căzută, l-a privit cum i-o înmâna. A privit, tăcut ca umbra, cum femeia l-a urmat până la vehiculul care îl aștepta.

Coborând complet geamul, bărbatul a aruncat afară țigara pe jumătate fumată, picăturile pulverizându-se pe fața lui cu entuziasmul unui iubit care se împacă, sărutându-i pielea. Privirea i-a alunecat spre inelul de argint care îi sclipea pe inelarul drept, craniul cizelat până la ultimele detalii. Fusese făcut pentru el cu mult timp în urmă, ca un cadou. Craniul fusese cândva bijuteria lui de coroană. Acum, era fantoma lui.

De-a lungul anilor se întrebase despre linia subțire dintre justiție și răzbunare. De care parte a sfârșit prin a se afla depindea foarte mult de fată. Purta inelul, nu pentru amintirile de râs și prietenie, ci pentru amintirea a tot ceea ce pierduse.

Era timpul să o aducem înapoi.

Ploaia cădea în mod constant în foaie.

Picăturile s-au împrăștiat pe parbriz și au murit instantaneu, plângând pe geam în timp ce tunete ocazionale sfâșiau cerul nopții.

Morana era încă de cealaltă parte a acelei ferestre, încă privea dușul, încă îndepărtată de picăturile care încercau să străpungă pereții invizibili și să o atingă.

De data aceasta, însă, nu a fost neatinsă. Fusese deja sărutată de ei, devastată de ei, făcuse dragoste cu ei. De data aceasta, era udă și udă și tremura de forța amintirii acelor picături de ploaie care îi mângâiau pielea pentru o clipă înghețată în inima ei.

De data aceasta, ca și în acea noapte în apartament, nu era singură.

În mașină încă nu-și întorsese gâtul ca să-l privească.

Nici el nu a rămas neatins. Mai devreme, privise cu fascinație cum el se urcase în tăcere în vehicul după ce se îndepărtase de ea.

Norii se rostogoliseră. Fulgerele s-au despicat. Vânturile au bătut.

Iar ea a stat afară, expusă, mult timp, în timp ce el se retrăsese în spatele zidurilor sale.

Dar nu în totalitate.

Deși pornise contactul, nu făcuse nici o mișcare pentru a scoate mașina, așteptând-o fără zgomot în timp ce ea stătea la periferia lui și își lăsa ochii să zăbovească pe locul exact unde ea își făcuse alegerea și îl forțase pe el să o facă pe a lui. Urmele pașilor lor fuseseră șterse de avalanșa de ploaie, noroi și iarbă care acopereau în exterior ceea ce fusese un punct de cotitură în interiorul ei. De asemenea, potopul îi spălase majoritatea petelor de pe corp rămase în urma exploziei și îi deschisese rana de zgârietură pe care o avea pe biceps. Asta o îngrijorase ușor, deoarece udarea lui fusese ceva ce evitase noaptea trecută și acum era complet udă.

Chiar și când ea stătea în picioare, simțind și contemplând tensiunea din brațul ei, el nu a claxonat nici măcar o dată, nici nu a deschis portiera, nici nu a turat motorul. Nu făcuse nici măcar o singură mișcare care să indice în mod evident că o aștepta. Cu toate acestea, ea știa asta pur și simplu pentru că el încă era acolo, o prezență tăcută, dar magnetică, care zăbovea cu putere în zona goală - o viață sensibilă printre moartea și distrugerile care îl înconjurau.

În tăcere, îi oferise un loc în spatele acelor ziduri care îl adăposteau. La fel de silențios, ea a acceptat. Se făcuse loc în jurul acelei bestii de vehicul și se urcase direct pe scaunul pasagerului. El pur și simplu ieșise din cimitir.

Aerul cald care sufla din aerisire se simțea bine pe pielea ei rece și umedă acum, în timp ce-și împingea palmele direct în fața lor, lăsând

căldura din circulație să i se infiltreze încet în oase. Lăsându-și ochii să se plimbe liber

în interiorul mașinii lui pentru prima dată, nu a fost deloc surprinsă de scaunele din piele neagră care erau acum complet îmbibate de umezeală, datorită hainelor celor doi. Era prima dată când se afla în mașina lui, un superb BMW negru pe care era ușor invidioasă, dacă era sinceră.

Scuturând ușor din cap, s-a întors spre consolă, văzând "Play Music" strălucind pe tabloul de bord digital și a ridicat din sprâncene, întrebându-se pentru o secundă ce fel de muzică își permitea, dacă își permitea. Oare gusturile lui muzicale înclinau spre Rock sau R&B? Sau era la fel de eclectic ca și gusturile ei? Întrebări simple la care nu-și permisese niciodată să mediteze despre el îi răscoleau prin minte în timp ce privea obiectele din jurul lor.

Ochii ei rătăcitori și curioși s-au oprit la un mic pandantiv. Era foarte mic, feminin, atârnând de un lanț de argint care atârna în jurul oglinzii din centru, pe care se afla un mic disc rotund.

Fără să pară prea evidentă, curiozitatea luând-o razna, Morana a strâmbat din ochi și a încercat să distingă dacă exista o inscripție pe forma plată asemănătoare unui disc.

A fost.

"*Surioară*

Oh, Doamne... fusese al ei.

Luna.

Morana a simțit cum inima i se strânge dureros, toate cunoștințele proaspăt dobândite făcând-o să cadă pe spate de spătar, privirea ei căzând spre bărbatul tăcut de lângă ea.

Părea relaxat pe scaun, niciuna dintre mâini nu se strângea pe volan sau pe maneta schimbătorului de viteze atunci când îl schimba, iar respirația îi era lină și uniformă. Totul părea în regulă. Cu excepția unui singur lucru

mic - se uita

drept înainte cu o concentrare devotată de care se îndoia că avea nevoie pentru a conduce, evitându-i privirea din momentul în care îi înmânase arma căzută la ea.

De când a sărutat-o de moarte.

Morana și-a lăsat ochii să se întoarcă la acel pandantiv simplu, mic, care se împletea în mișcări circulare cu mișcarea mașinii, și a simțit că o doare pieptul. Acea mică bijuterie care dansa liber între ei - argintul care purta amprenta și aparținuse cândva surioarei sale iubite - spunea mai multe despre el decât orice altceva ar fi putut spune vreodată. Atât de multă durere, atât de multă furie, atât de multe cicatrici...

Și odată cu greutatea din pieptul ei a venit o altă revelație - mașina era și teritoriul lui. Altfel, acel pandantiv nu ar fi atârnat niciodată acolo, atât de expus, atât de frumos, atât de vulnerabil. Însăși existența lui în mașină îi spunea că era foarte, foarte privat.

Și și-a dat seama - la fel cum făcuse și la penthouse-ul lui în prima noapte de ploaie, când decretase că ea va rămâne în apartamentul lui, în loc să plece cu Dante - că o lăsase să intre pe teritoriul lui. Din nou. Chiar și după ce făcuse o alegere pe care ea nici măcar nu putea să o înțeleagă.

Urmările acelei alegeri încă se mai agățau de mușchii ei, încă se mai întipăreau în sângele ei, încă mai bâzâiau în fiecare celulă din corpul ei. Încă mai simțea metalul rece al armei împotriva bătăilor inimii ei. Încă mai simțea presiunea acelor buze vibrând împotriva buzelor ei umflate. Încă mai simțea alunecarea limbii care îi mângâia interiorul gurii.

Un fior i-a cutremurat structura - de la frig sau de la amintiri, nu știa.

Întrebările i se învârteau în minte, cuvintele i se formau în gât și îi veneau chiar pe vârful limbii, dar le mușca, fără să vrea să se rupă

tăcerea. Tocmai îl forțase să se pună la punct și, știind ce știa despre el, înțelegea că nu ar fi răspuns bine la faptul că ar fi fost constrâns să vorbească, nu până nu ar fi avut timp să proceseze totul.

Sau cel puțin asta și-ar fi dorit dacă ar fi fost în locul lui. Era încă nesigură în privința lui, a locului unde se afla creierul lui, dar era în viață și tremura lângă el după ce îi dăduse șansa să o ucidă. Și asta era de ajuns. Deocamdată.

Sunetul telefonului său care bâzâia pe bordul mașinii a spart liniștea încordată.

Morana a aruncat o privire spre telefon din reflex.

"*Chiara la telefon*

O ușoară încruntare i-a încrețit sprâncenele înainte de a se putea opri.

Chiara? Cine naiba era Chiara? Și de ce ar fi sunat la ora asta din noapte?

Întorcându-și capul spre fereastră cu atenție, Morana se concentră asupra picăturilor de ploaie care cădeau în cascadă pe geam, asupra celorlalte vehicule de pe drumul în mare parte gol, conștientă că el respinsese apelul. Nu știa dacă făcea asta pentru că era la volan, din cauza prezenței ei sau pur și simplu pentru că nu avea chef.

Dar un mic nod în stomac i se desfăcu, neliniștind-o prin însăși existența lui. Nu ar fi trebuit să existe acel nod deloc. Nu ar fi trebuit să existe nicio reacție la faptul că femei cu nume frumos îl sunau în întunericul nopții. Nu avea energia necesară pentru asta. Asta era rău.

Scuturându-și gândurile care îi înghesuiau capul, a ales să-i studieze mâna mare în schimb, în timp ce el schimba treptele de viteză cu ușurință, într-un mod în care ea nu avusese niciodată timp sau chef să o facă. Ea a

privit ceasul metalic uriaș din jurul puternicei lui mâini.

încheietura mâinii cu un cadran bleumarin care părea scump, venele care îi curgeau pe dosul mâinii, praful rar de păr care se încolăcea chiar sub mânecă, degetele lungi și puternice pe care le simțise în interiorul ei intim. Răsucindu-se doar puțin, și-a lăsat privirea să coboare mai jos, privind din nou pielea ruptă de pe articulațiile lui, carnea încă tumefiată. Deși ar fi putut cu ușurință să-și facă acea rană aseară pe peretele dușului, părea proaspăt vânătă.

A deschis gura ca să-l întrebe despre asta, a văzut cum colțul buzelor lui s-a tras infinitezimal în jos și a tăcut.

Nu este momentul. *Deci nu* e momentul.

Milele zburau în timp ce el conducea, manevrând mașina cu măiestrie prin traficul ușor și, după minute lungi și tensionate, a văzut porțile familiare ale complexului său de apartamente, clădirea ridicându-se sus pe cerul furtunos, marea fiind o viziune în extrema stângă a structurii.

Cei doi gardieni de la porți, cu pistoale cuplate la șolduri, i-au făcut un semn respectuos din cap și a coborât pe aleea mică până la parcarea subterană. Lumini albe luminau întregul spațiu, strălucind pe metalul tuturor vehiculelor întunecate care dormeau acolo. Morana s-a uitat la toate mașinile și s-a întrebat pentru o clipă cine locuiau toți în clădire în afară de el și Dante.

Înainte ca ea să poată urma acest fir de gânduri, el a manevrat mașina până la locul său de lângă frumoasa lui bicicletă. Morana a privit mușchii întunecați de pe ea, un dor de a merge din nou pe acel lucru răsunând în inima ei, venind din amintirea prețioasă a acelei prime plimbări cu bicicleta, din acea primă amintire de a se simți cu adevărat liberă.

Dorul ei s-a crăpat când a auzit ușa deschizându-se și s-a întors să-l vadă cum sare din mașină, trântind ușa în urma lui, totul înainte ca ea să-și

poată desface centura de siguranță. Avea senzația că el voia să scape de ea și, din nou, deși asta o înfuria puțin, o înțelegea. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil că l-ar fi lăsat baltă în

cimitirul însuși și să fugă pentru spațiul ei prețios. Sincer, se aștepta pe jumătate la asta și din partea lui.

Și la fel ca în cimitir, deși a ajuns primul la lifturile private, nu a urcat, ci a așteptat-o în tăcere. Morana și-a deschis ușa în liniște și a încuiat-o în urma ei, lăsându-și mâna să mângâie o dată scaunul bicicletei, aerul rece al garajului făcându-i tremura cadrul umed în timp ce se îndrepta pe pași vioi spre locul unde el stătea în interiorul cutiei metalice, cu piciorul lângă uși pentru a le împiedica să se închidă.

Surprinsă de gestul său, ea a intrat în timp ce el se retrăgea și a apăsat codul de acces la penthouse. A privit cum ușile s-au închis, oglinzile de pe ele reflectând formele lor ude. Morana a privit fix imaginea pe care o făceau. În timp ce el părea pus la punct, cu cadrul său înalt și musculos îmbrăcat în costumul acela ud și cravata picurând, cu acele abdomene evidente pe fondul cămășii albe lipite de trunchiul său, ea arăta ca moartea încălzită. Hainele ei erau ușor sfâșiate de la explozie, bluza ei deschisă la culoare având acum o nuanță ciudată de maro, dâre de murdărie și noroi marcând țesătura și, pe alocuri, chiar și pielea ei. Părul îi era ciufulit și încâlcit, jumătate în coada de cal căzută și jumătate desfăcută, obrajii erau singura pată de culoare de pe față, ochii ei uriași și ușor roșii.

Contrastul dintre reflexiile lor în acel moment - pielea lui mai închisă la culoare față de paloarea ei; hainele lui întunecate și curate față de lumina ei murdară; cadrul lui înalt și lat față de cel mic și plin de curbe; puterea care iradia din ființa lui, chiar și în stare neîngrijită, într-un moment în care nici măcar nu-i arunca o privire, înțepenindu-i pielea - i-a provocat un fior pe șira spinării.

În timp ce gândul de a avea trupul acestui bărbat împotriva ei doar o excitase până acum câteva zile - deși la un nivel pe care nu-l înțelesese

niciodată - acum era o frenezie haotică în interiorul ei. Fascinație și poftă, compasiune și poftă, furie și poftă, se amestecau într-un amestec arzător pe care ea îl

simțea cum îi fierbea în stomac, știind că, deși acum nu era momentul, avea să-l aibă din nou într-o zi - de data aceasta la fel de dezbrăcată ca și ea, de data aceasta cu carnea lui împotriva ei, cu sudoarea lui, cu mirosul lui, cu cicatricile lui care se frecau de ea în timp ce ea îl marca cu ale ei.

El va fi ruina ei. Iar ea îl va ruina la rândul ei. Dar acum nu era momentul potrivit.

Respirând adânc pentru a se centra, pentru a-i da atât lui, cât și ei timp să proceseze evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, a aruncat o privire spre locul unde stătea el, amintindu-și de prima dată când intrase în acest lift cu el. El stătea sprijinit de peretele din spate, la doar câțiva metri de ea, răsfoindu-și telefonul, fără să ridice măcar o dată privirea sau să stabilească un contact vizual cu ea. Era ciudată această lipsă de contact vizual între ei. Și acum că îi refuza acei ochi magnifici ai lui, ea își dădea seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe ei pentru a-l citi.

Ea știa că el știa că ea îl privea. Cu toate acestea, el își ținea în mod deliberat privirea pe telefon.

Suflând din răsuflare, a început să-și frece brațele pentru a se încălzi, conștientă de ușoara durere de pe rană, când ușile s-au deschis în sfârșit, arătându-i priveliștea maiestuoasă a ploii și a orașului din afara acelor ferestre pe care ajunsese să le iubească atât de mult, care o făcea întotdeauna să-și tragă răsuflarea pentru o fracțiune de secundă.

Și, atunci, voci furioase au ajuns la ea.

Una tare, masculină. Una blândă, feminină.

Stăpânindu-și surpriza - atât că o găsise pe Amara acolo, cât și că îl auzise pe Dante sunând atât de diferit de el, Morana rămase lipită de locul respectiv și îl privi pe bărbatul tăcut de lângă ea, văzându-l cum, în sfârșit, își lăsa telefonul jos și se concentra asupra celor două persoane dinăuntru.

"Nu aveai dreptul!" Dante a vorbit, cu o voce mai ascuțită decât cea pe care Morana o auzise vreodată, cu furia debordând din fiecare cuvânt. "Nu era povestea ta să o spui."

"Nu puteam să stau deoparte și să-l las să se distrugă pe el sau pe ea!" a replicat Amara, cu vocea ei încă joasă și răgușită, dar suficient de fermă pentru ca Morana să știe că vorbea serios. "Îl văd făcând asta de ani de zile și nu pot suporta asta."

"Nu e vorba de tine, la naiba!" a strigat Dante și Morana a tresărit. "Vrei să spui cuiva cum te-ai ales cu cicatricea aia? Fă-o. Spune-le tuturor. Dar tu nu ai dreptul să spui nimănui cum și-a făcut-o el, Amara! Ți-am spus toate astea în strictă confidențialitate și tu le-ai trădat. L-ai trădat. Cum... Cum... La naiba. Putea. Tu?"

"Mă acuzi de trădare? Doamne, nici măcar nu te recunosc uneori", a șoptit Amara, furia din vocea ei clocotea, tonul ei fiind cu totul diferit de cum fusese cu o oră în urmă vorbind chiar despre acest bărbat. "Da, i-am spus unei femei nevinovate, care nu a avut nici un amestec în ceea ce i s-a întâmplat, de ce viața ei era în joc. I-am spus adevărul despre el unei femei care îl face atât de viu, că nu l-am mai văzut niciodată așa. Dacă trădându-te pe tine și pe el, el are șansa unei vieți mai bune decât a avut până acum, atunci te-aș trăda de încă o sută de ori! Ea merita să știe și el merită o șansă!".

"Să nu începi iar cu asta", a scos Dante cu biciul. "Este un lucru al naibii de simplu. Am avut încredere în tine și tu ai încălcat-o. Era povestea lui de spus și i-ar fi spus-o dacă ar fi vrut. Nu a făcut-o."

"Pentru că îi este frică că va schimba lucrurile!" a strigat Amara, cu vocea ei blândă și încordată. "Și lucrurile trebuie să se schimbe, nu înțelegi asta?!"

"Nu așa."

A fost tăcere o secundă înainte ca Amara să întrebe încet. "Ești supărată pentru că l-am trădat pe el sau pentru că te-am trădat pe tine?".

Bravo, fato.

Morana a aplaudat-o în tăcere pe femeia care îi devenise prietenă, care îl doborâse pe un bărbat țipător cu vocea ei blândă și cicatrizată. Ceva asemănător cu mândria a cuprins-o.

Înainte ca un alt cuvânt să mai poată fi rostit în apartament, bărbatul masiv de lângă ea - care se liniștea tot mai mult cu fiecare cuvânt - a ieșit din lift și a virat la dreapta, îndreptându-se cu pași mari spre zona de luat masa din care veneau vocile. Morana l-a urmat repede, la câțiva pași în urma lui, mușcându-și buzele pentru a-și ține gândurile pentru sine.

S-a oprit la marginea sufrageriei, văzându-i atât pe Dante, cât și pe Amara încremeniți pe loc, la câțiva centimetri unul de celălalt, dar amândoi privindu-l pe Tristan Caine cu ochii mari. Privirea lui Dante s-a îndreptat spre ea pentru o clipă, cuprinzând-o din cap până în picioare, ochii lui observatori zăbovind pe buzele ei pentru o secundă lungă care a făcut-o să realizeze brusc cât de umflate erau. Morana nu și-a ferit ochii de cei întunecați de pe chipul lui frumos și tulburat. A scuturat din cap o dată înainte de a se îndepărta brusc spre fereastră și de a privi fix la priveliște.

Amara nu s-a uitat deloc la ea, nici măcar o clipă. Ci s-a uitat fix la bărbatul de lângă ea, cu coloana vertebrală dreaptă și bărbia ridicată, fără nicio remușcare pe față pentru ceea ce făcuse. Morana a simțit că respectul ei pentru femeie a urcat o treaptă - pentru că să fii la capătul receptorului ochilor lui Tristan Caine care te găurea cu găuri în tine era intimidant ca naiba.

Și-a ridicat privirea spre el și l-a găsit uitându-se la Amara, cu maxilarul încleștat.

Nimeni nu a scos un cuvânt.

Tensiunea dintre cei doi părea să urce din ce în ce mai sus, atât de mult încât Morana s-a gândit să intervină pentru o clipă. Dar apoi i-a văzut buzele mișcându-se.

"Du-te acasă, Amara."

Vocea lui - vocea aceea de whisky și de păcat - îi vorbea pentru prima dată după ore, încet, frumoasei femei, o cerere și o rugăminte într-unul singur.

Amara a dat din cap fără argumente sau explicații, luându-și geanta de pe tejghea și a trecut pe lângă ei în direcția liftului. S-a oprit lângă consolă și s-a întors să se uite la Dante în timp ce acesta privea pe geam, cu ochii ei de un verde închis, furioși.

"Nu mai fi laș, Dante", a scuipat ea încet în direcția lui. "E timpul să te întorci."

Uh oh.

Cu asta, a intrat în lift și a închis ușile în urma ei. Bine.

Dar se părea că nu s-a terminat. Morana privea cu sprâncenele ridicate în linia părului cum Dante își strângea mâinile lângă el, înainte de a lua o vază de pe cel mai apropiat dulap și de a o arunca pe podea, spărgând-o în bucăți strălucitoare. Tresărind din cauza zgomotului brusc, a cristalului frumos care se spărgea cu zgomot și a bucăților sparte care se împrăștiau pe podea, Morana a inspirat brusc.

Era prea obosită, prea copleșită, pentru a asista la ceva mai emoționant de orice fel, nu până dimineață. Într-un fel, îi era de fapt recunoscătoare lui Tristan Caine pentru că își păstra tăcerea și nu era vârtejul energic care putea fi uneori. Deocamdată, avea nevoie să se destindă, ca nu cumva să semene cu vaza aceea de pe podea - spulberată de o forță pe care nu o putea suporta.

Așa că, știind că ar fi mai bine pentru ea să se retragă și să-i lase pe bărbați în meditația și intimitatea lor reciprocă, să se ducă să-și îngrijească rana, a făcut un pas înapoi.

Retrăgându-se spre camera de oaspeți pe pași tăcuți, a deschis ușa și s-a strecurat înăuntru, conștientă de liniștea ca de ac de ac în apartament, singurul zgomot provenind de la torentul care se izbea de geamurile de sticlă. Lăsându-și să iasă răsuflarea pe care și-o reținuse de când se urcase în lift, Morana și-a pus rapid telefonul la încărcat, s-a îndreptat spre baie și s-a apucat să pornească apa caldă din cadă.

Luând loc pe pervazul de lângă cada scufundată, s-a apucat să-și curețe din nou rana, șuierând când înțepătura îi făcea ochii deja sensibili să lăcrimeze, și a închis-o cu bandaje fluture. Apoi, dezbrăcându-și hainele, le-a aruncat într-un colț, știind că nu le va mai purta niciodată. Apa testată, ușa închisă, și-a băgat un deget de la picior în cada mare și s-a scufundat în cele din urmă.

A fost ca o îmbrățișare pe tot corpul de la cea mai bună apă caldă în care s-a scufundat vreodată.

în.

Cea *mai bună* îmbrățișare.

Gemând la modul uimitor în care apa îi mângâia mușchii dureroși și sărutat tăieturile ei mici, și-a scufundat capul o dată înainte de a-l înclina înapoi pe gresia din spatele ei, ținându-și brațele pe pervazul de lângă ea, cu ochii închiși.

Nu-și permitea să se gândească la nimic - nici la mașina ei, nici la crimele cu sânge rece, nici la tatăl ei, nici la încercarea lui de a o ucide, nici la bărbatul care venise după ea, nici la alegerea pe care o făcuseră amândoi și, cu *siguranță, nici la* sărutul care încă îi înțepa buzele grele. Nu și-a permis să retrăiască - nici ploaia, nici arma, nici bărbatul. Nu-și permitea să și-l amintească - nici mângâierile moi, nici foamea grea, nici alegerea tăcută.

Stătea întinsă acolo, lăsând apa să fie iubitul ei tandru care îi alina

durerile, o curăța și o relaxa complet în brațele ei.

Gândirea poate aștepta până mâine. A ignorat șnurul care o ținea împreună, a ignorat durerea pe care o trăgea de fiecare gând, a ignorat totul. Doar a stat întinsă acolo.

După minute lungi, lungi, când apa se răcise și pielea începuse să i se pricopsească, când aproape că se lăsase adormită de simplitatea unei băi bune după o zi grea, se târâse cumva afară din cadă, trăgând ștecherul, cu ochii înțepeniți, oboseala și lipsa de somn din ultimele zile prinzând-o din urmă. Tot ce-și dorea era să se așeze în patul acela confortabil, să-și tragă păturile subțiri peste cap și să doarmă netulburată pentru următorii zece ani. Minimum.

Suspinând, a stins luminile din baie și a ieșit în dormitorul încă întunecat, fără nici o haină pe ea, fără să-i pese pentru că era epuizată și fără să fie îngrijorată pentru că era destul de sigură că el nu avea de gând să intre în dormitorul ei în seara asta, nu după toate evitările pe care le făcuse de la cimitir încoace.

Fără să se mai gândească, s-a urcat în pat, ghemuindu-se în abundența de perne, un geamăt scăpându-i la confortul plușat.

Un bâzâit de la telefonul ei o făcu să tragă cu un ochi deschis. Acesta prinsese viață.

Luându-l de pe noptieră și scoțând încărcătorul, a deblocat ecranul, pentru a vedea alerte pentru 4 apeluri pierdute și 3 mesaje text de la Tristan Caine.

Clipind, somnul dispărându-i din ochi, a înghițit în sec, dând click pe texte, văzând ultimul mesaj pe care i-l trimisese.

Morana Vitalio: *Ar trebui să fie. La urma urmei, tocmai am aruncat în aer o mașină și am ucis doi oameni cu sânge rece.*

(Trimis la ora 16.33)

Tristan Caine: *Unde ești?*

(Recepționat la ora 16.34)

Tristan Caine: *Asta nu e amuzant, doamnă Vitalio. Unde sunteți?*

(Recepționat la ora 17.00)

Tristan Caine: *Jur pe Dumnezeu... Unde dracu' ești?*

(Recepționat la ora 17.28)

Apoi nimic.

Cu nervii strânși în gât, cu stomacul îngreunat chiar de tumultul de emoții pe care încercase să le evite, Morana a închis ochii și și-a pus telefonul înapoi pe suport, întorcându-se pe o parte.

Era aproape 10.30. Ceea ce însemna că îl văzuse în cimitir în jurul orei 9. Ce făcuse de la ultimul mesaj?

Nu. Scuturându-se deliberat, a inspirat adânc - mirosul ușor de citrice al balsamului de rufe de pe cearșafuri umplându-i nările - și și-a spus să doarmă pentru noaptea asta. Era mult timp dimineața, pentru a gândi, pentru a procesa, pentru a planifica. Deocamdată, în ciuda zilei, era vie și obosită, iar creierul ei putea să mai aștepte câteva ore.

Dând din cap, aproape că a închis din nou ochii când vocile de afară i-au pătruns în conștiință. Frustrată, și-a acoperit urechile cu perna.

Și apoi puneți-l jos.

Bărbații vorbeau.

Trăgându-și buza de jos cu dinții, se întrebă despre ce vorbeau, când tăcerea din penthouse îi ajunse în ajutor, vocile lor,

deși nu foarte tare, dar totuși ajungea până la ea suficient de bine pentru ca ea să o audă. "Tata a sunat când erai plecat", a vorbit Dante.

Deci, nu există întrebări despre sănătatea emoțională a niciunuia dintre ei. *Bărbați.*

Sunetul cristalelor care se ciocneau între ele de plastic i-a spus că vreunul dintre ei curăța mizeria de pe podea.

"Lucrurile se agravează acasă, Tristan", a declarat Dante, pe tonul calm și liniștit pe care ea ajunsese să-l asocieze cu el. "Se înrăutățește. Trebuie să ne întoarcem."

Tristan Caine nu a vorbit o clipă lungă. Apoi,

vocea lui s-a rostogolit peste pielea ei goală.

"Da, o facem."

Morana s-a complăcut în tonul său aspru pentru o secundă, înainte ca cuvintele să se desprindă. El pleca?

Nodul din stomac i s-a strâns, un fel ciudat de panică umplând-o din anumite motive. După ultimele câteva ore, după ultimele săptămâni, după ce se asigurase că nu va fugi atunci când ar fi vrut să o facă, el avea de gând să lase orașul în urmă? Și pe ea? Imediat după ce ea făcuse pariul vieții ei?

Inima ei s-a scufundat.

Strângând păturile în pumni, a încercat să-și țină capul liniștit și să se concentreze asupra a ceea ce spuneau.

"Vom aborda marele elefant din cameră?" Dante. "Eu nu văd niciunul." Blase. Indiferentă. El.

L-a auzit pe Dante oftând. Era destul de sigură că acel suspin îi era prieten de multă vreme. "Ce făceai în seara asta acasă la ticălosul ăla, singură, dintre toate lucrurile?"

Asta nu era deloc elefantul din cameră pe care și-l imaginase. Dar despre cine vorbeau?

"Îi fac o vizită", a răspuns Tristan Caine.

Sprâncenele ei s-au ridicat la acel ton care invita la

provocare. Dante nu a dezamăgit.

"Lucrurile sunt deja date peste cap pentru tine în acest moment, Tristan. În caz că ai uitat, cineva vrea să-ți ia sângele..."

"Întotdeauna este cineva."

"-și tu continui să o alimentezi cu combustibil. Nu avem nevoie ca Gabriel Vitalio să se dea mare acum, nu când suntem aici."

Unu.

Doi.

Uimit.

Morana a privit spre tavan, uluită până peste cap. Îl vizitase pe tatăl ei? La conacul lui? Singur? *Era nebun?!*

Creierul ei i-a furnizat imaginea mâinilor lui la momentul potrivit - acele articulații învinețite și rupte care îi spuseseră, chiar în timp ce o sărutase, că făcuse din noaptea cuiva un iad. Ea dispăruse, iar el se dusese singur la conacul tatălui ei și totuși reușise să scape? Și acum avea pielea ruptă pe încheieturile degetelor?

Ce. Aveam. El. făcut?

Răsuflând greu, cu inima alergând ca un cal sălbatic scăpat de sub control, Morana nici măcar nu putea începe să înțeleagă implicațiile acestui lucru. Pur și simplu nu putea.

Și totuși, mai era și altceva. O noutate. Pentru că ea căzuse pe scări și el îl pedepsise pe tatăl ei. Pentru că ea dispăruse, iar el intrase în groapa cu lei, o arsese și ieșise nevătămat. Noutatea de a se simți așa, pentru prima dată în viața ei, i-a umezit ochii. După ce fusese singură întreaga ei existență, știind că nimeni nu ar fi transpirat dacă ar fi dispărut, faptul că acest om - omul care o urâse timp de douăzeci de ani din viața lui - se rupsese în carne vie îi făcea inima să se strângă într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată, într-un mod pe care nu-l putea înțelege. Doar să simtă.

Trăgând aer în piept, a continuat să asculte, cu degetele albe de la strângerea cearșafurilor.

"Atunci e bine că nu vom sta mult timp aici, nu-i așa?" O

pauză lungă.

"Asta o include și pe Morana?" a întrebat Dante în liniște.

Inima Moranei se bătea în pieptul ei, ciocănind cu o forță care se amesteca cu emoțiile inexplicabile din interiorul ei, în timp ce așteptă un răspuns din partea lui, pentru a înțelege ce va face. Pentru că, deși îi dăduse tăcerea, îi dăduse și acțiuni. Ea avea nevoie de acțiunile lui acum.

Când el nu spuse nimic timp îndelungat, Dante suspină din nou, iar inima ei alunecă. "Tristan, e fiica lui. Oricât de mult aș înțelege de ce a fost aici, nu putem lăsa să continue așa. Vitalio s-ar putea răzbuna. Și s-ar putea sfârși urât. Știi asta."

Mai multă liniște.

"Nu v-ați concentrat atât de mult pe cât sunteți de obicei asupra amenințării și a eliminării acesteia. Nu ne putem permite un război în toată regula ca acesta, Tristan. Ai fost distras..."

"Nu e vina ei..."

"Nu-i așa?"

O pauză.

Dante a continuat. "Uite, nici eu nu vreau să stea sub acoperișul acelui ticălos mai mult decât vrei tu. Avem o casă sigură în care am putea să o mutăm. Poate să-i facem rost de pașapoarte false, să o scoatem din țară, așa cum am făcut cu Catarina și cu fetele. Eu voi sta în spate pentru a mă asigura că totul decurge fără probleme și că nu este rănită și..."

"Ea vine cu mine."

Patru cuvinte.

moale. Guttural. Irefutabil.

Respirația pe care o ținuse în gât i-a scăpat în grabă, iar inima îi bătea atât de tare încât se simțea leșinată. Punându-și mâna pe pieptul gol, a simțit bătăile rapide sub palma ei și a respirat câteva răsuflări liniștite, ușurarea și altceva umplând-o.

Ea vine cu mine.

A vrut să plece? Să lase în urmă singura casă pe care o cunoștea, singurul oraș pe care îl cunoștea, singura viață pe care o cunoștea? Știa că se putea lupta cu el în această privință, dar oare voia să o facă?

Nu.

Dante a rămas tăcut un minut lung și Morana s-a întrebat cum arătau în acel moment, cât de închiși erau unul față de celălalt, cât de tare își contestau privirea celuilalt.

"Tata se va răzbuna", a avertizat Dante pe tonul acela

liniștit. Tristan Caine a pufnit în nas. "De parcă mi-ar

păsa."

"Nu de represaliile împotriva ta îmi fac griji", a precizat Dante. "Este vorba de ea. Pentru că a făcut ceea ce el nu a putut face niciodată."

Ce anume? se întrebă ea.

"Las-o baltă, Dante", a rostit Tristan Caine, cu vocea lui ca o lamă periculoasă. "Va ști scorul exact odată ce vom ateriza. Doar pregătește avionul pentru dimineață."

"Fii gata la 8", a declarat Dante. "S-

a făcut."

Bine.

Respirând adânc, a auzit sunetul moale al liftului, indicând că Dante îl chemase.

"Apropo", a strigat Tristan Caine, "a sunat Chiara."

Chiara Mancini. Apelul telefonic. Cine era ea?

"Pentru ce?"

"Nu am răspuns. Și nici nu voi răspunde", a răspuns Tristan Caine. "Dar dacă el o face să..."

"O să mă ocup de asta înainte de a ne îmbarca", a răspuns Dante, iar liftul a mai sunat o dată, anunțând-o că a plecat.

Cine naiba era femeia asta?

Morana s-a întors pe o parte, privind pe geamurile mai mici din camera ei, privind ploaia, și s-a minunat de cât de drastic se schimbase viața ei de la ultima dată când fusese în același pat, în ploaie, așa. Atunci se gândise să sară dincolo de acele ferestre, chiar și ipotetic. Acum, nu putea concepe să renunțe la ceva atât de prețios din interiorul ei - ceva care o făcea să simtă totul atât de acut, ceva pentru care începuse să lupte.

Viața.

Trăia și nu o simțise niciodată mai visceral ca în ultima zi. Absorbise noile date pe care le aflase despre el de la cimitir - că avea un pandantiv al surorii sale încă atârnat în mașină după douăzeci de ani, că se dusese la conacul tatălui ei dintr-un motiv oarecare, singur, și că bătuse pe cineva și că reușise totuși să iasă să povestească, ceea ce îi spunea cât de temut era. Nu cunoștea mulți bărbați, la naiba, niciun bărbat, care să poată pretinde că a intrat singur în casa dușmanului, s-a bătut cu pumnii și a ieșit cu viață.

Un fior i-a străbătut șira spinării și a închis ochii când a rămas cu gândul la cel mai nou fapt - că era dispus să o ia cu el, departe de acest loc care nu mai avea nimic pentru ea, departe de acest iad, testând mânia nu numai a tatălui ei, ci și a lui Lorenzo Maroni. Și că era sigur că ea va fi nevătămată. Ea știa în sinea ei că va fi nevătămată. Pentru că, deși el vorbise mereu despre uciderea ei, în retrospectivă își dădea seama că nu reacționase bine la faptul că i se făcuse rău - atât când venise la el

după ce tatăl ei a lăsat-o să cadă pe scări și când a împușcat-o în braț pentru a o salva. Sau când crezuse că a murit și i-a mângâiat iubita mașină.

Inima i se strângea la amintirea asta.

Înainte de a se lăsa înecată, a auzit un swoosh moale, în timp ce aerul din cameră se schimba.

Ușa s-a deschis.

Surpriza a cuprins-o în timp ce un instinct, o voce adânc înrădăcinată, îi spunea să nu miște un mușchi și să nu deschidă ochii ca nu cumva el să plece fără să facă ceea ce venise să facă. Ce venise să facă? Să o privească dormind, așa cum o mai făcuse o dată? Sau să vorbească, ceea ce ea nu credea că era încă plauzibil?

Brusc, a devenit brusc foarte conștientă de brațele ei expuse în aer, de sânii abia ascunși de pături, de singurul picior gol pe care uitase să-l acopere, gol până la șold. A simțit ceva electric să-i bubuie prin corp, brațele i se făcură pielea de găină, degetele de la picioare o furnicătură, făcând ca căldura să urce pe acel picior expus, sfârcurile i se împietriră tare, unul dintre ele aproape că ieșea peste pătură.

În ciuda acestui fapt, nu s-a mișcat, nu a făcut nimic pentru a se acoperi mai bine, nu a făcut nicio mișcare care să indice că nu dormea decât liniștită, respirația ei fiind egală, în timp ce le regla prin pură voință, menținându-și corpul deliberat lax.

Nu știa dacă el încă mai stătea lângă ușă, dacă intrase în cameră sau dacă se apropiase de pat. Nu știa dacă îi vedea mai bine piciorul sau sânul. Nu știa nici măcar dacă privirea grea pe care o simțea asupra ei era reală sau doar o născocire a imaginației ei. Ceea ce știa, însă, era că el o mai privise o dată în timp ce dormea, nu știa cât timp și de la ce distanță. Ea dormea atunci. De data asta, ea...

nu a fost. Și a vrut să vadă ce ar face dacă ar dezvălui altceva despre el când credea că nu se uită nimeni.

Ținându-și respirația moale, cu inima bătându-i în piept când afară se auzea un tunet, Morana se abținea să-și încolăcească degetele în palme, să-și muște buzele gingașe, să-și stăpânească tremuratul. Buzele ei se simțeau în flăcări, greutatea privirii lui poposind asupra lor, mângâindu-le cu ochii, deschizându-le în minte. Totul ar fi putut fi doar fantezie din partea ei, dar cumva, cumva, aceeași voce adânc înrădăcinată îi spunea că el o privea, și același instinct adânc înrădăcinat o făcea să vrea să-și arcuiește doritor spatele și să lase păturile să cadă.

Nu a făcut-o.

Își lăsă buzele să simtă sclipirea acelor ochi, simți foamea din adâncul măruntaielor ei, simți amintirea gurii lui chiar pe a ei.

Ceva sălbatic, fervent i-a invadat pântecul.

Inima îi bătea cu putere, pulsul îi pulsa în urechi, o durere îi înflorea în miez, chiar între picioare, făcându-i pielea să înțepe, făcându-i să se simtă nejustificat de caldă sub pătura pe care voia să o dea jos, sfârâindu-i sângele de extaz fără ca el să pună măcar un deget pe ea.

Dar ea a rămas nemișcată în tot acest timp - în ciuda focului care îi străbătea tot corpul, a nodulului de pe piept, a emoțiilor din inimă. A rămas nemișcată și relaxată în exterior, cu perfecțiunea măștii pe care o îmbrăcase cu ușurință de-a lungul anilor.

Au trecut câteva clipe.

Momente lungi și

încărcate. Momente

scurte, păcătoase.

Cu ușurința cu care nisipul alunecă printre degete. Cu

dificultatea unui ceas stricat.

Au trecut câteva clipe.

Cu bătăi de
inimă.

Cu respirații.

Și aerul s-a schimbat din

nou. El era acolo.

A știut, cu o claritate bruscă, a știut - era chiar în fața ei.

El stătea între ea și fereastră, din câte simțea ea, corpul ei era întors spre el, fața ei era la câteva respirații de coapsele lui. Simțea apropierea acelei priviri, apropierea căldurii lui, mirosul mosc care se degaja de pe trupul lui, acel miros - amplificat de hainele lui ude - care era numai al lui.

Curbura stomacului îi tremura, ascunsă sub straturi, inima îi bătea cu putere în așteptarea care plutea între ei, palmele îi deveneau transpirate în timp ce-și trăgea toate puterile pentru a se menține relaxată, pentru a vedea ce va face el.

O parte din ea era deranjată de cât de profund o afecta, de puterea pe care o avea asupra corpului ei. Cealaltă parte, însă, se bucura și se glorifica de senzații, de faptul că se simțea atât de vie, într-un mod de care nu se crezuse niciodată capabilă.

Ea nu a înțeles acest lucru. Și, în acel moment, nici nu voia să

înțeleagă. Stătea întinsă și respira încet.

În.

Afa
ră.

În.

Afa
ră.

În-

Un deget.

Degetul lui, trecând peste rana ei.

Nu a fost o atingere ușoară. Nu a fost o atingere deloc. Pur și simplu a

fost.

Plutind chiar deasupra pielii ei, pe marginea prăpastiei, dar fără să cadă niciodată cu adevărat, o atingere fantomatică, aproape ezitantă, trasând bandajele cu o cursă de fluture pe care ea nu ar fi detectat-o niciodată dacă ar fi fost altfel decât intens conștientă de fiecare mișcare a lui.

Inima aproape că i se oprise, pielea întregului braț crăpând, transpirând, încordându-se.

Atingerea fantomatică a dispărut, iar Morana aproape că a deschis ochii pentru a o chema înapoi, când a reapărut deasupra maxilarului ei, ușoară ca aerul. Acel deget fantomă, care nu o atinsese niciodată cu adevărat, i-a dat la o parte o șuviță de păr și i-a expus întreaga linie a gâtului și a umărului gol pentru a fi analizată. Își simțea pulsul fluturându-i la baza gâtului, o picătură de sudoare i se prelingea pe buza superioară în timp ce acel deget se plimba fantomatic pe linia maxilarului ei, la fel ca și felul în care pistolul lui o trasase cu câteva ore în urmă.

Amintirea acelui metal solid, insistent și rece, și realitatea cifrei ușoare, abia perceptibile, moi, a trimis un fulger de electricitate direct în miezul ei. Întreaga ei ființă s-a încordat spre acea aproape atingere. Întregul ei corp era flămând să îl simtă pe carnea ei. Creierul ei se împiedica încet, controlul asupra facultăților ei devenind amețit, iar plămânii ei flămânzi de foame pentru o gură de aer pe care refuza să o ia.

Doar instinctul, acel lucru deranjant, îi spunea că el va dispărea dacă ea va da vreun semn că ar fi conștientă. Iar ea nu-și dorea asta. Nu încă.

Asta... asta o... *însufleția.*

Degetul fantomă i-a trasat coaja urechii.

Degetele ei de la picioare aproape că s-au

îndoit.

A călătorit pe terenul pielii ei încinse, trecând din nou peste linia maxilarului ei - și a blestemat și binecuvântat în același timp faptul că el nu a atins-o, altfel pielea ei ar fi trădat șarada. Era ca și cum ar fi tras cu

urechea la

cele mai private, cele mai intime conversații. Inima îi zvâcnea, bătând aproape prea repede pentru ca ea să țină pasul cu ea, și-a strâns coapsele pentru a găsi o oarecare stabilitate.

Și apoi, atingerea fantomatică s-a oprit la

buzele ei. Achiziție fragilă pierdută.

Buzele acelea sensibile și umflate, care încă purtau amprenta gurii lui, tremurau.

Doar foarte puțin, dar au

făcut-o. Inima i s-a oprit.

A simțit-o?

Încă.

Totul în interiorul ei a rămas nemișcat - ca o pradă care simte mirosul unui prădător. Totul în el a rămas nemișcat - ca un prădător care adulmecă o pradă. Dar cine fusese cine în ultimele câteva minute?

Și o simțise el?

A avut răspunsul într-o fracțiune de

secundă. Degetul s-a retras.

A plecat la fel de liniștit cum a venit.

A auzit șuieratul ușii. Și apoi s-a închis din nou. A dat

drumul.

Un tremur imens i-a cuprins întreaga structură, pieptul i se umfla de pantaloni ca și cum ar fi alergat un maraton, mâinile îi tremurau când a aruncat pătura de pe ea, întregul ei corp luminat din interior de o flacără pe care nu o putea controla.

Se simțea răvășită. În interior. Pe dinafară. Iar

el nici măcar nu o *atinsese.*

Săpându-și capul înapoi în perna din spatele ei, cu sfârcurile dureroase

în aerul rece, își luă sânii în mâinile mici și îi strânse,

gâfâind în timp ce sfârcurile ei se loveau mai tare de palma ei, trăgând scântei până în vârful degetelor de la picioare.

Nu-i atinsese niciodată sânii. Dar pentru acel moment furat, ea și-a imaginat mâinile lui - acele mâini mari și aspre, puternice pe carnea ei moale, îndemânatice pe sfârcurile ei. Și-a imaginat calusurile de pe acele degete frecându-se de sfârcurile ei când el le trăgea, și-a imaginat mâinile lui înghițind-o complet sinuos, și-a imaginat că el îi strângea sânii împreună în timp ce ea făcea același lucru cu mâinile ei, buzele ei despărțindu-se în timp ce respirații mici o lăsau.

Simțindu-se lichidă, flexibilă, cu mușchii încolăciți în pragul unui infern gata să o mistuie, își lăsă degetele tremurânde să coboare până între coapsele ei.

Și era udă.

Într-un fel, ea nu fusese niciodată, niciodată. Complet, complet udă până la piele.

Un mic geamăt i-a ieșit de pe buze și s-a întors cu fața în perna de lângă ea, atât de la limită, încât știa că nu era nevoie de prea mult pentru a o trimite în abisul acela de extaz.

A strecurat un deget în ea, cu ușurință. A împins altul înăuntru.

Foamea din pereții ei o rodea, scăpând-o de sub control. Își amintea cum se simțea el în ea - mare, greu, puternic. Își amintea cum îi străpungea pereții cu sulița - cu concentrare, ferocitate și un foc care o făcea să se aprindă. Își amintea cum fiecare lovitură lovea acel punct din interiorul ei, cum fiecare împingere îi făcea coloana vertebrală să se curbeze, cum fiecare palmă de carne contra carne o îmbia și mai mult.

Gâfâind, și-a frecat clitorisul cu degetul mare, doar o

singură dată. Și a explodat.
Glorios.

Spatele i se arcuia în timp ce mușca din pernă pentru a-și înăbuși strigătele. Întregul ei corp s-a desprins de pat pentru o fracțiune de secundă, în timp ce focul i-a curs prin vene și s-a încolăcit în miezul ei, izbucnind în cea mai orbitoare dintre explozii, orbind-o pentru o secundă.

A fost extaz. A

fost extaz. A

fost delir.

A căzut pe spate în saltea, și mai epuizată, moleșită, fără putere în corp să mai miște vreun mușchi, cu ușoare frisoane care îi cutreierau trupul în sus și în jos, în urma acestui lucru.

Doamne, cum se întâmplase asta? Nici măcar nu o atinsese, nu scosese niciun sunet, și totuși ea era udă până la gât.

A speriat-o. A emoționat-o. A însuflețit-o.

El a însuflețit-o.

Calmându-se încet, corpul ei mult mai lax, mult mai susceptibil la somn, cu tensiunea din corp eliberată, s-a răsucit și a tras din nou păturile peste ea, ochii ei ducându-se pentru ultima oară la fereastră pentru a privi ploaia.

Și inima ei s-a

liniștit. El era acolo.

În întuneric.

Sprijinindu-se de peretele de lângă fereastră.

Mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cravata desfăcută, atârnând peste guler.

Și acei ochi magnifici care o fixau. El era

acolo.

El a fost acolo în tot acest timp.

Cu inima înțepenită în gât, se uită la acea flacără pentru prima dată de la cimitir și se simți pârjolită, întregul ei corp roșindu-i sub acea intensitate, la realizarea a ceea ce văzuse.

El știa că ea se jucase cu el mai devreme, iar el i-a răspuns la fel.

Înroșindu-se până la rădăcini, ea i-a ținut privirea, ochii ei coborând pentru o clipă spre umflătura mare care îi întindea partea din față a pantalonilor, înainte de a se întoarce la ai lui, știrea că îl excitase în timp ce avea grijă de ea însăși electrizând-o, stârnind ceva nesăbuit în ea.

Știa că el nu va rupe tăcerea, nu în seara asta. Dar el

o privea din nou, în ciuda lui însuși.

Asta i-a adus un mic zâmbet pe buze.

Ea a văzut cum privirea lui îi urmărește acel zâmbet înainte de a se întoarce din nou pe spate și de a se ghemui în pătură, închizând deliberat ochii.

I-a simțit ochii lui asupra ei minute în șir, dar de data aceasta inima nu i-a bătut mai tare. De data aceasta, inima îi bătea în piept, cuibărită într-un fel ciudat de confort pe care nu-l putea înțelege, doar simți. Ea reușise să treacă ziua și să vadă prin el, iar el reușise să treacă ușor prin trecutul lui și să vadă prin ea. Și asta, dintr-un motiv bizar, o liniștea.

L-a simțit plecând la fel de încet cum intrase, lăsând-o de data aceasta complet singură în cameră, cu conștiința interesului și a dorinței lui în ea.

Aproape în pragul somnului, Morana a încercat să-și închidă mintea și să se odihnească cât mai mult. Pentru că anxietatea și anticiparea se împerecheau în stomacul ei.

Dimineața, începea ceva nou. Dimineața, viața ei urma

să se schimbe.

Dimineața, urmau să meargă la Tinebrae.

Ploaia se oprise în sfârșit, lăsând în urmă un cer senin și albastru și lumina soarelui care se revărsa în sufrageria apartamentului prin ferestrele imense. Scăldat în soarele strălucitor al dimineții timpurii, întregul oraș se întindea dincolo de ferestre, arătând proaspăt, curat, murdăria murdară adunată de-a lungul zilelor fiind spălată de la existență, orașul tocmai se trezise din somnul său. Pentru acel moment în timp, aproape că părea pur.

Trăia acolo de prea mult timp ca să mai creadă în acel miraj.

Cu toate acestea, Morana s-a bucurat de priveliștea uluitoare, așezându-se pe taburetul de lângă insula din bucătărie, sorbind cafeaua proaspăt preparată, bucurându-se de liniște, întrucât proprietarul apartamentului era încă sus, în camera lui. Fusese o zi grea pentru amândoi, atât ieri, cât și noaptea care se potrivea. Nu-i reproșa nimic dacă asta era ceea ce făcea. Din moment ce nu se mai aventurase niciodată în camera lui, nu putea decât să presupună.

Nu că nu ar fi fost tentată, mai ales după spectacolul pe care, fără să știe, îl pusese în scenă pentru el aseară.

Morana a expirat ușor când liftul a sunat, atrăgându-și privirea spre Dante când acesta a intrat, arătând la fel de bine aranjat cum îl văzuse întotdeauna. Îmbrăcat într-un costum gri cărbune cu o cravată gri mai închis, care i se potrivea perfect cadrului său enorm, cu părul coafat și retras de pe chipul său frumos, Morana l-a privit apropiindu-se de ea, ochii lui maro închis nu mai erau la fel de distanți cum fuseseră cu ea, dar totuși precauți.

S-a întrebat dacă nu cumva era îngrijorat de faptul că ea fusese martoră la pierderea lui momentană de control în noaptea precedentă, după ce Amara plecase. Hotărând să fie mai comunicativă, pentru că, în timp ce el încerca să și-i protejeze pe ai lui, nu fusese decât bun cu ea, Morana îi dădu un mic semn din cap.

"Doriți o cafea?", a întrebat ea politicos.

Dante a refuzat la fel de politicos, venind la scaunul de lângă al ei, sprijinindu-se de el în timp ce o privea gânditor.

"S-a trezit Tristan?"

Morana a ridicat din umeri, păstrându-și fața deliberat goală, ignorând felul în care corpul ei a reacționat la simplul nume al bărbatului. "Nu l-am văzut în această dimineață, dacă asta mă întrebi."

El a dat din cap. "Bine. Am vrut să vorbesc cu tine între patru ochi." Astfel, putea încerca să o convingă să rămână în spate.

"Bine", a consimțit ea, prefăcându-se că nu știe ce auzise aseară între cei doi bărbați.

Lumina limpede îi strălucea în ochii lui întunecați, în timp ce Morana îl privea peste bordură.

"Tristan trebuie să se întoarcă la Tenebrae", a început el fără preambul,

cu o voce puternică și fermă. "La fel și eu. Vrea să te ia cu noi și, deși nu am absolut nimic împotriva ta, trebuie să-ți explic mai întâi câteva lucruri,

fără ca Tristan să încurce problema, astfel încât să puteți lua o decizie în cunoștință de cauză."

Morana își duse cana fierbinte de cafea la buze, luând o mică înghițitură în timp ce recunoștința o umplea, pentru acest fiu de dușman care îi arătase bunătate când fusese rănită și care încă îi mai dădea bunătate, chiar dacă din motive proprii. Capacitatea de a face propriile alegeri îi fusese refuzată atât de mult timp, încât o prețuia acum și simțea o străfulgerare de respect pentru Dante pentru că îi oferise instrumentele în acel moment.

"Te ascult", l-a încurajat ea să continue.

"Amara ți-a spus totul", a declarat el cu răceală, chiar dacă o multitudine de emoții îi pâlpâiau pe față înainte de a le stăpâni.

Morana a dat din cap, fără să mai menționeze nimic.

"Și, din moment ce ești încă aici, presupun că tu și Tristan ați ajuns la o înțelegere?", a întrebat el.

"Asta chiar nu e treaba ta", a declarat Morana cu blândețe, punând capăt atunci și acolo oricăror întrebări despre ceea ce se întâmplase noaptea trecută între ei.

Dante își înclină capul. "Ceea ce mă privește, însă, este Outfit-ul. Voi fi clar cu tine, Morana. Cineva îi înscenează lui Tristan o înscenare foarte rea. Și este cumva legat de ceea ce se întâmplă cu Outfit-ul în ultimele săptămâni, așa cum ai aflat și tu."

Morana a mai înghițit puțin din băutura ei, rămânând cu ochii pe bărbatul aflat la câțiva metri de ea.

"Nu e momentul ca Tristan să fie încăpățânat", a continuat Dante, suflând în aer. "Viața lui este în joc și o singură mișcare greșită ar putea să o pună capăt. Și să te aducă la Tenebrae cu el? O mișcare greșită. Cu câteva luni în urmă, nu m-ar fi deranjat. Ar fi fost problematic? La naiba

Da. Dar am fi putut să ne înțelegem. Dar acum, așa cum stau lucrurile?" A clătinat din cap, respirând adânc înainte de a continua.

"Ca să nu mai vorbim de tatăl meu", a rânjit Dante la acest cuvânt. "Crezi că tatăl tău e un rahat? Crede-mă când îți spun că nu are nimic, absolut nimic, în fața lui Lorenzo Maroni. Tatăl meu te-ar invita în casa lui ca o gazdă grațioasă și ți-ar tăia gâtul în timp ce tu îi zâmbeai înapoi. Nu are nici o dragoste, nici o afiliere pentru nimic și pentru nimeni. Doar putere, putere și iar putere."

Morana îl ura deja pe om, doar din tot ce auzise despre el.

Dante a respirat adânc înainte de a vorbi din nou. "Orice istorie pe care o împărtășești cu Tristan este discutabilă acum, Morana. Ești în continuare fiica tatălui tău și ești în continuare inamicul lui Lorenzo Maroni. Faptul că Tristan te-a adus pe teritoriul său fără permisiune, fără să știe nimic, mai ales după ce i-a făcut tatălui tău noaptea trecută..." s-a oprit brusc.

Inima ei a început să bată cu putere.

"Ce a făcut aseară?", a întrebat ea, pe jumătate speriată de răspuns, cu pulsul pulsându-i în urechi.

Dante a oftat obosit, trecându-și o mână peste față. "Nu mai contează." Ba da.

A contat. Dar ea nu a mușcat întrebarea înapoi, nu a spus nimic.

Dante a inspirat, corpul său uriaș devenind mai mare pentru o fracțiune de secundă. "Ceea ce contează este ceea ce vrei să faci. Orice ai decide Morana, să știi că vei avea protecția mea în orice caz. Dacă dorești să pleci în altă parte, pot aranja și asta. Dacă dorești să vii, o să rezolvăm noi. Iar dacă refuzi să pleci, Tristan nu te va forța."

Morana a ridicat o sprânceană, sceptică. "Serios?"

Dante a chicotit. "Oh, va încerca să te intimideze ca să mergi pe calea lui. Dar nu te va forța."

"Deci, mă va lăsa în pace dacă aleg să rămân aici?" a întrebat Morana, complet serioasă, dorind să-i cunoască gândurile.

Dante a meditat la întrebarea ei o clipă lungă, cu ochii ațintiți asupra priveliștii frumoase de afară, înainte de a se întoarce cu fața la ea, complet serios și el. "El nu te va lăsa niciodată în pace, Morana. Sunteți legați amândoi de lucruri pe care nici măcar nu cred că le înțelegeți amândoi. Cu toate acestea, întrebarea este dacă vrei ca el să te lase să fii?".

Nu făcuse deja această alegere noaptea trecută, stând în cimitir? Nu îl forțase deja să facă și ea alegerea lui, stând în ploaia brutală?

Dar noaptea trecută, ea fusese preocupată doar de modul în care îi afecta pe ei.

În mod deliberat nu se gândise la nimic altceva.

Morana a simțit cum gravitatea situației, a tot ceea ce nu gândise aseară, a lovit-o ca un camion. Noaptea trecută, fusese concentrată doar pe propriile emoții, ghidată de instinct, gândind cu inima.

Era timpul să-și scoată creierul. Era timpul să vadă imaginea în ansamblu, în loc de mica porțiune care o preocupa. Era timpul să cântărească aceste decizii. Pentru că, deși poate că se hotărâse emoțional unde se afla aseară, în lumina zilei, nu putea ignora modul în care deciziile ei puteau afecta toate celelalte.

Dante avea dreptate. Dacă se ducea la Tenebrae, nu se putea spune ce ar fi făcut tatăl ei. Deși el însuși încercase să o ucidă, ea știa că mândria lui ar fi luat o bătaie serioasă și s-ar fi răzbunat. Probabil că s-ar folosi de plecarea ei ca motiv pentru a declara războiul pe care cele două teritorii îl dansau de peste ani, eventual acuzându-l pe Tristan Caine că i-a furat fiica.

Și asta a fost doar o parte a ecuației. Nici măcar nu știa cum va reacționa Maroni, dar după cum se auzea, reacția lui va fi mai rea decât cea a tatălui ei. Și cu viața lui Tristan în joc, cu cineva necunoscut, dar versat în calculatoare, care îi înscena o înscenare, îi trimitea informații despre Alianță și plănuia cine știe ce alte planuri nefaste, Morana simțea că totul se prăbușește brusc peste ea.

Inima ei a început să se grăbească odată cu gândurile, clipind unul după altul, schimbându-se, schimbându-se, transformându-se înainte de a putea cuprinde unul complet.

Povara acestei responsabilități a început să o sufoce brusc.

Nu voia să fie responsabilă pentru acești oameni. Nu voia să fie responsabilă pentru nimeni. Pentru prima dată în viața ei, a vrut să fie complet egoistă. A vrut să fie nesăbuită. A vrut să se urce în spatele motocicletei și să-și arunce mâinile în vânt. Voia să doarmă noaptea știind că nu va fi rănită. Vroia să guste viața pe care și-o pusese pe limbă cu doar câteva zile în urmă.

Inima îi bătea cu putere în urechi, un strop de sudoare i se rostogolea pe linia coloanei vertebrale, palmele îi deveneau umede. Morana s-a întors spre ferestre, privind priveliștea, în timp ce respirația i se accelerase, învârtindu-se dincolo de controlul ei, enormitatea a tot ce se prăbușea în jurul ei, trăgând-o în jos.

Capacitatea de a face o alegere pe care o prețuise cu câteva clipe în urmă o sugruma. Voia să aleagă să se urce pe spatele acelei biciclete, nu pe scaunul șoferului. Nu știa cum să o conducă, nu știa cum să controleze bestia, nu știa unde să o ghideze. Și simțea cum se îndrepta spre coliziune, simțea inevitabilitatea de a rupe totul în interior la impact.

Respirația ei a devenit agitată.

Ea nu înțelegea această reacție, nu-și înțelegea propriul corp în acel moment. Aproape că se simțea ca și cum ar fi fost în afara pielii ei, privind totul într-un fel de reacție întârziată.

Negrul se prelingea pe marginea vederii ei.

O greutate de plumb s-a așezat pe pieptul ei, făcându-o incapabilă de simplul act de respirație.

Simțea cum cana de cafea pe jumătate plină îi alunecă din degetele ei brusc lipsite de nervi, auzea zgomotul ceramicii izbindu-se de podea, simțea chiar și picăturile fierbinți cum îi stropesc picioarele goale și atârnate.

Cu toate acestea, se simțea amorțită.

Privea fix un spațiu pe care nici măcar nu-l mai putea

vedea. Existând într-un loc pe care nu-l mai putea

simți.

Grăbită de sânge, nu mai auzea nimic.

Trupul ei fără sens, mintea goală, un sentiment întunecat și urât o înghițea cu totul, în timp ce se zbătea împotriva lui pe dinăuntru, lumea exterioară alunecând departe de ea, coliziunea venind spre ea cu o viteză amețitoare.

Auzea sunete, totul un zumzet în jurul ei, încerca să dea un sens, încerca să plaseze zgomotele, dar nu reușea, mergând sub ceea ce o înghițea.

Gândurile îi treceau prin minte și nu reușea să prindă nici măcar unul, învârtindu-se în propria minte până când se simțea amețită, corpul i se legăna, monstrul urât încercând să muște din carnea ei, să se hrănească cu ea, să o facă să se scufunde.

A încercat să se

împotrivească. S-a

zbătut.

Ea a rostit.

A zgâriat.

Își înfipse în continuare colții în ea, trăgând din ea până când presiunea din pieptul ei se simțea explozivă, de parcă urma să se rupă și să se spargă în bucăți.

milioane de bucăți, pentru a nu mai fi puse niciodată laolaltă, acele bucăți din ea pierdute pentru totdeauna în interiorul propriei minți, în urâțenia, în negura, în vidul care încerca să o consume ca o gaură neagră.

Degetele fizice s-au înfășurat în jurul gâtului ei. Monstrul care o mânca și-a ridicat capul.

Se izbi de mâna care o ținea ferm de gât, unghiile ei zgâriind tot ce găseau, încercând să scape de tot, adânc, adânc în ea însăși.

Încheieturile care o atacau au fost rapid adunate într-o mână la spate, cea de la gât dându-i o scuturătură de cap.

"Uită-te la mine."

Trei cuvinte au pătruns în ceața ei.

Acel timbru impunător.

Acel ton de brici.

Whisky.

Păcat.

Morana cunoștea acea voce. Îi cunoștea baritonul, reacționa la gheața ei. S-a agățat de acea voce, înghițind whisky-ul afumat al acesteia, lăsând-o să i se scurgă pe gât și în corp, încălzind-o din interior în timp ce tremurăturile îi zguduiau structura.

Întunericul din jurul vederii ei s-a retras puțin, emoția urâtă care o ținea captivă dându-și drumul la frâie.

"Respiră."

A clipit, încercând să îndepărteze negrul. O dată.

De două ori.

Întunericul s-a retras, lăsând în urmă...

Albastru.

Albastru deschis.

Un albastru magnific.

S-a legat de el - de albastrul strălucitor care părea un safir arzător, de pupilele întunecate mărite în acele piscuri de albastru, de intensitatea lor concentrată asupra ei.

S-a legat de ele, fără să îndrăznească să clipească ca nu cumva să se înece din nou, fără să îndrăznească să privească în altă parte ca nu cumva acea ancoră să nu mai fie.

Doamne, era rece.

Se simțea atât de rece. Până în vârful degetelor, până la degetele de la picioare. Simțea fiori pe șira spinării și totuși, oricât ar fi încercat, gheața refuza să plece.

Presiunea de pe pieptul ei s-a intensificat. "Respiră."

Simțea ceva puternic, ceva tare, ceva cald apăsat pe pieptul ei, mișcându-se într-un ritm care disloca piatra ce-i îngreuna propriul piept. Morana s-a agățat de el, s-a lăsat să se concentreze asupra ritmului pe care îl simțea chiar pe pieptul ei și a încercat să îl copieze.

Lucrul apăsat pe pieptul ei s-a contractat.

Morana l-a contractat pe al ei în sincronie.

În.

Prima gură de aer în plămâni aproape că a doborât-o.

Cu lăcomie, fără să-și dea seama, a înghițit cât de mult aer a putut, fără să-și ia ochii de la acele albăstrele aprinse. Nu se recunoștea pe ea însăși în acel moment, dar îi recunoștea pe aceia.

În.

Afa
ră.

În.

Afară.
"Respiră."

Respirația.

Ea respira.

Întunericul care îi încețoșa simțurile s-a retras încet, degetele lungi ale monstrului care o atinsese se încolăceau, se retrăgeau, dispăreau în timp ce simțurile ei fizice și mentale își uneau din nou forțele. Acea umbră se strecura, se retrăgea, permițându-i claritatea care fusese încețoșată.

Încet, în cele din urmă, și-a revenit. Încet, în cele

din urmă, a devenit conștientă de tot. A devenit

conștientă de el.

Să o reținem.

Să o legăm.

În jurul ei.

A devenit conștientă că trupul ei se afla încă pe scaun, că picioarele ei erau desfăcute pentru a-i găzdui forma între ele. A devenit conștientă de întregul lui trunchi apăsat în mod deliberat pe al ei, astfel încât să simtă acut fiecare respirație pe care el o făcea împotriva ei, pentru a putea să se potrivească cu ritmul lui uniform și să-și calmeze inima tunătoare. A devenit conștientă de faptul că una dintre mâinile lui mari o ținea pe amândouă la spate de încheieturile mâinilor, strânsoarea strânsă, dar nu dureroasă, unghiul apăsându-i pieptul mai adânc în pieptul lui.

Un fior uriaș i-a cutremurat

structura. Degetele i s-au flexat

pe gât.

Conștientizarea acelei mâini mari și aspre, înfășurate în jurul gâtului ei, a dat de veste.

Și nu s-a simțit amenințată.

Pentru prima dată, chiar dacă îl văzuse zdrobind oameni cu mâna aceea în același loc, când se uita în ochii aceia arzători, nu se simțea amenințată.

Se simțea protejată.

În siguranță.

De neatins.

Era o noutate și, pentru acel moment de slăbiciune, și-a permis să se bucure de ea.

Nu-și amintea cum a ajuns acolo și nici când a ajuns acolo. Timpul dintre momentul în care cana vărsase cafeaua pe podea și acum era un gol complet.

Ce naiba se întâmplase cu ea? Să fi fost ceva în cafea?

A renunțat la acest gând în momentul în care i-a venit. Ea însăși făcuse băutura.

A fost altceva.

În timp ce încerca să înțeleagă ultimele minute și să-și tragă sufletul, mâna lui a început să se retragă de pe gâtul ei.

Și monstrul și-a ridicat capul urât. "Nu."

Nu-și recunoscu vocea, nu recunoscu disperarea din ea, nevoia guturală din ea.

El s-a liniștit, ochii îi străluceau cu ceva primitiv, iar inima ei a început să bată cu putere, pieptul i se lipise de al lui, cu privirile lor fixate.

Fără un cuvânt, și-a întărit
strânsoarea. Ceva în interiorul ei s-a
liniștit.

Știa că nu era o persoană nevoiașă. Nu avea niciodată nevoie de nimeni. Dar în acea secundă, ceva din adâncul ei a recunoscut că avea nevoie ca el să nu se miște. Nu de între picioarele ei, nu de lângă ea, nu de oriunde. Nu până când nu-și revenea complet la sine.

Și, în acel moment, a lăsat recunoștința pentru ceea ce făcea să o cuprindă. El nu trebuia să facă nimic. Nu trebuia să facă nimic. Ar fi putut să o lase să se înece și să o lase să se stingă oricât de mult timp în capul ei.

Ea ar fi

în cele din urmă a reușit să iasă, poate mai rău, poate cu cicatrici psihice care ar fi rămas pentru foarte mult timp. Ar fi putut lăsa să se întâmple. Dar nu a făcut-o. El a sărit direct în furtuna ei, a prins-o, a tras-o și a rămas acolo, ancorând-o. Și pentru cineva care nu se bazase niciodată pe altcineva în afară de ea însăși, era ceva atât de profund eliberator în asta, ceva atât de, atât de acut încât îi făcea inima să i se strângă în piept.

Sunetul unui gât care se limpezea a scos-o din gânduri.

Morana își întoarse capul într-o parte, spre sunet, clipind când îl găsi pe Dante stând acolo, cu un pahar de apă în mână, cu fața complet neutră.

Oh, la naiba.

Înroșită până la rădăcină, Morana se răsuci pe scaun, cu fundul amorțit de la statul prea mult timp acolo, faptul că se afla într-o poziție ca cea în care se afla în fața oricui altcuiva o făcea să se simtă ușor incomodă. Și-a smuls mâinile din strânsoarea fermă, simțind calusurile alunecând pe pielea ei mai moale, și a întins mâna spre apă.

Tristan Caine s-a îndepărtat, mâinile lui părăsind-o complet, chiar dacă căldura degetelor lui a persistat, imprimată în jurul gâtului ei în memoria cărnii. Ea s-a concentrat pe acea amprentă, s-a concentrat pe acea căldură pentru a o menține înrădăcinată.

Înghițind înghițituri mari de apă pe gâtul ei brusc uscat, Morana a inspirat în cele din urmă adânc după ce a terminat paharul și s-a concentrat.

"Mulțumesc", i-a murmurat ea lui Dante, înapoindu-i paharul, ștergându-și palmele pe pantaloni.

El i-a dat din cap, cu ochii ușor îngrijorați. "Ești bine acum?"

Morana a dat din cap, mișcată de grija lui. "Acum sunt. Ce... ce s-a întâmplat?", a întrebat ea, uitându-se de la un bărbat la altul.

Tristan Caine - fără cuvinte, așa cum era stilul lui în aceste zile - a mers pe lângă insulă până în bucătărie, îmbrăcat în pantaloni cargo de culoare închisă care îi îmbrățișau fundul fin și un tricou bleumarin simplu, care i se lipea de trunchi, punându-i în evidență umerii și bicepșii mari. Era îmbrăcat casual, nu ca și cum ar fi avut de gând să iasă în curând undeva.

Și dacă putea observa toate acestea, cu siguranță se simțea mai mult ca ea însăși.

L-a văzut mișcându-se în bucătărie, deschizând frigiderul și scoțând un mic baton de ceva.

"Ai avut un atac de panică", vocea uniformă a lui Dante o făcu să se rotească pe scaun, surprinsă.

"Eu nu am atacuri de panică!", a replicat ea, ideea fiindu-i complet străină.

Dante a ridicat din umeri cu nonșalanță. "Întotdeauna există o primă dată. Mintea ta a trecut prin multe în ultimele câteva zile. Era doar o chestiune de timp."

Morana a tresărit, clipind când și-a amintit de întuneric, de greutatea de pe piept, de incapacitatea de a trage aer în piept, și și-a dat seama că, de fapt, avusese un atac de panică, unul masiv de altfel. Și că Tristan Caine o salvase, de fapt, din propriul cap.

Ceva a alunecat de-a lungul blatului spre ea, distragându-i atenția.

Morana se uită la tableta de ciocolată, ochii ei zburând spre bărbatul care o întindea spre ea, uimită.

Îi dădea ciocolată. Ca și cum

nu ar fi fost nimic.

Îi strecură un baton de ciocolată înainte de a pleca.

Își amintea că a citit într-o revistă despre bărbații care oferă femeilor ciocolată. Bărbați care voiau să se culce cu femeile respective. El o făcea în

sens invers.

Nevoia bruscă de a râde a copleșit-o, un chicotit scăpându-i înainte de a putea să-l oprească. Se holba la bucata de ciocolată, sunetul râsului ei, necunoscut chiar și pentru ea, răsunând în spațiul mare, făcându-i să o doară obrajii, să o doară stomacul, să o doară. Râsul nu ar trebui să doară. Dar a făcut-o.

Nu-și mai amintea când râsese ultima oară. Nici măcar nu-și mai amintea cum suna atunci. Își amintea, totuși, că era singură și speriată când era copil, își amintea zilele în care o durea pieptul. Nimeni nu-i dăduse ciocolată pe atunci. Nimeni nu a ținut-o în brațe. Nimeni nu făcuse nimic pentru ea.

Și totuși, acum avusese un atac de panică, iar acest om, dintre toți oamenii, îi dăduse ciocolată.

Pentru a o
consola. În
felul lui.

Lacrimile îi curgeau pe față, amestecându-se cu râsul ei, în timp ce Morana își dădea seama că își pierdea mințile.

Își pierdea cu adevărat
cumpătul. Cedea.

Și m-am simțit al naibii de bine.

Pentru o clipă, complet suspendată în timp, a plutit, undeva între agonie și bucurie, undeva între senzație și amorțeală, undeva între a se îngriji prea mult și a nu da doi bani, și a fost o perfecțiune absolut frumoasă.

Pentru acel moment.

Se simțea liberă, nu era împovărată de demoni, de responsabilități, de istorii.

Un moment.

Și apoi acel moment s-a încheiat.

Cu o mână mare pe maxilarul ei și cu ochii albaștri neînfricați care o priveau pe a ei, din nou, acel moment s-a transpus, s-a transformat.

"Nu le datorezi nimic acestor oameni."

Nu le datorezi nimic. Greu. Grețos.

Trăgând de ceva în interiorul ei.

"Și eu cu siguranță că nu. Nu-i lăsa să te controleze."

Morana a înghițit în sec.

O venă a sărit pe partea laterală a gâtului său gros.

"Vrei să mergem la Tenebrae?", a întrebat el încet, cu vocea lui de whisky înșelător de liniștită.

"*Cu mine"*, a rămas nespusă, dar nu neauzită.

Morana a inspirat adânc, mintea ei fiind liberă de orice altceva în afară de propriile dorințe.

Ea a dat din cap.

"Atunci asta e."

Îi lăsă fața în pace, lăsându-se pe spate, și se uită la Dante.

Morana a tras o răsuflare sacadată și a aruncat o privire și către celălalt bărbat, care stătea într-o parte, privind-o cu un ușor zâmbet pe față.

Morana a clipit confuză la zâmbetul lui, fără să înțeleagă.

Dante înclină capul, scoțându-și telefonul din buzunarul hainei. "Atunci asta e. Lasă-mă să dau niște telefoane."

Fără să mai scoată un cuvânt, a plecat spre sufragerie, lăsând-o singură cu bărbatul care redevenise tăcut, care lucra în bucătărie pregătind micul dejun. Morana îl privea cum spargea ouăle cu o mână într-un castron, în timp ce cu cealaltă dădea foc la tigaie, fiecare acțiune lină, fiecare mușchi proeminent, fiecare linie a corpului său se contura în lumina soarelui. L-a privit cum lucra în jurul spațiului său și s-a uitat în jos la

acea tabletă de ciocolată singulară care însemna pentru ea mult mai mult decât ar fi putut înțelege el vreodată.

Simțea că ceva necunoscut i se cuibărește în piept. Cu excepția faptului că, de data aceasta, necunoscutul nu era un monstru urât care o lăsa rece.

Nu.

De data aceasta, a fost frumos, aproape ezitant, și a încălzit-o până în oase.

Ea nu știa ce era. Dar privindu-l pe acest bărbat cu trecutul îngrozitor, prezentul plin de cicatrici și viitorul necunoscut cum își croia drum în liniște, confortabil prin bucătărie după ce o adusese înapoi de la marginea prăpastiei - de două ori - în câteva minute, știind cât de importantă era implicația acestui mic moment, Morana a desprins ambalajul ciocolatei cu degete tremurânde, ascunzându-l rapid în buzunar pentru a-l prețui, și a luat o mică mușcătură.

Dulceața se topea pe limba ei, coborându-i pe gât, încălzind-o și mai mult.

Se simțea ca ea însăși, doar că mai

bine. În siguranță.

Într-o răsturnare de situație față de minutele

trecute. Luând încă o mușcătură, ea îi urmărea

spatele.

"Mulțumesc", a vorbit încet în spațiul dintre ei, cuvintele fiind smulse din adâncul ei.

În afară de o mică șovăială în ritmul în care bătea ouăle, nu a primit niciun răspuns din partea lui pentru a recunoaște cuvintele ei. Dar ea știa că el auzise. Și dacă ele îl încălzeau pe dinăuntru chiar și cu un grad cât de mult o încălzise pe ea, era suficient.

Pentru moment, era mai mult decât suficient.

Cu acest gând, a tăcut, concentrându-se asupra ciocolatei cerești și a priveliștii păcătoase.

Morana călătorise doar la clasa întâi toată viața ei - câteva călătorii în timpul facultății, două călătorii la simpozioane și acea călătorie improvizată la Tenebrae cu câteva săptămâni în urmă, care îi schimbase cursul vieții. Clasa întâi era destul de normală pentru ea.

Tocmai de aceea fusese surprinsă de-a dreptul nebunește când Dante le spusese, la un mic dejun delicios de pâine prăjită cu unt și ouă, că avionul era gata și îi așteptа. Presupusese, pur și simplu pentru că așa călătorise întotdeauna, că toți mafioții călătoreau și ei în acest fel. Dante schițase un mic zâmbet la asta, spunându-i că Outfit-ul închiria avioane ori de câte ori avea nevoie - și aveau nevoie, foarte mult.

Ceea ce însemna că fie tatăl ei nu știa că cei de la Outfit aveau avioane private (ceea ce însemna că spionii lui nu erau atât de buni), fie că era mai sărac decât ei. Ambele opțiuni i-au provocat un fel de bucurie interioară, dintr-un motiv ciudat. Îi plăcea faptul că tatăl ei nu avea toate jucăriile de pe terenul de joacă. Îi plăcea pentru că, pentru tatăl ei, acestea erau lucrurile care contau.

Și îi lipsea. Asta îi dădea bucurie.

Așa că, după ce se împrospătase rapid și se compuse, știind că nu-și putea permite să o piardă din nou odată ce aterizau în zona periculoasă, Morana își împachetase slaba ei colecție de haine împrumutate, ceea ce îi amintise că trebuia să-și cumpere repede câteva. De asemenea, îi trimisese Amarei un mesaj prin care o informase despre cele mai noi evenimente, promițându-și că va ține legătura cu cealaltă femeie. Amândouă aveau nevoie de o prietenă și nu puteau să mai lase alți oameni să le dicteze viața

într-o asemenea măsură.

"Nu-i lăsa să te controleze.

Avea dreptate. Ea nu putea. Nu mai putea.

Aranjându-și prețiosul laptop și celelalte echipamente, cu ambalajul de ciocolată bine prins între paginile agendelor, a terminat în cincisprezece minute. Primul lucru pe care trebuia să îl facă, cu prioritate, după ce s-a instalat, era să facă cumpărături. Trăia cu hainele împrumutate de la Amara, care nu-i veneau bine și asta o făcea să realizeze cât de gravă era situația ei.

Ieșind în sufragerie, Morana a privit ferestrele și priveliștea de dincolo de ele, luându-și rămas bun în particular. Nu știa când și dacă se va mai întoarce vreodată la acea priveliște, iar a-și lua adio de la acel loc o făcea să încuviințeze amintirile dragi, emoțiile dragi pe care i le inspirase. Le-a îndesat în siguranță în interiorul ei - amintirea acelei nopți ploioase, una dintre cele mai speciale din inima ei, direct legată de ferestre.

Ușor emoționată, s-a întors spre lift, doar pentru a-l găsi pe Tristan Caine sprijinit de acel perete, într-un costum fără sacou, privindu-o în liniște.

Ceva a trecut între ei în acea clipă - amintirea comună a unei nopți simple și prețioase.

Și asta a fost tot.

El s-a îndepărtat în timp ce Dante li s-a alăturat; ea l-a urmat și în câteva minute, era așezată în spatele mașinii lui Dante, îndreptându-se spre aeroport, ambii bărbați mergând în față, în timp ce alte două mașini îi urmau.

Acum, stând în salonul aproape gol al aeroportului, în timp ce avionul lor era pregătit, Morana privea prin ușile de sticlă cum ambii bărbați vorbeau în particular în afara micului avion alb, un bărbat în uniformă de pilot cu ei, doi dintre agenții de securitate din salon cu ea.

"Nu reacționa", o voce grea, cu un ușor accent, venea de la câțiva metri în spatele ei, atrăgându-i atenția.

Aproape că s-a întors, dar s-a oprit, curioasă. "Poftim?"

Proprietarul vocii grele a continuat. "Ați schimbat jocul, doamnă Vitalio."

"Cine ești tu?" a întrebat Morana, cu atenția îndreptată spre bărbatul care stătea în spatele ei, chiar dacă ochii îi rămăseseră lipiți de bărbații din Outfit aflați încă afară.

Bărbatul a ignorat întrebarea ei. "Nu sunt dușmanul tău, dar îi cunosc pe cei care sunt. Și am o ofertă pentru tine."

Întreaga atenție a lui Morana s-a îndreptat spre bărbat. "Ce vrei să spui?"

"Dacă afli ceva pentru mine, îți voi da informația pe care o vei afla. nevoie."

Morana a rămas tăcută.

"Amintește-ți de mine", a vorbit bărbatul. "Vorbim mai târziu."

Morana și-a ridicat privirea și și-a găsit ochii prinși în privirea unui prădător.

Stătea lângă ușă, în loc de locul unde îl văzuse cu câteva clipe în urmă, lângă avion, ochii lui albaștri înflăcărați în timp ce îi prindeau pe ai ei, îi reținеau. Într-o fracțiune de secundă, el a dezmembrat-o și a pus-o la loc cu privirea aceea concentrată. Într-o fracțiune de secundă, sângele ei a vibrat peste tot în corp, doar prin atingerea acelei priviri.

I-a ținut ochii captivi o secundă lungă înainte de a se uita la scaunul din spatele ei. Morana s-a întors, doar pentru a-l găsi liber.

Fără să vorbească, fără să se mai uite la ea, s-a întors și s-a îndreptat cu pași lungi spre avionul care îl aștepta, iar Morana l-a urmat, cu o încruntare confuză pe față.

Au parcurs distanța în câteva secunde, ajungând la scări.

Și apoi a făcut cel mai nebunesc lucru.

A luat-o de mână și a ajutat-o să urce primul rând de scări. Ca și cum ar fi fost o domnișoară medievală în primejdie care avea nevoie de ajutor pentru a urca scările înalte cu un miliard de fuste și nu o femeie din secolul XXI care purta blugi și pantofi comozi, fiind foarte capabilă să urce singură treptele joase.

Morana a simțit cum sprâncenele îi ating linia părului.

Tristan Caine nu deschidea uși și nu ajuta doamnele să urce

scările. Cel puțin, nu o făcuse niciodată până atunci.

Mâna lui - exact așa cum știa că va fi, aspră, mare, mistuitoare - o ținea pe a ei, ca și cum ar fi înlocuit orice altă atingere.

Doar pentru o secundă. Gestul a durat doar o fracțiune de secundă înainte ca el să-și smulgă mâna înapoi, băgând-o în buzunarul pantalonilor.

Morana nu a scos niciun cuvânt, doar și-a mușcat buza și, în tăcere, s-a urcat rapid, intrând în sfârșit în avion.

Un fior a străbătut-o.

L-a simțit urcând în spatele ei, prezența lui uriașă chiar pe spatele ei, în timp ce ea înainta, admirând interiorul luxuriant. Era pentru prima dată când se afla într-un avion privat și nu voia să piardă nicio secundă.

Zona de dincolo de ușă se deschidea într-un spațiu de ședere mic, dar bine planificat, cu două canapele bătute în cuie pe podea și două fotolii, care înconjurau pe trei laturi o masă de sticlă în centru. În spatele uneia dintre canapele se afla un minibar și un televizor lipit de peretele din dreapta, întregul interior în nuanțe de maro și crem. Dincolo de zona de ședere se afla o ușă mică, care era închisă în acest moment.

Zărindu-l pe Dante pe o canapea, cu cravata desfăcută și cu un pahar de whisky pe masă, Morana se îndreptă spre scaunul din fața lui, așezându-și laptopul pe masă, conștientă tot timpul de faptul că Tristan Caine își ferea capul și se mișca în spatele ei, cu respirația lui pe capul ei din cauza apropierii închise a coridorului îngust.

"Fă-te comodă, Morana", a invitat Dante. "Este o călătorie lungă."

Morana și-a scos pantofii și s-a scufundat în fotoliul de pluș, îndesându-și picioarele sub ea.

"Nu există hostess?", a întrebat ea, confuză. Bărbaților nu le plăcea ca femeile frumoase să se ocupe de ei în aceste avioane private?

Dante a clătinat din cap în timp ce Tristan Caine s-a îndreptat spre ușa închisă și a dispărut în spatele ei.

O încruntare îi încruntă fruntea.

"Îi place să tragă un pui de somn în avion", a explicat

Dante. Prin urmare, fără persoane din afară, cu

excepția piloților.

"Are încredere în tine", a comentat Morana.

Dante a chicotit. "Atât cât poate, cred."

Căpitanul a strigat atunci, anunțându-i că vor decola. Morana a închis

ochii în timp ce avionul a început să bubuie sub ea, iar nervii ei

fiind împușcați, așa cum se întâmpla întotdeauna în primul moment al decolării.

Asta a fost.

Nu mai era cale de întoarcere.

Prezența ei în acest zbor ar fi declanșat cu siguranță un lanț de evenimente, de cele mai multe dintre ele nici măcar nu ar fi fost conștientă până când nu ar fi fost prea târziu. Ea știa asta.

Pista de aterizare a devenit neclară.

Morana a privit pe fereastră, admirând orașul care îi fusese casă toată viața, o finalitate care se așezase asupra ei. Lăsase în urmă atâtea amintiri, majoritatea dintre ele nefiind demne de păstrat - tatăl ei, casa lui, mașina ei moartă, locul ei din cimitir, apartamentul... unele dragi, altele nu. Și, deși o cunoștea doar de câteva zile, faptul că o lăsa în urmă pe Amara îi lăsa un gust neplăcut în gură.

Apoi, au fost în aer - un bărbat a adormit, celălalt era încă acolo.

Privind spre Dante, îl găsi pe acesta privindu-o cu ochii lui întunecați.

"Trebuie să recunosc că m-ai surprins, Morana", a declarat el cu dezinvoltură, inspectând-o.

Ea a ridicat sprâncenele. "Am făcut-o?"

El a dat din cap, luând o înghițitură din whisky-ul său, oferindu-i un pahar. Ea a refuzat.

El a explicat. "Oricât de mult nu sunt de acord cu modul în care ai descoperit adevărul, sunt surprins. M-am așteptat la multe lucruri când m-am gândit la acest scenariu de-a lungul anilor... niciodată la asta, însă."

"Prin "asta", te referi la faptul că am venit cu tine la Tenebrae?"

Dante a clătinat din cap. "Mă refer la faptul că tu rămâi. Orice altă femeie ar fi fugit până acum. Sincer, nu știu ce aș fi putut face.

ar fi făcut-o dacă ai fi fugit. Pentru că te-ar fi urmărit, să știi."

Morana a închis ochii pentru o secundă, inima ei bătând puternic. "Știu."

"Ce faci, Morana?" a întrebat Dante încet, îngrijorarea din vocea lui făcând-o să deschidă ochii. "Oricât de mult l-aș iubi pe Tristan, mai mult decât sângele meu, nu l-aș vrea niciodată cu sora mea, dacă aș avea una. Aș minți dacă aș spune că nu sunt puțin îngrijorat - pentru amândoi. E ceva foarte stricat în el și dacă ești aici pentru că tu crezi că poți repara asta, eu sunt vă spun chiar acum, nu puteți."

Morana îl privea pe Dante în tăcere, o mică minge de furie încolăcindu-se în pântecul ei. "Voi fi sinceră cu tine, Dante. Îmi place de tine. Tu și Amara ați fost incredibil de buni cu mine, într-un moment în care aveam cea mai mare nevoie. Și asta este ceva pentru care vă voi admira întotdeauna. Dar," se aplecă înainte, flăcările lingându-i sângele, "ceea ce este între mine și el este între mine și el. Așa cum i-ai spus Amarei aseară, dacă vrea să-ți spună, o va face. Nu vei auzi nimic de la mine."

A inspirat adânc, calmându-și temperamentul, amintindu-și că nu era dușmanul ei.

"Dar pentru că inima ta este la locul potrivit", a rostit ea în liniște, "îți voi spune asta - nu vreau să-l repar. Vreau să *mă* repar pe *mine.* Iar el este singurul lucru care pare să funcționeze."

"Deci", a întrebat Dante, cu vocea controlată, mâna strângându-se în jurul paharului, "atunci doar te folosești de el?".

Morana a zâmbit. "Și nu se folosește de mine? Pentru a lupta împotriva demonilor care trăiesc în el?"

Dante a rămas tăcut. Amândoi știau răspunsul la această întrebare.

Morana se holba la un punct de pe masă, vocea i se îndulci, iar inima îi bătea încet în piept.

"Demonii lui dansează cu ai mei", a murmurat ea încet, adevărul acestei afirmații pătrunzându-i în pori. "Asta e tot ce pot să-ți ofer."

L-a găsit pe celălalt bărbat privindu-o cu o privire grea.

"Și dacă demonii tăi te iau așa cum au făcut-o în această dimineață?", a întrebat el liniștit.

Morana a înghițit în sec. "Să sperăm că ai lui o vor găsi pe a mea, atunci."

Dante a dat din cap, expirând cu voce tare, ridicând paharul în cinstea ei într-un toast. "În acest caz, îți doresc mult noroc. Cu siguranță vei avea nevoie de el cu el."

Un zâmbet a tras de buzele lui Morana. "Așa l-ai adus în colțul tău? Ai avut noroc?"

Dante a pufnit într-un râs, scuturând din cap, chipul său frumos prinzând viață. "Pur și simplu, noroc încăpățânat. Eram foarte încăpățânat pe atunci."

"Pe atunci?" a întrebat Morana.

Zâmbetul lui se întunecă și cuvintele de despărțire pe care i le adresase Amara îi reveniră în minte. Îl numise laș. Oare era? Din ce auzise și văzuse Morana despre el, nu părea să fie cazul.

Vocea lui a pătruns printre gândurile ei, mâna lui învârtind lichidul chihlimbar în interiorul paharului.

"L-am încolțit pe Tristan să accepte parteneriatul meu de-a lungul anilor. L-am uzat." S-a uitat la ea. "E mult mai încăpățânat, Morana."

"Și eu la fel."

Dante a zâmbit, sorbind din whisky. "Va fi distractiv."

Morana a lăsat asta să treacă, privind pe fereastră spre castelele de nori, tăcerea dintre ei fiind însoțitoare, în timp ce a început să lucreze la telefon și a sorbit acel pahar de whisky. Morana a privit afară, spre pufurile de alb, întrebându-se cum ar fi fost să aibă un Dante în colțul ei când fusese tânără,

să aibă grijă de ea, să îi păzească spatele. Ar fi dormit mai bine noaptea știind că el exista? Aproape că ar fi

a numit-o sora lui. Oare prietenia lui, aura lui frățească ar fi ușurat cumva toate celelalte lucruri?

Ea chiar nu știa. Aflându-se brusc înconjurată de oameni care îi inspirau astfel de gânduri, care o făceau să se întrebe despre "ce-ar fi fost dacă", Morana prețuia și se temea deopotrivă, ca un mânz mic care face pentru prima dată pași ezitanți pe picioare tremurânde.

Iar faptul că cei doi erau acum în colțul ei din cauza bărbatului căruia îi erau loiali nu-i scăpase din vedere, chiar dacă motivele lui îi erau încă necunoscute.

O voia în viață. O voia cu el. O voia. Punct. Dar dincolo de asta? Oare douăzeci de ani de ură intensă, douăzeci de ani de concentrare pe un singur motiv de supraviețuire, douăzeci de ani în care și-a spus "într-o zi", puteau fi șterși în câteva zile? Ea nu credea așa ceva. Oricât de puternic ar fi fost el, oricât de încăpățânat, oricât de voluntar, ea nu credea că era posibil.

Și totuși, ea stătea acolo, în viață. Contrar gândurilor ei, el făcuse o alegere noaptea trecută, o alegere antitetică față de ultimii douăzeci de ani din viața lui. Ea stătea acolo, după ce fusese readusă de el de la marginea prăpastiei, de două ori. Stătea acolo, după ce mâncase un baton de ciocolată pe care i-l dăduse în tăcere după atacul de panică. El o urmărea ca un șoim, îi revendica carnea pentru a lui - chiar și prin cele mai mici gesturi - și totuși păstra o bucată din el însuși departe de ea, în timp ce ea continua să își expună vulnerabilitate după vulnerabilitate.

Morana nu l-a înțeles cu adevărat în acel moment.

Dar, ca să fie sinceră, se îndoia că el se înțelegea pe sine în acel moment.

Respirând adânc, și-a întărit hotărârea, promițându-și că va juca după ureche și că va avea încredere în instinctele ei. Nicio planificare nu ar fi funcționat cu un bărbat atât de imprevizibil cum era el. Ceea ce îi spusese

lui Dante fusese

adevărat. Demonii ei dansau cu ai lui. Se lăsa condusă de el și îl urma în consecință.

Inspirând, și-a deblocat telefonul și a început să-și verifice programele în curs, cufundându-se în locul care îi adusese întotdeauna liniște, care avea întotdeauna sens atunci când restul lumii nebunești nu avea - codurile sale.

Orele au zburat, atât Dante, cât și ea, cufundați în lucrările lor, schimbând pozițiile, mâncând gustări, bând apă sau whisky, întinzându-se și bucurându-se de bucuria de a fi într-un avion privat.

După o vreme, când și-a schimbat poziția și și-a încolăcit picioarele sub ea în partea cealaltă, vocea lui Dante a întrerupt-o.

"Înainte să uit", a spus el, făcând-o să se uite la el. "Trebuie să te avertizez în legătură cu niște lucruri pe care sunt destul de sigur că Tristan nu se va gândi să le menționeze."

Morana a pus telefonul jos, curiozitatea ei fiind stârnită. "Spuneți", a murmurat ea, închizându-și telefonul, concentrându-se asupra bărbatului din fața ei.

Și-a scărpinat absentă partea laterală a gâtului și a început să vorbească. "Despre Tenebrae... ei bine, avem o proprietate mare lângă lac..."

Morana își amintea bestia de pe proprietate, dar nu văzuse lacul ultima dată când fusese acolo, distrasă de potențiala crimă pe care încerca să o comită. Doamne, parcă fusese cu o viață în urmă.

"-Este aproape ca un fel de complex", și-a readus atenția asupra lui Dante în timp ce acesta continua. "Există în total cinci aripi pe proprietate, inclusiv casa principală, toate fără legătură una cu cealaltă. Singura modalitate de a ajunge de la una la alta este să treci prin teren, iar întregul complex se află pe unul dintre dealurile din afara orașului principal."

Morana s-a aplecat în față, complet fascinată, încercând să-și imagineze

totul în minte.

"Într-una dintre aripi locuiește tot personalul cu familiile lor - menajera și ajutoarele ei, grădinarii, ca de exemplu." Familia lui Amara. "Este una imensă."

Morana i-a făcut semn să continue când acesta s-a oprit. S-a aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi. "A doua aripă este centrul de antrenament."

Morana și-a amintit ce-i spusese Amara despre tânărul băiat izolat în zona de antrenament, ținut departe de toți ceilalți. Bila i s-a ridicat în gât doar la gândul modului în care fusese înstrăinat și a împins-o în jos, strângând din dinți.

Vocea sumbră a lui Dante a pătruns în gândurile ei. "Niciodată, sub nicio formă, nu trebuie să intri în acea aripă. Nimeni care nu este antrenor sau stagiar nu are voie acolo. Niciodată, niciodată să nu te duci acolo. Nici din greșeală, nici din întâmplare. E clar?"

Severitatea din vocea lui a fost eficientă - i-a făcut un nod în stomac, transmițându-i exact cât de serioasă era situația. Ea a dat din cap că a înțeles.

"Bine", a continuat el, mulțumit. "Celelalte două aripi sunt mult mai mici în comparație și puțin mai îndepărtate de casa principală. A treia este a mea".

Morana a ridicat din sprâncene. "Numai a ta?"

Un zâmbet dezechilibrat i-a curbat gura. "Să fii fiul cel mare are avantajele sale". Morana a clătinat din cap. Bărbați.

Fața lui a redevenit serioasă. "Am personalul meu în acea aripă. Verișorii mei vin în vizită uneori, și ai fi mai mult decât binevenită să stai acolo dacă vrei. Are și propriul său detașament de securitate".

Morana a dat din cap că îi mulțumește, emoționată de oferta sinceră,

absorbind toate informațiile. "Și a patra aripă?"

"Este a lui Tristan."

Bineînțeles că a fost.

Dante a continuat, imperturbabil. "Aripa lui este cea mai mică, ca suprafață. Este o căsuță, ca să fiu sincer. Este, de asemenea, cea mai îndepărtată de casa principală și de celelalte aripi, chiar lângă lac. Locuiește acolo singur".

Singur.

Ca un proscris.

Morana simțea cum i se strânge inima la gândul acesta, la realitatea lui, în timp ce enormitatea vieții lui, zi de zi, se ivea în fața ei. Trăise în complex, dar la periferie. Trăise cu oamenii, dar ca un paria. Nu-l acceptaseră și nu-l lăsaseră să plece.

Cu mâinile încleștate pe coapse, Morana a suflat printre dinții încleștați din cauza furiei pe care o simțea invadându-i oasele. Un alt monstru se ridica în interiorul ei - un monstru pe care îl cunoștea bine, un monstru care o făcuse să ucidă cu sânge rece pentru a se răzbuna.

Voia să distrugă, să decimeze.

Profunzimea propriilor emoții a uimit-o. Inhalând adânc, a încercat să se controleze. "Continuă", l-a îndemnat ea pe Dante, având nevoie să afle mai multe.

Dante și-a crăpat gâtul, întinzându-și picioarele, corpul său gargantuesc părând să ocupe tot spațiul. "În casa principală locuiește tatăl meu, împreună cu frații săi și soțiile lor."

Morana s-a încruntat. "Și cum rămâne cu celelalte santinele sau cum le spuneți voi?".

"Toți au case în afara incintei, dar chiar lângă margini. De ce anume crezi că Tristan este considerat o astfel de anomalie?". Dante a împins-o să se gândească.

"Pentru că este singurul străin din Outfit care locuiește cu înalta familie", a murmurat Morana, înțelegând repede.

Dante a dat din cap. "Exact. Asta a făcut din el o țintă pentru mulți oameni care privesc din exterior, oameni care sunt în branșă de mai mult timp decât s-a născut el, dar care nu au avut niciodată privilegiul de a trăi cu familia."

Morana a clătinat din cap, confuză. "Dar de ce îl mai ține tatăl tău acolo? De ce nu-l lasă să trăiască afară ca ceilalți?".

Dante a chicotit întunecat, sunetul fiind înghețat. "Tatăl meu", a rânjit el cuvântul, fără a-i lăsa nicio îndoială în privința sentimentelor pe care le avea față de bărbat, "prețuiește un singur lucru mai presus de toate - controlul. Controlul asupra imperiului său, controlul asupra marionetelor sale, controlul asupra familiei sale. Și știi care este singura persoană pe care nu a reușit niciodată să o controleze?"

"*Dacă încerci să mă pui în lesă, te strâng de gât cu ea.*

Cuvintele lui Amara, un băiat de paisprezece ani, i-au revenit în minte.

"Tristan Caine", a șoptit ea, uimită încă o dată de nerușinarea lui.

Buzele lui Dante se strâmbară. "Tristan Caine."

Morana putea auzi aceeași uimire pe care o simțea în vocea lui Dante, faptul că un băiat de paisprezece ani îi spusese șefului unei întregi mafii că nu va ceda...

"Am văzut oameni, oameni în toată firea, lingându-i cizmele tatălui meu pentru a rămâne în grațiile lui, Morana. Când am împlinit optsprezece ani, am crezut că nu există niciun suflet pe acest pământ care să-i poată ține piept. Și apoi s-a întâmplat Tristan."

Ochii i s-au închis în timp ce inspira adânc, evident că își amintea. "Acesta este motivul pentru care am început să mă lipesc de el în primul rând - era neînfricat. Chiar nu dădea doi bani pe ce făcea tatăl meu. De fapt,

primul punct comun pe care l-am găsit amândoi a fost să-l enerveze pe bătrân."

Morana s-a prăbuşit pe spate în scaun, pieptul i s-a umplut de ceva.

"Și tatăl tău îl ține în incintă pentru că...?"

"Pentru că, deși nu ar recunoaște niciodată, tatăl meu se teme de Tristan", a declarat Dante, cu un strop de respect în glas.

Lorenzo Maroni. Temut. Tristan Caine?

Ce naiba?

Gândurile i se citeau pe față, pentru că Dante i-a explicat liniștit. "Se teme de Tristan pentru că Tristan este un joker. El face ceea ce face, chiar și trăind sub ochii marelui Lorenzo Maroni. De fiecare dată când Tristan nu-l ia în seamă pe tatăl meu, este o palmă foarte publică pe fața lui. Și se teme de ceea ce ar face Tristan dacă și-ar părăsi ceasul. E deja un necunoscut. Tatăl meu se teme că ar deveni un adevărat pungaș dacă ar pleca și i-ar lua ceea ce prețuiește cel mai mult." "Puterea lui", a completat Morana, piesele punându-se la locul lor. "Stai, deci el... nu vrea ca el să devină moștenitor?"

"La naiba, nu!" a răspuns Dante cu vehemență. "Ăsta e un zvon lansat de oameni din exterior care cred că Tristan trăiește în interior pentru că este pregătit să preia conducerea. Tatăl meu a întreținut zvonul doar pentru a-și salva fața. Pentru că respingerea lui însemna să recunoască adevărul, ceea ce l-ar fi făcut să pară slab."

Oh, Doamne.

A trebuit să întrebe. "De ce nu-l omori pur și simplu, dacă e atât de problematic?" Gândul a lăsat-o amară.

Dante a ridicat din umeri. "Mândria. Putere. Cine știe? Pentru că Tristan este cel mai valoros bun al lui? Pentru că ar însemna să se recunoască învins dacă nu l-ar putea controla în viață? Nu știu."

Dumnezeu.

"Morana", a făcut Dante o pauză de o clipă. "Ani de zile, tatăl meu a încercat să-l înfrângă pe Tristan, să obțină măcar o aparență de control

asupra lui. L-a torturat,

șantaj, șantaj, orice, el a făcut-o. Dar nu a funcționat niciodată. Indiferent la ce îl supunea pe Tristan, întotdeauna se lovea de un zid."

Inima o durea chiar și în timp ce furia o umplea, împotriva unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoscuse.

"Tatăl meu", a continuat Dante, "te va urî. Și se va folosi de tine."

Morana a înghițit în sec, o parte din ea fiind speriată, o altă parte îndrăznind ca omul rău să încerce măcar.

"Nu am niciun control asupra lui", i-a reamintit ea lui Dante, cu degetele în pumn.

Dante a fost de acord. "Știi asta. Tristan știe asta. Dar pentru oricine din exterior? Tu nu ai controlul, Morana. Tu ai ceva mai bun."

"Ce?" a șoptit Morana.

"Influență", a declarat Dante. "Pentru oricine se uită la voi doi, va fi evident că îl influențați. Ceea ce înseamnă că este alegerea lui. Asta, Morana, îl va supăra foarte, foarte tare pe tatăl meu. Pentru că, după tot ceea ce crede că a făcut, Tristan a ales să lase o fată să-l influențeze - și aceea fiica lui Vitalio. Ei au o istorie."

Uh oh.

"Trebuie să-ți păzești spatele cu el tot timpul", a avertizat Dante, greutatea din vocea lui făcându-i răsuflarea tăiată. "Va încerca să te manipuleze, să te folosească pentru a ajunge la Tristan. Nu știu cum, dar trebuie să fii foarte, foarte atentă. Nu va fi ușor."

Morana a rămas tăcută, înghițind în sec, înghițind în sec, atacul de nervi care încerca să o atace.

"Și nu pentru că vrea ca Tristan să fie moștenitor. Oh, nu, plăcerea asta va fi numai a mea", a suspinat Dante, trecându-și o mână peste față, cu sarcasmul greu de înțeles în ton.

Morana i-a luat în considerare oboseala, inima ei strângându-se de milă. "Ce voiai să fii?" întrebarea i-a scăpat înainte de a se putea opri.

A așteptat ca Dante să se uite la ea, cu cravata desfăcută în jurul gâtului, cu părul răvășit.

A râs, dar sunetul nu i-a atins ochii negri. "Adevărat?"

Morana a dat din cap, curioasă.

"Un sculptor."

Morana a clipit surprinsă de răspuns. Dante a văzut și a zâmbit, un zâmbet autentic.

"Mama mea fusese pictoriță", a explicat el, cu vocea blândă și ochii pierduți în amintiri. "Una dintre cele mai frumoase amintiri ale copilăriei mele este aceea că sculptam cu lut în timp ce ea picta în aceeași cameră. Ea fredona mereu această melodie, iar mâinile mele..."

Și-a lăsat cuvintele să se stingă, scuturându-se din amintire, iar ochii i s-au întărit din nou în timp ce respira adânc.

Morana a remarcat folosirea timpului trecut.

Inima i se strânse, dorința de a-i lua mâna și de a o strânge acut.
Dar ea s-a abținut, știind cumva că el nu ar fi apreciat asta.

"Așa cum ți-am spus odată, Morana", a vorbit încet, "ești norocoasă că îți urmezi visul".

Ea a fost.

Stând acolo, în fața lui Dante, în timp ce discuta despre istoria unui om mai afectat decât își imaginase ea, gândindu-se la prietena pe care o lăsase în urmă - fata care fusese răpită și torturată zile întregi pentru informații, una care încă purta marfa asta în jurul gâtului, gândindu-se la fetele pierdute cu ani în urmă, la Luna Caine - la unde ar putea fi, cum ar putea fi, dacă ar mai fi în viață - Morana se simțea cu adevărat norocoasă că doar respira. Her

trecutul a fost plin doar de singurătate și nu de adevărate orori, nu de cicatrici adânci, nu de agonie fără viață.

"Vrei o îmbrățișare?" Vocea aceea de whisky și păcat a pătruns în spațiul din jurul lor.

Privirea lui Morana zbură spre Tristan Caine, care stătea lângă ușă, nici o încrețitură pe țesătura hainelor sale, nimic care să indice că ar fi dormit, chipul său era o mască stoică, care nu se potrivea cu cuvintele sale. Surpriza o cuprinse la faptul că nu-l văzuse intrând în zonă. De obicei, nu o făcea niciodată, corpul ei fiind conștient de el în moduri pe care nu putea spera să le înțeleagă.

A văzut buzele lui Dante cum se încrețesc într-un zâmbet.

"Du-te dracului, dobitocule." Doamne, ce *tipi* erau.

Era ceva incredibil de normal în asta.

Dante se întoarse spre ea în timp ce celălalt bărbat se plimba în pas de dans spre bar, luându-și un pahar de whisky cu gheață, cămașa lui albastră îmbrățișându-i mușchii de pe trunchi în timp ce se mișca, înainte de a se sprijini de perete și de a sta cu fața la ei.

"Oricum", a început Dante, atrăgând din nou atenția lui Morana. "Ține minte un singur lucru - vei fi oaspetele lui Lorenzo Maroni. Asta înseamnă să te prefaci foarte mult."

Morana a dat din cap. "Mă pricep să mă prefac."

L-a văzut pe Tristan Caine ridicând o singură sprânceană la periferie, dar l-a ignorat.

Dante se întoarse pentru a-l fixa pe celălalt bărbat cu privirea. "Ați terminat?" Tristan Caine a dat scurt din cap în timp ce vocea căpitanului a umplut cabina,

informându-i să își pună centurile de siguranță, deoarece urmau să aterizeze în curând.

Inima i s-a accelerat brusc, Morana s-a întors pe scaun și s-a agățat de centură, conștientă de faptul că Tristan Caine ocupa locul de lângă al ei, fără să o atingă nicăieri, dar prezența lui o ardea.

Închizând ochii, și-a înclinat capul pe spate și s-a concentrat asupra respirației.

Următoarea oră a părut să zboare.

Totul părea suprarealist - aterizarea în siguranță, vântul care îi flutura părul în coada de cal la coborârea din avion, mulțumirea ei către echipaj, apoi urcarea într-o mașină de oraș care îi aștepta lângă pistă împreună cu alte două mașini.

Morana a luat totul în considerare - bărbații, umflătura armelor de sub jachete, soarele frumos, vântul, totul în timp ce privea pe bancheta din spate a mașinii spre orașul care trecea, absorbind totul într-un mod în care nu o făcuse până atunci.

S-a întrebat prin toate astea dacă nu cumva avea și el o bicicletă aici. Dacă avea un spațiu sacru în dormitor. Dacă teritoriul său era o reflectare a lui.

S-a întrebat unde va sta - la casa principală, ca oaspete al lui Maroni, sau cu el.

S-a întrebat multe lucruri, deoarece totul părea să se întâmple cu viteză.

Și apoi mașinile s-au oprit.

Morana a tras cu ochiul din spatele geamului, iar inima îi bătea dureros în piept când a văzut poarta uriașă din fier forjat care păștea la începutul proprietății, iarba verde și luxuriantă se întindea până la marginea unei zone împădurite. Bestia aia de aproape castel se zărea mai departe în fața aleii.

aproape amenințător, o altă clădire în spatele celei din stânga, dar nu se vede nimic altceva din această poziție avantajoasă.

Porțile de fier s-au deschis fără probleme, patru bărbați înarmați stând lângă camera de control.

Avea nervii la pământ.

Mașina s-a pus din nou în mișcare, mergând înainte, intrând în incintă.

Morana simțea cum îi trosnește inima în piept când privea acea bestie

de casă, în care totul fusese pus în mișcare douăzeci de ani

în urmă, unde totul își schimbase cursul în urmă cu câteva săptămâni.

Casa aceea îi schimbase viața de două ori.

Iar amploarea acestei realități s-a așezat asupra ei ca un nor greu.

Mașina se strecura din ce în ce mai aproape de bestie.

Și apoi, în sfârșit, s-a oprit. Inima i

s-a oprit.

Ochii ei s-au blocat cu ai lui în oglinda retrovizoare, iar inspirația i-a rămas blocată în gât.

"Respiră", a murmurat

el. Morana a respirat.

Ajunseseră.

Era singură.

Stând în monstruoasa sufragerie din interiorul conacului, Morana era încă uimită de cât de ușor fusese să intre înăuntru. Soarele fusese strălucitor când ieșiseră din mașină. Existau gărzi peste tot, dar nimeni nu reacționase când o văzuse cu cei doi bărbați. Asta o surprinsese. Se așteptase să fie întâmpinată la ușile mari de Maroni și de gorilele lui. Se așteptase să fie amenințate cu pistoalele și să se certe. Se aștepta pe jumătate să i se spună să dispară sau să moară. Ceea ce nu se așteptase fusese să coboare din mașină cu Dante și Tristan Caine, să fie întâmpinați de gărzi cu semne de respect și să intre pur și simplu în casă. Ceea ce nu se așteptase, în plus, era să fie escortată de Dante până în sufragerie, ca acesta să îi facă un semn liniștitor din cap, iar apoi ca ambii bărbați să dispară. Nu că ar fi vrut să fie în compania lor tot timpul. Ea

doar că nu se așteptase să se afle singură în bârlogul inamicului chiar în prima oră.

Trecuseră douăzeci de minute de când îi văzuse pe bărbați intrând mai adânc în casă pentru a se întâlni cu Maroni, presupuse ea. În acele douăzeci de minute, Morana făcuse un bilanț al camerei - și erau multe de făcut. Covoare persane luxuriante împrăștiate în jurul spațiului monstruos care era decorat cu mobilier din lemn de mahon lustruit și perne de pluș. Pereții reflectau aceleași exterior tăiat în piatră ca și exteriorul casei. Încăperea era o încrucișare între rustic și regal - roci gri și aur ornamentat, lemn și mătase care se îmbinau cumva într-un mod care, cumva, îi mulțumea simțurile, în timp ce îi trimitea un fior pe șira spinării. Decoratorul lui Maroni nimerise ținta pentru oaspeți - să-i facă să se simtă confortabil, dar nu suficient de confortabil pentru a-i face să uite unde se aflau.

De asemenea, observase camerele de luat vederi montate la colțul tavanului, îndreptate chiar spre ea. Oricine se afla de partea cealaltă, cu siguranță că se uitase bine la piciorul ei atunci când își scosese cuțitele din geantă și le legase de coapsă. Erau aceleași cuțite cu care încercase, în mod stupid, să-l ucidă pe Tristan Caine - cuțitele care se prăfuiseră în geanta ei din noaptea în care se întorsese la apartamentul lui. Nu simțise niciodată, dintr-un motiv oarecare, nevoia să le scoată acolo. Acest lucru în sine era derutant, având în vedere că dormise cu arme sub pernă în fiecare noapte sub acoperișul tatălui ei, timp de ani de zile. Totuși, nici măcar o dată în apartament, nici măcar în acea primă noapte, nici în vreo noapte de atunci încoace.

Realizarea a uimit-o. Stând în această sufragerie, cu nervii la pământ fiind înconjurată de un pericol necunoscut, și-a dat seama cât de în siguranță începuse să se simtă în penthouse acum că acesta dispăruse. Își lăsase garda jos, puțin câte puțin, când credea că nu se uită nimeni. Pe

hârtie, ar trebui să fie zdruncinată pentru că își găsise siguranța pe teritoriul unui om care o urâse pe

ea timp de douăzeci de ani. Dar castele de hârtie erau arse în lumea ei în fiecare zi. Din noaptea din cimitir, încetase să se mai lupte cu ceea ce simțea și acceptase cu totul. Acceptarea ei avea să le deschidă calea. Aveau destule blocaje așa cum erau.

Lama rece a apăsat pe pielea ei într-un mod care a liniștit-o. S-a întrebat ce spunea despre ea faptul că arma letală o liniștea. Să fie acesta motivul pentru care și Tristan Caine o liniștea cumva? Se cunoștea suficient de bine ca să recunoască asta. Prezența lui, la naiba, simpla cunoaștere a existenței lui, îi dădea mai multă alinare decât orice altceva din viața ei.

Stomacul ei a mârâit ușor, întrerupându-i meditațiile. Și atunci și-a mai dat seama de ceva - nimeni nu venise să o servească. Din ceea ce știa despre familia Maroni, aceștia aveau o mulțime de personal, iar una dintre îndatoririle lor era să întâmpine oaspeții. Și totuși, stătea acolo de peste douăzeci de minute și nu văzuse niciun suflet. Era liniște, prea multă liniște.

Inima a început să se agite, Morana s-a sprijinit mai adânc în perne, încrucișând un picior peste celălalt. Aceasta a apăsat lama pe coapsa ei, în timp ce încerca să pară relaxată de dragul camerelor de filmat. Cu câteva zile în urmă, ar fi nutrit gândul că aceasta era o capcană, că oamenii de la Outfit o păcăliseră să le dea crezare și că o aduseseră aici din nu știu ce motive nefaste. Acum, chiar dacă gândul i-a trecut pentru scurt timp prin minte, l-a respins. Cu tot ceea ce trecuseră, cu tot ceea ce era încă necunoscut, cu fiecare reacție pe care o văzuse la cei doi bărbați, știa că nu o păcăliseră.

Avea totuși întrebări. Din tot ce îi spusese Dante în avion, nu avea nicio idee despre cum va reacționa Lorenzo Maroni la prezența ei. Mai mult decât atât, nu avea nicio idee despre cum va reacționa Tristan Caine la

răspunsul lui Maroni la prezența ei. Bărbatul era o bombă cu ceas și doar

știa când va exploda din ceea ce-i spusese Dante. Era curioasă să îi vadă interacționând, să vadă cu ochii ei infamul șef al Outfit-ului și zvonul său protejat față în față. Se întreba, de asemenea, dacă existau oameni în complex care aveau grijă de el, poate fără ca el să știe, așa cum făceau Dante și Amara. Dar, cel mai important, era curioasă să afle unde va sta. Știa unde ar fi vrut să stea, dar două lucruri o împiedicau - unu, era casa lui Tristan Caine, casa lui adevărată, și el trebuia să o invite; doi, Maroni trebuia să fie de acord cu asta, pentru că, în toate scopurile, era invitata lui și era fiica șefului din Portul Umbrelor.

Zgomotul tocurilor înalte care pocneau pe podeaua de marmură i-a făcut ochii să se îndrepte spre ușă. O femeie brunetă uimitoare a intrat în viziune, cu bluza de mătase bronzată care îi curgea pe curbele ei, îndesată în pantaloni drepți de culoare închisă care cădeau drept pe podea, cu părul lung tras într-o coadă de cal înaltă. Îmbrăcămintea ei frumoasă a făcut-o pe Morana să conștientizeze fusta ei simplă, albă și neagră, bluza asortată și pantofii cu toc, toate acestea fiind împrumutate de la Amara. Trebuia să meargă la cumpărături cât mai curând posibil, mai ales dacă mai erau și alte femei superbe care se plimbau pe acolo.

Ceea ce a surprins-o însă pe Morana a fost micul pistol în toc, la vedere. Femeia s-a oprit în timp ce ochii ei de un verde strălucitor au ajuns la Morana, cu o ușoară încruntare între sprâncene. "Pot să vă ajut?", a întrebat femeia, cu o voce puternică, dar liniștită.

Morana s-a întrebat cum să răspundă în timp ce se ridica în picioare. S-a hotărât pur și simplu la un politicos: "Nu, mulțumesc".

Femeia s-a încruntat și mai tare. "Pe cine așteptați să vedeți?"

Morana a rămas tăcută. Femeia a făcut un pas în interiorul camerei. Lumina soarelui i-a lovit pielea măslinie, făcându-i să strălucească în timp ce își înclina capul într-o parte. "Ne-am mai întâlnit înainte?"

Morana a clipit confuză, înainte de a-și da seama că cealaltă femeie ar fi putut vedea poze cu ea. "Nu cred."

Femeia a studiat-o într-un mod care ar fi trebuit să fie nepoliticos, dar era pur și simplu curios. Apoi, ochii ei s-au aprins de recunoaștere. "Morana Vitalio."

Morana a rămas nemișcată, inima ei începând să bată cu putere. Era fiica inamicului și se afla singură în casa lui Lorenzo Maroni. Cum ar fi putut să explice asta dacă situația s-ar fi înrăutățit? Spre surprinderea ei, femeia a zâmbit ușor, intrând mai adânc în cameră, cu brațul întins. "Eu sunt Nerea, sora vitregă a Amarei".

Surprinsă, dar totuși precaută, Morana a făcut un pas înainte și a ținut mâna femeii în a ei, dând-o ferm de mână. De aproape, a putut vedea că Nerea era cu cel puțin un deceniu mai în vârstă decât ea, liniile fine, pistruii ușori și experiența fiind evidente pe fața ei fără machiaj.

"Încântat de cunoștință", a spus Morana, rămânând politicoasă, încă nesigură cum să o citească.

Nerea a schițat un mic zâmbet, parcă înțelegându-i nesiguranța. "Amara a menționat că vei veni."

Se părea că avea mai multe lucruri pentru care să-i mulțumească Amarei. Nerea a aruncat o privire la ceasul elegant de la încheietura mâinii. "Trebuie să mă grăbesc acum, dar dacă ai nevoie de ceva, poți veni la mine oricând. Orice prieten al Amarei este prietenul meu. Ea nu are mulți în primul rând."

"Mulțumesc", a spus Morana, recunoscătoare, dar încă nesigură. Nerea i-a oferit un zâmbet cald. "Ne vedem mai târziu."

A ieșit din cameră pe tocurile acelea înalte la fel de repede cum intrase. Cum de sora vitregă a Amarei făcea parte din mafie, dacă Amara fusese

evitată, iar mama ei era menajeră? Câteva minute mai târziu, chiar în timp ce Morana se gândea la asta, un grup de bărbați ciudați, purtând costume închise la culoare, a intrat în

cameră. Unii se uitau la ea cu curiozitate, alții se holbau, alții o ignorau complet. Cu toții s-au dus în spatele camerei și s-au așezat pe poziții lângă perete.

Morana le-a răsfoit pe toate. Erau opt în total, toți îmbrăcați în costume închise la culoare, cu cămăși și cravate asortate, cu arme la șolduri. Erau toți de vârstă mijlocie, unii înalți, alții corpolenți. Totuși, unul dintre ei, cel cu ochii sfioși care o înfiorau, era construit ca un luptător de categorie grea. Cadrul său uriaș se potrivea cu înălțimea lui Dante, cu un plus de volum. Celălalt bărbat care îi ieșea în evidență era cel care o ignora cel mai tare. Părea să fie cel mai tânăr din lot. Privea drept înainte, cu mâinile împreunate în față. Ceea ce i-a făcut însă părul de pe ceafă să vibreze a fost cicatricea urâtă care îi cobora pe partea laterală a feței, din colțul ochiului stâng până la gât, dispărând în interiorul cămășii. Arăta ca și cum carnea îi fusese tăiată în tăieturi. Ochii îi erau goi.

"Măi, măi, măi, măi", o voce de femeie îi întrerupse analiza și o făcu să se concentreze din nou la ușă, la femeia care stătea acolo. Dacă Nerea fusese uluitoare, această femeie era *uluitoare.* Părul ei roșcat închis cădea în jurul ei în valuri blânde, o rochie marinărească superbă (pe care Morana ar fi vrut să o aibă) îi cădea până la genunchi. Avea ochi strălucitori, care erau o încrucișare între verde și auriu, părând lichizi. Ochi care o examinau pe Morana cu o surprinzătoare doză de ostilitate.

Morana a rămas tăcută și și-a păstrat expresia goală.

Femeia a venit în față, ochii i se împietriră și a vorbit suficient de încet pentru ca numai ea să poată auzi. "Am auzit că ai creat o adevărată agitație pentru omul meu, domnișoară Vitalio. Aveți vreo idee despre ce ați pus în mișcare?"

Morana a înclinat capul, chiar dacă stomacul i se strângea. Bărbatul ei?

Dante sau Tristan Caine?

Și atunci a intrat în cameră Lorenzo Maroni.

Era un bărbat cu un aspect distins, fără îndoială. Părea să îmbătrânească cu grație, părul lui sărat și piperat tăiat elegant, barba tunsă care ținea de aproape o anumită gravitate la care ea nu se așteptase. Liniile de pe fața lui erau aspre, mărturie a unei vieți grele, iar ochii lui întunecați erau impasibili. Acei ochi au ajuns la femeia din fața ei, femeia care îi zdruncinase cumva statornicia.

"Du-te în spate, Chiara", a ordonat Maroni, cu o voce gravă.

Chiara? Chiara Mancini? Aceeași Chiara Mancini care l-a sunat pe Tristan Caine noaptea trecută? Era el bărbatul ei? Se înșelase complet și Tristan Caine avea o femeie? Această femeie?

Stomacul i s-a înfundat, o explozie de furie i s-a adunat în piept. Ostilitatea nu mai era unilaterală.

Chiara i-a aruncat un mic rictus, chipul ei uimitor contorsionându-se în ceva deloc frumos. Deși Morana a ridicat pur și simplu o sprânceană în exterior, în interior se simțea mai rău. Presupusese, doar pentru că părea un bărbat care nu ar fi fost de două ori, că nu era. Dar asta era mafia. Bărbații înșelau și erau înșelați aici chiar și cu știința căsătoriei lor. Gândul că el era al altcuiva în timp ce i-o trăgea o înfuria. Dar gândul, simplul gând că el era al altcuiva în timp ce o săruta așa cum o făcuse, în timp ce îi luase gura și împărțise ceva real cu ea, o *durea.* Doamne, fusese atât de sigură pe el. Oare se înșelase?

Ca și cum ar fi fost evocat din gândurile ei, Tristan Caine a pășit încet, aproape leneș, prin spate, oprindu-se în dreptul intrării. Acei magnifici ochi albaștri ai lui au ajuns la ea, făcând o verificare rapidă, fără să-i rateze mâinile care se duseră instinctiv la armele de pe coapsele ei. Buzele lui au tresărit, abia, doar atât cât să facă o familie de fluturi să înceapă să sune samba în burta ei în cel mai nepotrivit moment. S-a sprijinit de

pragul ușii, blocând ușa, cu mâinile în buzunare, cu cămașa aceea întinsă pe piept, cu o gleznă încrucișată peste cealaltă.

Și atunci a încrucișat ochii cu ai ei.

Ceea ce a văzut acolo l-a făcut să se oprească. A fost martoră la cum fiecare mușchi din corpul lui s-a blocat, în timp ce privirea lui o pătrundea pe a ei cu o concentrare singulară, încercând să citească ceea ce vedea acolo. Morana și-a întors în mod deliberat privirea spre Chiara în timp ce femeia se plimba spre el cu un zâmbet sacadat. "Tristan."

El nu a răspuns. Ea a încercat să pună mâna pe el; el a apucat-o de încheieturi și a pus-o la loc, cu ochii în întregime ațintiți pe Morana tot timpul. Apoi a scuturat din cap spre Morana, doar o dată, risipind orice îndoială care începuse să se strecoare. Ea trebuia să aibă încredere în el. Ajunseseră până aici pe baza unei anumite onestități. Ea trebuia să aibă încredere în asta. Mai ales aici, mai mult ca niciodată.

Întorcându-se, l-a văzut pe Lorenzo Maroni luând loc pe fotoliul mare. Soarele îi strălucea pe părul și pe costumul impecabil. Ochii lui impasibili au avut totuși o sclipire de interes când au ajuns în cele din urmă la ea.

Cu oamenii lui înșirați în spatele lui, în timp ce stătea în acel scaun mare, scena părea intimidantă ca naiba, în timp ce ea stătea vizavi de ei. Noroc că avea antrenament cu tatăl ei. Știa cum să înoate cu rechinii fără să sângereze, iar Lorenzo Maroni era un rechin aflat în vârful lanțului trofic.

Și-a păstrat expresia curată și corpul relaxat, conștientă de toți ochii care o priveau, mai ales de femeia din spate care nu părăsise încă încăperea. Dacă privirile ar fi putut ucide, Morana ar fi fost moartă de zece ori mai mult. Pulsul i se accelerase în timp ce aștepta un indiciu din partea Sângeorzului, palmele îi transpirau, iar lamele reci care fuseseră un confort se simțeau acum ascuțite pe pielea ei.

Cineva a venit să stea lângă ea. Nu s-a întors să se uite, dar mirosul

familiar de colonie i-a spus că era Dante. Asta a mai relaxat-o puțin.

pentru un motiv oarecare.

"Tată", a auzit Morana vocea rece a lui Dante de lângă ea. "Permite-mi să ți-o prezint pe Morana Vitalio. Morana, Lorenzo Maroni."

După ce a terminat de vorbit, Dante a rămas în picioare exact acolo unde se afla lângă ea, surprinzând-o din nou. Poziția nu i-a scăpat și cu siguranță nu i-a scăpat nici lui Maroni. Ochii lui s-au îngustat ușor la limbajul corporal flagrant al fiului său, înainte de a veni spre ea.

"Morana", a vorbit bărbatul cu aceeași voce de pietriș, ridicându-i părul de pe brațe. "Ai crescut frumos. Te-am văzut o dată când erai mai tânără, cam..."

"Acum douăzeci de ani", a încheiat Morana. Ochii lui s-au ascuțit asupra ei. "Dante și Tristan m-au informat că vei sta aici ca oaspete al nostru pentru
ceva timp. Este corect?"

"Da", a dat Morana din cap. "Dacă ești dispus să-mi oferi ospitalitatea ta, bineînțeles", a adăugat ea cu un zâmbet dulce care nu păcălea pe nimeni.

Maroni și-a dat seama de asta. "Foarte bine. Înțelegi că asta m-ar pune într-o situație ciudată, da?"

"Bineînțeles", a recunoscut ea.

"Așa cum am spus, tată", îl întrerupse Dante. "Ea este invitata mea. Am invitat-o în calitate de prietenă și sunt dispus să-i ofer toată ospitalitatea."

Lorenzo Maroni s-a uitat la fiul său. "Chiar și fără consimțământul meu?" Dante a rămas tăcut timp de câteva bătăi. "Da."

Se părea că vorbele Amarei ajunseseră la el. Morana și-ar fi dorit ca cealaltă femeie să fi văzut acest moment. A rămas tăcută.

Privirea lui Maroni se îndreptă spre locul unde Tristan Caine se sprijinea de prag. "Și tu vei susține asta, presupun?".

Nu a fost un răspuns verbal, dar ceva, dacă ne luăm după strângerea

buzelor lui Maroni. Într-o clipă, acele buze s-au relaxat. "Foarte bine.

Aţi fost verificată pentru arme înainte de a intra în incintă?", a întrebat-o el.

A clătinat din cap, inima începând să bată necontenit, în timp ce cuţitele legate de coapsa ei deveneau mai grele. Maroni a zâmbit, buzele i se încreţiseră. Era mulţumit, ticălosul. Fără un cuvânt, a ridicat braţul, cu cotul pe scaun, şi le-a făcut semn oamenilor săi. Luptătorul în costum a făcut un pas în faţă.

"Verificaţi-o", a ordonat Maroni.

Pulsul lui Morana a început să zvâcnească. Luptătorul s-a îndreptat spre ea, cu ochii strălucitori şi buzele răsucite într-un zâmbet uşor.

"Serios, tată?" Dante a pufnit, cu vocea strânsă. "Copiii umblă pe aici cu arme, pentru numele lui Dumnezeu."

"Nu sunt odraslele lui Gabriel Vitalio acum, nu-i aşa?" a răspuns Maroni, cu privirea lui neclintită asupra ei. "Sper că nu te deranjează, dragă Morana. Până când nu voi avea încredere în tine să te afli în incintă cu familia mea, nu trebuie să fii înarmată."

Asta nu ar fi de ajuns. *Categoric nu.*

Tipul luptător s-a oprit în faţa ei, întinzându-şi mâna mare direct spre sânul ei. Morana s-a încordat, strângând din dinţi, anii în care fusese atinsă la masa tatălui ei dându-i puterea de a nu-i tăia gâtul bărbatului şi a-l face să se înece cu propria limbă. O privea cu ochii aceia înfiorători, părând mult prea entuziasmat pentru o simplă cercetare corporală. Mâna lui era aproape de ea când, de nicăieri, degetele i se închiseră în jurul încheieturii.

Chiar dacă Morana cunoştea cealaltă mână ca pe dosul ei, şi-a întors gâtul. Ochii ei au urmărit strânsoarea puternică, tendoanele de pe antebraţe, aluzia tatuajului, venele şi muşchii încordaţi, până la faţa lui. Ochii lui Tristan Caine erau fermi şi strânsoarea fermă pe tipul de luptător

care l-a privit cu privirea, animozitatea se revărsa de pe el în valuri. Morana s-a încruntat, presimțind o istorie veche între cei doi.

Luptătorul a tras de brațul lui; strânsoarea lui Tristan Caine s-a flexat, dar nu s-a slăbit, forța acesteia uimind-o. Era un om mare cel pe care îl ținea, un om mare care părea să depună un efort considerabil pentru a se desprinde.

"Atinge-o din nou fără permisiune", a declarat Tristan Caine atât de încet încât impactul a lovit-o mai tare, vocea aceea de whisky și păcat trimițându-i fiori de un cu totul alt fel pe șira spinării, "și te voi rupe".

Camera a devenit complet tăcută. Morana s-a uitat la ceilalți gorile pentru a-i vedea pe majoritatea cu mâinile pe arme, apoi la Maroni care îl privea pe Tristan Caine cu o atenție răpitoare.

"Interesant", a murmurat el, un zâmbet apărându-i pe față care nu-i plăcea deloc.

Tristan Caine i-a dat drumul luptătorului și s-a întors cu fața la ea, dându-le spatele lui Maroni și gorilelor sale, într-o mișcare care arăta atât încrederea sa totală în incapacitatea lor de a-i face rău, cât și încrederea în Dante că îi va păzi spatele. Acest lucru a fost neașteptat. Nu crezuse că se va apropia de ea unde Maroni putea să o privească, din motive evidente. Faptul că nu numai că era aproape, dar aproape că se etala în fața bărbatului mai în vârstă a luat-o pe nepregătite.

Morana a înghițit în sec, înclinând capul pe spate, surprinsă de acei ochi albaștri, albaștri. El a ridicat mâinile în semn de întrebare tăcută, iar ea a dat din cap, acordându-i permisiunea. Fără să-și ia ochii de la ai ei, el și-a așezat mâinile pe umerii ei, atingând-o pentru prima dată. Pieptul ei s-a îngreunat cu o inspirație. Și-a păstrat atingerea ușoară în timp ce și-a alunecat mâna spre spatele ei, trecând-o pe coloana vertebrală. Trupul ei s-a arcuit, sânii ei atingându-l.

trunchi înainte de a-și putea controla reacția, conștientă de numeroșii ochi ațintiți asupra lor.

După ce a terminat cu trunchiul ei, s-a așezat într-un genunchi. Mușcându-și interiorul obrazului, a privit în jos. Mâinile lui mari îi trasau pe șolduri, făcându-i inima să bată cu putere peste tot în corp. Mâinile lui au coborât și i-au atins glezna pe sub tivul fustei ei lungi. Respirația i s-a întrerupt în timp ce își strângea mâinile pentru a le împiedica să-i atingă scrupul, gura îi furnica de senzația amintită că îi ardea pielea când o săruta. A văzut căldura care îi răspundea în ochii lui în timp ce mâinile lui îi urcau pe gambele ei, degetele lui aspre mângâindu-i pielea pentru prima dată într-o cameră plină de mafioți. Dar se potrivea având în vedere că prima lor dată fusese într-un restaurant mafiot cu mafioți în fața ușii.

Mâinile lui se opriră pe genunchiul ei, ochii lui se topiseră. Ea a inspirat adânc. El știa exact unde se aflau cuțitele ei, știa de când intrase în cameră. Ar fi putut să o verifice de peste fustă. Cu toate acestea, el se ridicase pe un genunchi și își pusese mâinile direct pe pielea ei, fără să ridice măcar o dată tivul fustei de pe podea. Nu-i scăpase ce făcea. Era o declarație pentru toți bărbații din încăpere, pentru femeia care încercase să-l revendice și pentru Morana însăși. Era o declarație tare și clară. Ea era a lui.

Cu pieptul strâns, ea îl privea, cu ochii lui, conștientă de fiecare bărbat din încăpere, dar complet inconștientă de orice alt bărbat, simțind cum mâna lui urcă încet spre interiorul coapselor ei într-o mișcare atât de intimă, de parcă ar fi făcut-o de mii de ori înainte. I-a simțit mâinile lui găsindu-i cuțitele și l-a simțit cum le scotea cu îndemânare, același cuțit pe care ea i-l ținuse la spate chiar în această casă în prima noapte.

Aerul dintre ei s-a îngroșat. Miezul ei a pulsat.

Un centimetru mai sus și ar fi simțit cât de udă era, chiar în mijlocul acestei camere, doar pentru el. Putea s-o facă și el. Nimeni nu ar fi văzut sau observat.

Coapsele ei au început să tremure chiar dacă încerca să-și păstreze fața albă, durerea din burtă devenind din ce în ce mai grea, zgâriind tot mai jos spre mâinile lui. Își simțea mușchii încordându-se în mod natural spre acele degete, pereții ei încleștându-se de nevoia de a fi umplută, de a fi umplută de el. El nu o atinsese niciodată acolo, nu cu acea blândețe cu care îi ținea acum carnea. Ea tânjea după asta. Tânjea după acele degete în interiorul ei, mișcându-se în timp ce buzele lui îi sărutau gâtul și parfumul lui îi umplea nasul și respirațiile lui se adânceau în urechile ei. Își dorea ca simțurile ei să fie umplute de el. Ea tânjea după asta.

Iar el a citit totul în ochii ei, a văzut dorința goală care îi picta ochii. Degetele lui s-au strâns infinitezimal pe pielea ei. Doar câțiva centimetri. Doar un pic.

Pieptul i s-a umflat. Mâna lui s-a
îndoit. Ea a tremurat. Maxilarul lui
s-a înăsprit.

Cu repeziciune, se ridică, cu cuțitele în mâini, și se întoarse cu fața spre cameră, lăsând tremurături în corpul ei. În afară de Dante, toată lumea se holba. Morana a respirat adânc pentru a-și ține roșeața din obraji. Tristan Caine își luă poziția lângă ea, buzunarul cuțitelor și își îndreptă privirea egală spre Maroni.

"Cred că o să mă bucur să o am pe Morana ca oaspete, Tristan", a spus Maroni cu zâmbetul care i-a domolit rapid căldura. Dante avusese dreptate. Va trebui să fie atentă, foarte atentă cu acest bărbat. Tristan Caine nu a reacționat. Nu în exterior, cel puțin. Știa destule despre om ca să discearnă că în interior se întâmplau mult mai multe decât își dădea seama oricine.

"Cum i-ai cunoscut pe fiul meu și pe Tristan, Morana?" Maroni a cerut mai degrabă decât a întrebat. "Spune-mi, sunt curios."

Morana și-a înăbușit emoțiile și a imitat zâmbetul lui Maroni. "Este o poveste lungă."

Buzele lui Maroni s-au strâns. Apoi, s-a întors spre unul dintre gorile. "Pune-o pe Antria să pregătească camera de oaspeți."

"Nu e nevoie", a vorbit Tristan Caine pentru prima dată după o vreme. "Ea rămâne cu mine."

Maroni a clătinat din cap, încrucișând un picior peste celălalt, instalându-se. "Nu, nu are."

Tristan Caine nu a scos un cuvânt, doar l-a privit fix pe bărbat. Maroni l-a privit și el. Acum știa despre ce vorbise Dante.

"Tristan, iubitule", a vorbit Chiara din spate, făcându-i maxilarul lui Morana să se strângă din cauza nevoii bruște de a face ceva violent. "Până când Lorenzo nu va vorbi cu cine trebuie, nu-i poate permite să locuiască atât de departe de complexul principal. Ea trebuie să-i câștige încrederea. Până atunci, ea va fi un oaspete binevenit în casa principală, nu-i așa, Lorenzo?"

"Bineînțeles", a fost de acord Maroni, fără să-și ia ochii de la tânăr.

Morana și-a ridicat privirea spre Tristan Caine pentru a-i vedea fața complet lipsită de orice indiciu - nici o încleștare a maxilarului, nici o expresie în ochi, nici un tic în obraz. Nimic. Văzându-l așa, a făcut-o brusc să realizeze că nu fusese singura care își lăsase garda jos. Și el făcea la fel, doar că atunci când o privea sau când era cu Dante și Amara.

"Rămâne cu mine", a declarat el din nou.

"Nu este posibil", a respins imediat Maroni.

Tocmai când a deschis gura să vorbească, Dante a preluat controlul. "Dacă rămâne în casa principală, îți dai cuvântul că nu i se va întâmpla nimic rău?"

Tristan Caine i-a aruncat o privire tăioasă lui Dante; Dante doar a

clătinat din cap, o comunicare tăcută între cei doi bărbați.

Maroni a urmărit interacțiunea cu interes. "Atâta timp cât nu face rău nimănui."

Chiar dacă o parte din ea se înfuria că se vorbea despre ea ca și cum nu ar fi fost acolo, a înăbușit-o, știind că nu era nici momentul, nici locul potrivit.

"Voi sta la casa principală", a spus ea înainte ca situația să scape de sub control, ceea ce era cât pe ce să se întâmple, pentru că știa că bărbații încăpățânați nu se vor lăsa înduplecați. Ea era osul lui și el îi trântise asta în față lui Maroni; Maroni voia să-i ia osul ca să-l facă să plătească. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama de asta. Trebuiau să se descurce.

"Minunat", a zâmbit Maroni. "Vin", a arătat spre bărbatul cu cicatrice și ochi goi, "vă va însoți în camera dumneavoastră. Te poți întâlni cu toată lumea diseară la cină".

Morana a dat politicos din cap. "Mulțumesc."

Vin s-a îndreptat spre ușă pe tăcute. Luând asta drept semnal, s-a întors spre cei doi bărbați - Dante îi aruncă o privire liniștitoare, Tristan Caine încă stoic

- și le-a făcut un mic semn din cap. Dorind să se îndepărteze rapid de tensiunea tot mai mare din încăpere, s-a grăbit spre locul unde se afla Vin. De îndată ce a fost la câțiva pași de ea, el a început să meargă din nou, conducându-i afară din intrare și urcând scările.

Morana a privit în jurul scării impresionante pe care nu avusese ocazia să o admire prima dată. Candelabrul strălucea în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele mari, scânteierile dansând pe el. Reflexiile colorate dansau pe podea, creând o atmosferă eterică. Aproape că a putut uita pentru o secundă unde se afla. Tablouri mari cu priveliști erau aranjate cu artă de-a lungul pereților scării. Le-a examinat pe toate, urmărindu-l pe bărbatul tăcut pe două etaje. Pe palierul de la etajul al doilea, Vin a virat la dreapta pe un

coridor.

"Mai sunt și alții la acest etaj?", a întrebat ea, inițiind conversația și rupând tăcerea.

"Nu", a răspuns el, cu un ton sec.

"Deci, ce este la acest etaj?"

"Camerele de oaspeți."

Bine. "Mai sunt și alți oaspeți în acest moment?"

"Câțiva."

Morana a suspinat. Omul era o barcă plină de informații. Urmându-l pe coridor și trecând pe lângă mai multe uși, a observat felul în care mergea, un ușor șchiopătat în pasul stâng și s-a întrebat ce i se întâmplase. Înainte ca ea să se gândească mai mult, s-au oprit în dreptul celei de-a treia uși pe care el i-a deschis-o. Ea era pe punctul de a intra când el și-a împins mâna în fața ei, oprindu-o.

Și-a ridicat privirea spre el, brusc conștientă că era neînarmată cu un bărbat străin pe un etaj unde nimeni nu avea să o audă țipând. Cu mușchii încordați, ea a făcut un pas înapoi când el s-a aplecat și a scos rapid un cuțit mic din ciorap. Fără un cuvânt, s-a ridicat și i-a întins cuțitul.

Morana își privi, uimit, mâna stângă plină de cicatrici și cuțitul care stătea pe ea.

Ezitantă, neînțelegând ce și de ce făcea el, a luat cuțitul. "De ce?"

Bărbatul a șoptit. "Ești cu vulturii acum. Ei se hrănesc cu morții."

Un fior îi trecu pe șira spinării, iar strânsoarea ei se strânse pe cuțit.

Vin și-a retras mâna și i-a făcut semn să intre. "Vor activa în curând urechile din această cameră. Rămâneți atenți."

Cu această informație, s-a întors pe călcâie și a plecat cu acel șchiopătând, lăsând-o pe Morana să se resimtă după întreaga interacțiune.

Cu toate acestea, se simțea mai bine știind că avea un fel de armă. Închizând ușa în urma ei, a privit în jurul camerei spațioase, verificând pereții și tavanul în căutarea camerelor de luat vederi. Nu a putut vedea niciuna, dar era sigură că existau câteva.

Ușa s-a încuiat, iar ea a intrat mai adânc în camera opulentă făcută în crem și albastru. Un pat de mărimea lui Caine ocupa spațiul central, o mică zonă de relaxare vizavi de acesta, o comodă și o comodă din lemn de stejar împodobind celălalt colț al camerei. Ferestrele mari, cu un scaun confortabil, dădeau spre terenul verde întinzându-se în spatele conacului. S-a uitat afară, văzând linia de copaci în spatele căreia știa că se aflau celelalte aripi, zărind în depărtare apele albastre ale lacului.

Oare tocmai schimbase o cușcă cu alta? De acord, aceasta părea mai puțin sterilă, dar exista, sub un acoperiș în care nu se simțea în siguranță, plănuind să doarmă noaptea cu un cuțit sub pernă și să țină ușile încuiate. Și iată-o din nou pregătită să meargă la cină în acea seară la o masă plină de străini. Era acolo, singură, din nou.

Vibrația telefonului ei a pătruns în gândurile ei. A scos telefonul din geantă și a deschis noul mesaj.

Tristan: *Erai ud?*

Morana a privit terenul, un mic zâmbet formându-i-se pe buze.

Morana: *Nu vei afla niciodată.*

Tristan: *Da, o voi face.*

Ea a pufnit.

Morana: *Pot vedea lacul de la fereastra mea.*

Tristan: *Pot vedea fereastra ta de la mine.*

Inima bătând brusc mai tare, Morana s-a uitat pe fereastră, încercând să vadă unde era locul lui. A văzut mai multe clădiri răspândite în spatele liniei de copaci și apoi și-a amintit ce îi spusese Dante.

"*Aripa lui este cea mai mică, ca suprafață. Este, de asemenea, cea mai îndepărtată de casa principală și de celelalte aripi. Locuiește singur acolo."*

Cu inima în gât, Morana a strâmbat din ochi și a încercat să găsească singura clădire care se deosebea de celelalte. Și a găsit-o. Chiar lângă lac. În timp ce celelalte aripi erau împrăștiate în partea de vest a complexului, acea clădire singuratică se afla singură în est, înconjurată de verdeață pe o parte și de apă pe cealaltă. Jumătate sălbatică, jumătate îmblânzită. La fel ca omul. Nu putea să vadă nimic înăuntru din cauza distanței, dar simplul fapt de a ști că el o vedea, că încă o privea în ciuda efortului lui Maroni de a o lua, o umpluse de o căldură cu care nu era obișnuită.

El o putea vedea.

Morana și-a dat seama, privind acea clădire mică din depărtare, că se înșelase.

Nu era singură.

Nu mai era singură.

Era aproape timpul pentru cină.

O doamnă de vreo patruzeci și ceva de ani, în mod clar membră a personalului, venise în cameră cu aproape o oră în urmă, cu o rochie înfășurată pe braț. Nu scosese niciun cuvânt, îi înmânase pur și simplu rochia Moranei când a deschis ușa și își continuase drumul. Oricât de derutant ar fi fost acest lucru, Morana era mai curioasă de ce i-ar fi trimis Maroni o rochie și dacă ar fi trebuit să o poarte. Din păcate, ea nu prea avea de ales. Nu-și împachetase propria garderobă când plecase de acasă și tot ce avea la ea erau lucruri împrumutate din dulapul Amarei, care erau mai casual decât cerea cina.

Uitându-se la rochie - un număr lung, mătăsos, de culoare verde pădure, cu mâneci întregi, un decolteu modest și un spate simplu, și o crăpătură scandaloasă pe o parte până în partea superioară a coapsei - Morana a clătinat din cap și și-a scos halatul de baie, proaspăt dușat și curat, și a îmbrăcat rochia. Îi venea ca o mănușă și asta era deranjant, mai ales că Maroni i-o trimisese. Pur și simplu știa asta. Faptul că se uitase la ea

suficient de mult timp pentru a obține o

măsură a mărimilor ei a făcut ca părul de pe ceafă să i se ridice și nu într-un sens bun. Luptându-se cu un fior, Morana a netezit țesătura și s-a gândit dacă să lege cuțitul de ea însăși. Deși faptul că îl ținea la ea ar fi făcut-o să se simtă mai în siguranță, nu avea nicio altă armă și, dacă era percheziționată din nou, ar fi putut să o piardă. Oricât de mult ar fi durut-o, ar fi trebuit să-l lase ascuns chiar în cameră.

Își perie părul, își aplică cu grijă corectorul pentru a acoperi cele câteva vânătăi rămase în urma nopții din cimitir. Acestea fiind făcute, și-a aplicat rimelul și și-a vopsit buzele în roșu sânge. Făcuse o dată greșeala de a se afla în conac nepregătită, nu avea să o mai facă din nou. Nu-i plăcea nesiguranța care-i dădea cu capul de pământ la vederea femeilor frumoase, mai ales când una dintre ele punea ochii pe bărbatul ei.

Bărbatul ei?

Mâna care ținea rujul s-a oprit brusc, plutind în aer în timp ce se privea în oglindă, cu inima bătându-i tare.

Omul ei.

De unde naiba a apărut asta?

Ei nu aveau o astfel de relație și se îndoia că ar fi avut vreodată. Chiar dacă ea fusese a lui cu mult înainte de a-l cunoaște. Chiar dacă el o revendicase în moduri mici și subtile de-a lungul celor două săptămâni. Chiar dacă o atinsese pentru prima dată ca un semn că îi aparținea (oricât de arhaic ar suna asta). Ochii ei s-au închis, amintindu-și de senzația degetelor lui aspre și calofile care îi urcau pe coapse. Expiră. Pielea i s-a pietrificat, un fior delicios străbătându-i coloana vertebrală. Ea era a lui. Până acum, probabil că toată lumea din mafie știa. Ea știa. Dar era el bărbatul ei?

A inspirat din nou și s-a întors la buze, scrutându-și cu atenție propriul chip. Era destul de drăguță, cu siguranță. Deși nu la fel de frumoasă din punct de vedere vizual.

uimitoare ca Chiara Mancini. Dar a contat asta? Nu a contat niciodată, nu pentru ea. Întotdeauna se simțise bine în pielea ei, mai ales pentru că își iubea inteligența și spiritul ei reprimat, care așteptau persoana potrivită cu care să riposteze. Acesta era și motivul pentru care nu credea că nici pentru el nu conta. Își amintea felul în care îi dăduse pur și simplu acea strângere de cap strânsă atunci când Chiara se dăduse peste cap cu el, iar buzele ei se întoarseră într-un zâmbet.

La naiba, da, era al ei. Oricât de mult timp, stricat și găurit, și oricum ar fi fost, era al ei. Și mult noroc oricui ar fi încercat să se interpună între asta.

Simțind puterea acelei acceptări pătrunzându-i în pori, Morana și-a periat părul o ultimă dată cu degetele, a intrat în singura pereche de tocuri aurii și a deschis ușa, doar pentru a se afla față în față cu diavolița. Chiara Mancini.

Interesant.

Cealaltă femeie, superbă într-o rochie roșie de tip wrap care îi arăta decolteul exact cât trebuie, i-a oferit Moranei un zâmbet la fel de fals ca și genele ei. Morana nici măcar nu s-a deranjat.

"Sper că te-ai acomodat bine", a întrebat Chiara, cu o voce joasă și moale. Morana înțelegea de ce bărbații care nu se uitau sub suprafață s-ar fi îndrăgostit cu capul de această femeie. Din fericire, îi lipseau părțile corpului necesare pentru a fi o sculă superficială.

"Sunt sigură că n-ați venit aici ca să mă întrebați ce mai fac, doamnă Mancini", a spus Morana cu vocea ei cea mai uscată. "Oh, este doamna, nu-i așa?", a clipit ea inocentă, știind că a dat în cap când fața celeilalte femei s-a crispat.

"Da, sunt căsătorită cu vărul primar al lui Lorenzo", a rostit ea cu voce scăzută. "Nu este cea mai ideală căsătorie. Dar atunci, de când ascultă mafia când o

femeia își acuză soțul de viol?"

Ea nu mințea. Morana a văzut-o în ochii ei și inima ei, oricât de tare ar fi fost, s-a înmuiat. "Îmi pare rău." Ce altceva ar mai fi putut spune? Unii oameni au primit licența de a fi monștri.

Chiara s-a scuturat vizibil de orice gând care o chinuise și s-a concentrat din nou asupra Moranei. "Nu vreau simpatia ta. Ceea ce vreau este ca tu să păstrezi distanța față de Dante și Tristan."

Morana își înclină capul într-o parte, întărindu-se din nou, chiar dacă compasiunea persista. "Și de ce aș face tot ce vrei tu?".

Chiara făcu un pas înainte, mâna ei trântindu-se o dată pe ușă, cu ochii supărați pe ea. "Pentru că ei sunt cei buni și nu merită furtuna de rahat pe care ai creat-o, prințesă. Nici unul dintre ei. Mai ales Tristan."

Morana a simțit cum i se strânge stomacul. "Ce știi despre ceea ce merită?".

Chiara a zâmbit. "Știu că mi-o trage regulat de aproape doi ani, iar Tristan nu face regulat."

Foc.

Nu exista un alt cuvânt pentru ceea ce se răspândea în pieptul ei, mâncându-i măruntaiele. Simțea cum arsura i se târa pe gât, pe obraji și, în cele din urmă, i se aburca în ochi. Dar nu putea lăsa să se vadă, nu putea lăsa să o afecteze. Și asta o durea. *Chiar durea*. Nu faptul că se culcase cu această femeie, ci faptul că o făcuse în mod regulat. Pentru că asta însemna că ea însemna ceva pentru el. Din punct de vedere emoțional. Și asta a ars.

Anii de practică venind la îndemână, Morana și-a păstrat calmul, nepermițându-și nici măcar să își încolăcească degetele în palme, și i-a zâmbit celeilalte femei. "La naiba. La timpul trecut, doamnă Mancini. Dar eu sunt prezentul și viitorul previzibil."

Zâmbetul Clarei s-a șovăit. "Se va întoarce la mine."

"Poate", a ridicat Morana din umeri. Și apoi s-a aplecat mai aproape. "Sau poate, îl voi distruge pentru oricine altcineva."

Înainte ca cealaltă femeie să mai poată spune ceva, Morana făcu un pas afară. "Acum, v-ați făcut datoria și m-ați avertizat. Nu am ținut cont de ele. Amândoi știm unde ne aflăm și amândoi știm că niciunul dintre noi nu va da un ghiont. Oricum, mi-e foame, așa că scuză-mă."

Fără un alt cuvânt, Morana a încuiat ușa în urma ei și a plecat, fără să se uite înapoi la femeia care turnase benzină peste ceea ce fusese doar o mică scânteie. Era o flacără acum, o flacără care voia să distrugă. El. L-ar fi distrus pentru oricine altcineva.

Pentru prima dată în relația lor întortocheată, ea și-a scos telefonul și i-a trimis primul mesaj.

Morana: *Vaginul meu tocmai a devenit interzis pentru tine.*

Răspunsul său a venit aproape imediat.

Tristan: *?*

Semn de întrebare. Îi trimisese un nenorocit de semn de întrebare. Ea era înfierbântată.

Morana: *Nu că ar conta. Obișnuitul tău ar fi mai mult decât fericit să te primească în patul ei, sunt sigură.*

Nici un răspuns imediat. Bineînțeles că da. Morana a coborât scările, abia dacă s-a uitat la tablourile de pe pereți, urmărindu-și pașii în timp ce acel nod de foc i se încolăcea mai tare în pântece. Telefonul ei a vibrat cu mesajul primit.

Tristan Caine: *Gelos?*

Doamne, trebuie să fi fost cel mai prost om de pe fața pământului. Nu se întreba o femeie care era geloasă ca naiba dacă era geloasă. Pur și simplu *nu.*

Morana: *O să te întreb același lucru după ce îmi găsesc un armăsar sexy de la bufetul din acest conac.*

El nu a răspuns.

Morana a scuturat din cap, încercând să se scuture de norul ciudat de deasupra capului ei și să își recapete acel mojo vesel. Nu a funcționat prea bine.

A ajuns în cele din urmă la parter, palierul fiind aproape gol, cu excepția a doi membri ai personalului care își făceau treburile. Morana i-a ignorat, așa cum și ei au ignorat-o pe ea, mergând în direcția zonei de luat masa (pe care și-o amintea de la intrarea prin efracție cu câteva săptămâni în urmă). Pașii ei erau înăbușiți de covorul gros care căptușea holul și coridorul. Luminile erau cocoțate pe ambele părți ale coridorului ca niște torțe de foc, adăugând o estetică antică locului. În acea strălucire caldă, Morana a intrat în cele din urmă în sala de mese și s-a oprit.

Era goală, cu excepția unei doamne în uniformă de menajeră care poziționa tacâmurile pe masă. Morana s-a uitat la acea masă - lungă, din lemn și capabilă să găzduiască cel puțin treizeci de persoane - întrebându-se dacă era aceeași masă la care fusese pusă când era copil sau dacă era o altă masă într-o altă cameră. Această parte a poveștii ea nu o cunoștea. Și dacă aceasta era într-adevăr aceeași masă din aceeași încăpere unde, cu douăzeci de ani în urmă, un băiat tânăr și nevinovat fusese marcat pe viață, Morana se întreba ce-i trebuia ca să vină în mod regulat în această încăpere și să mănânce pe masa pe care fusese stropit sângele tatălui său.

Acolo, în acea cameră plină de demoni, toată amploarea torturii sale a lovit-o pe Morana în cap, făcând-o să se împiedice. Ea a prins

marginea ferestrei lângă care stătea, inima i se frângea pentru el. Să trebuiască să stea alături de oamenii care îl torturau și îl antrenau, să-i vadă râzând și făcând glume, să primească liniștită hrană acolo unde viața ta se ducea naibii... cum se putea vindeca cineva de așa ceva?

S-a întors cu spatele la cameră și a privit pe fereastră, încercând să se concentreze, chiar dacă îi venea să plângă de durerea pe care o simțea pentru el, pentru ea, pentru ei. Oare erau cu adevărat condamnați? Ce încerca ea să facă? Ce făcea ea crezând că un bărbat atât de grav rănit se va putea vindeca vreodată îndeajuns pentru a fi cu ea? Se terminaseră chiar înainte de a începe. Și ăsta era un gând deprimant, deprimant. Conflictul din interiorul ei a urmat, o parte din ea trăgând-o spre evidența a două săptămâni, cealaltă parte arătându-i impactul a douăzeci de ani.

Lăsând să iasă o gură de aer, a privit nesfârșitul teren verde din jurul casei, care se termina cu umbra pădurii. Luna, o semilună frumoasă pe cerul întunecat, se juca de-a v-ați ascunselea cu norii. Câțiva bărbați patrulau pe jos pe proprietate, înarmați, în timp ce alți câțiva în costume erau adunați în jurul unui mic foc de tabără, discutând.

"Bună seara."

Morana s-a întors și a văzut un bărbat mai în vârstă și chipeș intrând în cameră, îmbrăcat într-un costum elegant ca și ceilalți.

"Bună seara", a răspuns ea liniștită.

"Sunt Leo Mancini", a spus bărbatul, zâmbind. Morana l-a privit de sus în jos, cu ochii îngustându-se.

"Ești Mancini cel căruia îi place să-și violeze soția sau e o rudă mai săracă a ta?"

Bărbatul, care zâmbise până atunci, și-a pierdut manierele.
Morana s-a întărit, stând în picioare, fără să privească în altă parte.

"Aveți mare grijă, doamnă Vitalio", a amenințat el. Tensiunea din încăpere a escaladat, întreruptă doar de zgomotul oamenilor care intrau. Morana și-a întors privirea spre intrare, văzând o grămadă de bărbați și femei ciudate, adulți și adolescenți, intrând în cameră. Ea a recunoscut doar trei fețe.

Lorenzo Maroni a văzut-o stând lângă fereastră și a schițat zâmbetul care făcea ca furnicile să se târască pe brațe. Morana și-a întors deliberat privirea, pentru a-l vedea pe Dante intrând pe sub arcadă, îmbrăcat într-un tricou alb și blugi, cu un pistol băgat la centură, cu părul ud și dat pe spate de pe fața lui puternică. Era pentru prima dată când îl vedea atât de dezinvolt. El a văzut-o, i-a oferit un mic zâmbet pe care ea i l-a întors, bucuroasă că avea un prieten în acest loc ciudat.

Și atunci a intrat Tristan Caine, îmbrăcat la fel ca Dante, cu tricoul negru și blugii decolorate, fără pistol la vedere. Nu știa dacă asta era curajos sau prostesc sau ambele. Oricum ar fi, nu putea să nu admire genul ăsta de încredere. Privindu-i pe cei doi bărbați în mulțimea de oameni îmbrăcați la patru ace, Morana nu știa dacă așa se îmbrăcau întotdeauna pentru cină sau dacă acesta era un uriaș "du-te dracului" pentru Maroni și sistemul său. Judecând după privirea dezaprobatoare de pe fața bărbatului, ea ar fi pariat pe cea de-a doua variantă.

Era conștientă de privirile curioase îndreptate asupra ei în timp ce se îndrepta spre scaunul pe care Lorenzo îi indicase să-l ocupe. Personalul aducea mâncarea în timp ce toată lumea își ocupa locurile într-o coregrafie care vorbea de ani de practică. Și-a tras scaunul, așezat strategic între un adolescent cu părul negru și un bărbat mai în vârstă pe care nu-l cunoștea. Ochii ei îi căutau pe cei doi oameni pe care îi cunoștea, pentru a-i vedea vizavi de partea ei, dar mai aproape de capul mesei, unde Lorenzo stătea ca un împărat autoproclamat.

"Sunteți din familie?", a întrebat-o curioasă adolescenta.

Ea a clătinat din cap. Băiatul a deschis gura să întrebe ceva, când o umbră a căzut peste ei. Morana și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Tristan Caine stând în spatele băiatului, cu fața ștearsă de orice emoție, cu ochii ațintiți asupra ei.

S-a adresat băiatului. "Vrei să stai cu vărul tău?"

Băiatul a făcut ochii mari. "Dar nu am voie să urc pe masă".

"Acum ai voie. Pleacă."

Băiatul nu avea nevoie să i se spună de două ori. A ieșit de pe scaun și a ajuns lângă Dante în toată exuberanța lui tinerească. Morana l-a văzut pe Tristan Caine ocupând locul de lângă al ei, hiperconștientă de toți ochii ațintiți asupra lor, hiperconștientă de forma lui mare și solidă, caldă la doar câțiva centimetri de ea. A înghițit în sec, concentrându-se pe respirația ei, îmbrăcând masca indiferenței atent confecționate, de parcă asta nu era deloc mare lucru. Ba nu. Nu era mare lucru. Tristan Caine schimbând ani de zile aranjarea locurilor și așezându-se lângă ea în fața tuturor - nu era mare lucru. Putea să simtă mirosul acela mosc care era numai al lui, să simtă aerul de fiecare dată când inspira și expira ușor, să simtă cum forța pură a prezenței lui o mângâia peste tot.

A venit mâncarea. Nimeni nu a scos un cuvânt. El nu a spus nici un cuvânt. Morana simțea practic cum tensiunea urca în timp ce-și ținea ochii lipiți de farfurie ca și cum ar fi fost răspunsul la pacea globală.

"Tristan," vocea lui Maroni venea din capul mesei, tare. Zgomotul tacâmurilor s-a oprit. Și-a ținut capul plecat, conștientă de faptul că bărbatul de lângă ea privea în sus în tăcere.

"Acest lucru nu se va mai întâmpla", a avertizat el.

Bărbatul de lângă ea a spus pe același ton. "Ar fi bine să nu fie așa."

Sfinte Sisoe. Și-a ridicat privirea exact la timp pentru a-l vedea pe Maroni încruntat. Tristan Caine a continuat să mănânce. Nimeni nu a spus nimic, dar încet, au reluat mâncarea. Morana s-a uitat în jos la supa din fața ei, pofta de mâncare pierzându-se sub toată tensiunea din corpul ei. Forțându-se să bea puțin, aproape că a scăpat lingura când o mână a intrat pe sub crăpătura rochiei ei, ținându-i interiorul coapsei așa cum avea tot

dreptul. Ea știa ce făcea. O testa.

Morana și-a relaxat corpul, închizându-și coapsele cu putere, prinzându-i mâna între ele, la câțiva centimetri de miezul ei palpitant. El și-a flexat degetele, mișcarea trimițând senzația să curgă ca o săgeată spre centrul ei. Ea nu și-a deschis picioarele și nici nu i-a lăsat mâna lui loc să se miște. El a apucat cu putere una dintre coapsele ei, degetele făcându-și loc între picioarele ei suficient de liber pentru a-și scoate mâna. Morana a simțit pierderea care se plimba fantomatic pe pielea ei, a știut după căldură că amprenta acelei mâini urma să întunece carnea din interiorul piciorului ei. O emoționa, știrea că el fusese acolo, dovada marcată pe pielea ei, atât de aproape. Era udă.

"Morana", vocea lui Maroni a străpuns amețeala indusă de pofte, înfiorând-o. Și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe bărbat ștergându-și gura cu șervețelul.

"L-am informat pe tatăl tău că ești aici."

Morana s-a încordat, dar nu și-a luat ochii de la bărbat. "Minunat", a ieșit vocea ei nonșalantă.

Maroni a zâmbit pe sub barbă, uitându-se în jurul mesei. "Toată lumea, aceasta este Morana Vitalio, fiica lui Gabriel Vitalio."

Aerul din jurul mesei, care fusese curios, dar relaxat, s-a răcit la acest anunț. Toate privirile s-au îndreptat spre ea, iar ea și-a ținut ochii fixați pe bărbatul de la scaunul din capul mesei. El a continuat. "Ea se află aici în calitate de oaspete, bineînțeles, așa că toată lumea o va trata ca atare. Oricine va vedea pe cineva care nu o va trata ca pe un oaspete îmi va fi raportat mie."

Morana a auzit avertismentul pentru ea însăși, tare și clar, în asta. Nu te simți ca acasă.

Maroni a făcut un pas mai departe. "Stă în camera de oaspeți de la etajul al doilea", a spus el tuturor. "Nimeni nu o va deranja. Este fiica tatălui ei,

până la urmă."

Maxilarul i s-a încleștat în timp ce mâna i se încleșta, dorința de a urca pe masă și de a-l lovi cu pumnul în față pe ticălosul îngâmfat fiind acută.

Maroni s-a uitat în jurul mesei, iar ochii lui s-au oprit asupra lui Tristan Caine. "Și nimeni nu se va atinge de ea."

Mâna de pe coapsa ei a revenit. De data aceasta, a lăsat-o să rămână.

"Dar trebuie să ai grijă, Morana. Din păcate, accidentele se pot întâmpla oriunde."

Ceea ce însemna că oricine îi putea face rău și el nu ar fi făcut nimic. Morana știa ce făcea Maroni. Era prinsă în acea luptă dintre el și bărbatul de lângă ea, dar se plasase acolo de bunăvoie. Știa în ce se băga.

Și asta a fost ceea ce a determinat-o să se răzbune. "Și dacă vreau ca cineva să mă atingă?".

Ochii lui Maroni au zburat spre ea, surprinși. Nu se așteptase la asta. Apoi i-a oferit acel zâmbet șmecheresc care o făcea să vrea să-i dea în cap.

"Atunci vei primi mai mult decât te-ai așteptat, fetițo." La

naiba. Ticălosul.

Sângele ei fierbea. S-a mișcat să se ridice când mâna de pe coapsa ei s-a strâns, ținându-o pe loc, spunându-i să se calmeze. Pentru prima dată în timpul cinei, s-a uitat la el, furia ei față de tot ce se întâmplase clocotind. Dar furtuna pe care a văzut-o în ochii lui a făcut-o să se oprească. Ochii lui, acei magnifici ochi albaștri, erau ațintiți asupra lui Lorenzo Maroni și strigau atât de mult moarte încât i-au dat fiori pe șira spinării. Și-a dat seama că nu l-ar fi putut urî niciodată pe Maroni atât de mult pe cât îl ura acest om. Și asta a liniștit-o.

"Cred că singurii pe care îi sperii sunt copiii, părinte", a comentat sec Dante de la locul lui. "Lasă-i să mănânce în pace."

Copiii, pe această notă, și-au astupat repede gura. Adulții i-au urmat. Restul cinei a zburat, rămășițele de tensiune persistând în aer. Și pe tot parcursul cinei, mâna lui a rămas pe coapsa ei, fără să o mângâie, fără să se miște, fără să facă nimic altceva decât să fie. Morana avea

nu a experimentat niciodată - felul în care o atingere o putea ancora. Singura dată când se apropiase de ea fusese cu el când avusese atacul de panică. Dar asta era diferit. De data aceasta era conștientă și conștientă de tot, emoțiile ei erau încă peste tot, iar atingerea lui, nu sexuală, nu senzuală, pur și simplu o atingere, era împământenitoare. A făcut-o să-și dea seama cât de înfometată fusese de această senzație toată viața ei, cât de mult tânjea pielea ei după contactul cu un altul și nu-l avusese niciodată, cât de mult își dorise atingerea lui normală. Simpla greutate a mâinii lui pe carnea ei o făcea să se simtă ușoară, mai ușoară decât înainte.

După ce au terminat cu cina, copiii s-au scuzat și au părăsit camera. Unii adulți au luat exemplul și au sărit peste desert pentru a pleca și ei. Morana a vrut să facă același lucru și să scape din zona sufocantă. Nu a făcut-o pentru că el nu a făcut-o.

"Știai că ai fost aici acum câțiva ani, Morana?". Maroni a început conversația, sorbindu-și băutura. "De fapt, ai stat chiar la această masă și ai jucat."

Morana l-a simțit pe bărbatul de lângă ea crispându-se și, pentru prima dată, instinctiv, și-a pus mâna pe coapsa lui, sperând ca atingerea ei să-l ancoreze așa cum o făcea el cu ea. A simțit mușchii încordați ai picioarelor lui și a ținut-o ferm.

"Tată", a avertizat Dante din lateral.

"O zi teribilă a fost totuși", a continuat să vorbească Maroni. "O zi atât de teribilă. Îți amintești, Morana?"

Ea i-a oferit un zâmbet relaxat. "Bineînțeles că nu. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu sunt străveche, domnule Maroni."

Dante tuși pentru a-și ascunde chicoteala, în timp ce zâmbetul lui Maroni se evapora la săpătura ei. "Sunt aici de mult timp, într-adevăr. Și am

rămas aici pentru un motiv bun".

Morana și-a păstrat zâmbetul.

"Teroare." "Putere."

Morana a dat din cap, prefăcându-se că este de acord. "Senilitate. Unul dintre semnele bătrâneții."

Liniștea de pe masă ar fi fost terifiantă dacă nu ar fi simțit mâna de pe coapsa ei dându-i o mică strângere.

"Îți uiți locul, fată", a vorbit Maroni, cu vocea atât de liniștită încât ea îi putea simți furia.

Era așa de sătulă de rahatul ăsta. "Lasă-mă să-ți spun ceva foarte clar. Cred că mă confunzi cu cineva pe care poți să mă bruschezi, domnule Maroni", a vorbit Morana, vocea ei reflectând oțelul din coloana ei vertebrală. "Eu nu sunt așa. Eu sunt cutia Pandorei dumneavoastră. Așa că, dacă aș fi în locul tău, m-aș păstra foarte, foarte fericită și foarte, foarte vie. Pentru că, odată ce această cutie se va deschide, puterea ta, imperiul tău, tu te vei prăbuși și nu vei putea face nimic pentru a o opri."

Chiara Mancini a strănutat și ochii lui Morana s-au îndreptat spre ea. Strânsoarea mâinii lui pe coapsa ei a devenit acră. Terminată, complet terminată cu această seară mizerabilă, Morana și-a împins scaunul înapoi, dându-i drumul la mână.

"Acum, dacă mă scuzați", i s-a adresat ea lui Maroni.

Fără să aștepte ca vreunul dintre ei să răspundă, s-a ridicat și s-a întors pe călcâie, părăsind încăperea. S-a îndreptat afară, pe ușa laterală, pentru a lua puțin aer proaspăt. Ieșind pe verandă, s-a uitat în jur pentru a găsi un loc liniștit, văzând focul de tabără la câțiva metri în stânga și oamenii care patrulau în dreapta. Întorcându-se, s-a plimbat în jurul casei, inspirând aerul proaspăt, privind în interiorul ferestrelor întunecate. Cele care erau aprinse aveau perdelele trase peste ele.

"Aveți grijă să nu fiți singuri afară."

Morana se opri să-l vadă pe Dante venind lângă ea, cu ochii pe bărbații de lângă focul de tabără. "M-am săturat ca oamenii să-mi spună să am grijă."

Forma lui uriașă se relaxează, scoate o țigară și o aprinde, trăgând adânc. Morana a clipit, surprinsă. "Fumezi?"

"Obișnuiam", a spus el, expirând un nor de fum. "Acum, este ocazional". "Care este ocazia?"

Buzele lui Dante s-au strâmbat într-un zâmbet. "Văzând acel spectacol frumos din interior. Mulțumesc, apropo. Ține-o tot așa și bătrânul o să facă un atac de cord de la simplul șoc că cineva în afară de Tristan este imun la puterea lui."

Morana a chicotit, bine conștient. "O să fac tot ce pot".

Au stat în tăcere câteva secunde, Dante fumând și Morana contemplând, înainte ca ea să rupă tăcerea. "Deci, care e treaba cu Chiara și cu el?".

"Cine?"

Morana și-a dat ochii peste cap. "Dante!"

Dante îi aruncă o privire, zâmbind, înainte de a se întoarce din nou. "Ar trebui să ai această conversație cu el."

"O voi face. Am vrut să-ți cunosc gândurile", a precizat ea.

Dante a pufnit într-un râs. "Chiara este o viperă. elegantă, frumoasă, otrăvitoare." Morana și-a întors privirea. "Mi-a spus că a fost violată de soțul ei." "A fost", a confirmat Dante. "Și apoi a început să prădeze abia dacă nu a fost în stare să facă nimic.

băieți legali care nu-i aminteau de soțul ei. Nu-ți irosi compasiunea pentru femeia aceea, Morana."

Asta a fost o chestie ciudată. Și se simțea ușor grețoasă.

"Ei bine, atunci", se legăna Morana înapoi pe picioare. "Apropo, îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea astăzi."

Dante i-a dat din cap sec. Nu voia să facă totul ciudat, Morana i-a urat noapte bună și s-a întors în casă, complet terminată cu

noapte. Avea nevoie de somn, de un somn bun, iar când se trezea, coșmarul acesta i se părea mai bine.

Urcând scările, din fericire fără să mai întâlnească pe nimeni pe drum, s-a dus în camera ei, descuiind ușa. A intrat, împingând ușa în spatele ei. Dar sunetul de lemn care se lovea de lemn nu s-a auzit. Morana s-a liniștit, întorcându-se și l-a văzut pe Tristan Caine ținându-i ușa deschisă, sprijinindu-se de tocul ușii.

Oh, nu. Nu, nu, nu, nu. Nu avea chef să aibă de-a face cu el în seara asta.

Ignorându-i fundul, ea s-a întors din nou și s-a dus la dulap, lăsându-și tocurile pe o parte. Ușa s-a închis în urma ei. Închisă. După felul în care reacționa corpul ei, știa că el era încă în cameră.

"Frumoasă rochie."

Mâinile ei s-au oprit asupra cercelului, iar ochii ei au urmărit cum reflecția lui se alătura reflecției ei în oglindă. "Mulțumesc", a răspuns ea, scoțându-și cercelul. "Maroni l-a trimis ca un cadou de bun venit."

Ochii lui s-au aprins în reflexie. Un punct.

A făcut un pas mai aproape, prezența lui aproape în spatele ei. "Ți-a plăcut bufetul?"

Morana a inspirat adânc, rămânând cu ochii pe el. "Până acum am văzut doar vasele. Dar, din ce am văzut, sunt sigură că au un gust foarte bun."

Înainte ca ea să clipească, era lipită de oglindă, cu capul tras pe spate și cu mâna lui în păr. Ochii lor s-au ciocnit în oglindă, respirația lui pe gâtul ei, caldă, moale. Pieptul lui o apăsa pe spatele ei, dilatându-se cu fiecare respirație pe care o lua, sincronizând propria ei respirație pentru a se potrivi. Inima ei a început să bată cu putere, sângele i se grăbea sub piele, întreaga ei ființă fiind încântată de faptul că îl făcea să pocnească, că îl făcea să reacționeze.

"Uită-te la toate felurile de mâncare pe care le vrei, pisică sălbatică", whisky și păcat se revărsau pe urechea ei și se scurgeau în corpul ei, "dar singurul fel de mâncare care te umple este chiar aici".

Morana s-a împotrivit unui geamăt la felul în care dinții lui îi zgâriau urechea, iar ochii lui erau înfocați pe ai ei. "Eu nu împart."

Mâna lui o trăgea puțin de cap, iar nasul lui o inhala. "Nici eu nu știu."

Impas. Amândoi respirau greu. Și apoi și-a amintit că în cameră erau dispozitive de ascultare.

"Ei ne pot auzi", i-a reamintit ea.

"Lasă-i", a afirmat el, cu nasul alergându-i de-a lungul gâtului. "Lasă-i să asculte și ce am de gând să le fac oricui te atinge".

Mâna lui a părăsit părul ei, ajungând în fața gâtului ei, ținând-o în acest fel, pulsul ei bătând în palma lui. "Voi rupe fiecare deget al mâinii care te atinge", a șoptit el, scriind moarte pe pielea ei, în timp ce ea le privea în oglindă, sfârcurile ei tari ca și cum cuvintele lui le mângâiau, forma lui mare în spatele ei.

"Apoi, le voi tăia gâtul chiar la suprafață, lăsându-i să sângereze și să urle în timp ce îi jupoi de vii", a continuat el, făcându-o să tresară atât de frică, cât și de plăcere, ochii lui arzând asupra ei, iar mâna lui o ținea pur și simplu de gât. "Și apoi le voi da foc."

Se simțea stăpânită. "Și dacă vreau să mă atingă?", a pus aceeași întrebare pe care i-o pusese lui Maroni.

Buzele lui au tresărit, iar mâna lui a apăsat-o mai aproape de corpul lui.

"Nu o vei face." "De unde știi?"

"Pentru că", s-a aplecat spre gâtul ei, buzele lui trecând pe pielea ei în timp ce vorbea, "tu prinzi viață doar pentru mine."

Morana a tremurat, degetele de la picioare încolăcindu-se în covor în timp ce-i tremura maxilarul.

Avea dreptate.

Nu voia să rămână cu un pas în urmă, Morana își frecă cu îndrăzneală șoldurile de ale lui, simțindu-l cum se întărește pe spatele ei, și declară. "A mea."

Și, pentru prima dată de când îl cunoștea, a văzut un zâmbet pe fața lui. Era mic, doar o mică curbură a buzelor, dar era autentic și era acolo. Și i-a înclinat lumea pe axa ei, pentru că avea o gropiță.

El.

Ave
a.

A.

Să ți-o
tragi.

Dimple.

Se uită la el cu surprindere, oarecum surprinsă de un lucru atât de simplu, întrebându-se cine fusese ultima persoană care să fi văzut acea gropiță.

Ochii lor, încă blocați împreună, aveau o întreagă conversație în sine. Zâmbetul lui a scăzut încet-încet, cu grade, iar ea a clătinat din cap, ridicând mâna în spatele ei în oglindă, simțind pentru prima dată cum scrupul îi atinge palma.

Asta l-a împins peste limită. Cealaltă mână a lui a tras rochia în sus și peste fundul ei, în timp ce ea se apleca înainte, lăsându-i loc să se miște, ochii lor fiind conectați tot timpul. I-a simțit degetele lui între picioarele ei, testându-i umezeala. Ea picura.

"Curat?"

Ea a simțit greutatea acelui singur cuvânt, întrebarea din șoapta lui răgușită. Știa că asta va schimba lucrurile, știa că era un pas mai aproape de ei. Fără cuvinte, a dat din cap. El a dat din cap propriul răspuns.

La fel de fără cuvinte, a simțit vârful lui în spatele ei. S-a ridicat în

vârful picioarelor pentru a fi la același nivel, înclinându-și șoldurile pentru a-i ușura accesul, în timp ce degetele lui au părăsit-o, ducându-se sub genunchiul ei și trăgându-l în sus. Își ținea picioarele în echilibru pe marginea comodei, iar celălalt se ținea pe vârfuri cu puterea lui. Cealaltă

mâna a rămas fixată pe gâtul ei, în timp ce ochii lui au rămas fixați pe ai ei. Și-a dat seama că va fi prima dată când îl va vedea cu adevărat când va intra în ea, prima dată când va intra în ea gol.

Anticiparea a crescut, inima îi bătea cu putere în urechi, pielea ei era conștientă de oriunde se atingeau și de fiecare respirație a lui.

Și apoi s-a împins brusc în ea.

Un țipăt puternic i-a scăpat când comoda s-a izbit de perete, gura i s-a deschis într-un oftat în timp ce pereții ei îl primeau înăuntru. Faptul că erau dispozitive de ascultare peste tot în cameră, faptul că lui nu-i păsa, și nici ei, faptul că doar lovirea comodei i-ar fi făcut pe cei din casă să știe ce se întâmpla i-a trimis un fior pe șira spinării.

Cu ochii unul pe celălalt, înțelegerea trecând între ei, el a tras-o strâns de el, iar scula lui s-a înfipt mai adânc în ea, trimițându-i căldură prin tot corpul. S-a retras aproape complet, pereții ei tremurând din cauza pierderii, înainte de a se scufunda înăuntru, mai tare. Comoda s-a izbit mai tare de perete. Ea gemea, respirațiile ei escaladând și ale lui se aspreau, mușchii ei încleștându-se în jurul lui ca o menghină. Mâna lui a părăsit genunchiul ei, ducându-se la clitorisul ei palpitant, frecându-se.

Ochii i se închiseră din cauza valului de senzații.

"Nume", a mârâit el. Ochii ei s-au deschis ușor, găsindu-i pe ai lui, confuzi. "Spune-mi numele."

Inima i s-a oprit. A înghițit în sec, conștientă că el pulsa în ea. Degetele lui se flexau pe gâtul ei, atât de mare încât o cuprindea, sentimentul de pericol și siguranță amestecându-se într-un amestec amețitor.

"Domnule Caine", a șoptit ea, cu ochii lipiți de ai lui.

Îi luă pielea gâtului între dinți, trăgând de ea. "Numele." "Tristan Caine", a murmurat ea.

I-a ciupit clitorisul, făcându-i șoldurile să se legene involuntar. "Tristan", a suspinat ea, cu mâinile ținând strâns comoda.

Și-a rostogolit șoldurile, aproape că a făcut-o să leșine din cauza mișcării bruște, atingându-i punctul magic. "Ăsta e numele pe care îl vei striga mult timp, doamnă Vitalio. Țineți-l minte."

"Nu mai vorbi și trage-mi-o atunci, domnule Caine", a provocat ea.

El s-a conformat. A început să i-o tragă în adevăratul sens al cuvântului.

Oglinda din dulap a început să se clatine atât de tare încât a zdruncinat. Sunetul lemnului care își făcea loc în perete se potrivea cu ritmul în care el se înfigea în ea. Ochii lor au rămas conectați chiar și pe acea sticlă tremurândă în timp ce el intra și ieșea din ea, rostogolindu-și șoldurile, alternând. Pereții ei îl strângeau sincronizat, plângând și agățându-se de el, frecarea din interiorul ei răspândind foc în tot corpul ei. Transpirația îi acoperea pielea, gâfâielile ei tremurânde transformându-se în gemete puternice care se transformau în țipete mici pe care nu le mai putea controla.

"Tristan", a gâfâit ea, îndemnându-l să continue, mișcându-și șoldurile spre ale lui, privindu-l. Era erotic, privindu-l așa, privindu-se pe ea însăși așa, amândoi îmbrăcați, dar atât, atât de goi.

"Mai tare", a rostit el între dinții strânși.

A zguduit-o. "Tristan", a gemut mai tare, simțind toate crestele de pe penisul lui, putea simți acele vene pulsând, toate goale în interiorul ei pentru prima dată. El a început să-i frece clitorisul mai tare, șoldurile lui prinzând viteză, genunchii ei lovindu-se de lemn în timp ce ea se echilibra pe vârfurile unui picior și pe genunchiul celuilalt, mâna lui în jurul gâtului ei ținând-o sus și la nivel. Nu era prea strâns, dar suficient de ferm pentru a

o face să se simtă complet înconjurată, complet stăpânită în acel moment. Ea îl stăpânea la rândul ei, ținându-l prins în ea cu fiecare împingere. Încet, focul din corpul ei s-a concentrat pe miezul ei arzător, întregul ei corp tremurând în timp ce începea să se amețească din cauza supraîncărcării de senzații.

Și apoi i-a simțit dinții lui pe gât. Tare.

A explodat, țipând, în timp ce genunchii i se îndoiau, echilibrul îi era uitat, pereții i se eliberau ca niciodată, bătăile inimii îi treceau prin acoperiș, atât de puternice încât le simțea cum trosnesc peste tot în corpul ei. Își simțea propria-i umezeală curgându-i pe coapse, ochii ei căutându-i magnificul albastru în timp ce o privea cum își dădea drumul, încredințând totul memoriei.

El s-a retras brusc, împingând-o în jos peste comoda și ea l-a văzut mângâindu-și erecția în pumn, fața lui răsucindu-se într-o plăcere agonizantă în timp ce exploda pe spatele ei, venind pe rochie. Morana privea, fascinată, încă se răscolea din cauza propriei plăceri, ascultând cum acel mârâit îi părăsea pieptul în timp ce el se masturba câteva secunde, mulgând fiecare picătură, expirând.

Ochii lui, care se închiseseră, s-au deschis din nou și i-au găsit pe ai ei. S-a băgat la loc, închizându-și fermoarul. Morana s-a îndreptat încet, privind cum mâinile lui au ajuns pentru prima dată la sânii ei. Nu pentru a-i atinge, nu. Tot nu i-a atins sânii, chiar dacă sfârcurile ei se încordau spre palmele lui, dorind cu o foame pe care numai degetele lui o puteau sătura. Nu a făcut-o niciodată. A luat doar decolteul rochiei ei cu ambele mâini și a rupt-o dintr-o singură lovitură, sunetul țesăturii care se rupea fiind puternic în cameră. S-a uitat la ea timp de un minut lung, ochii lui nu s-au abătut niciodată până la sutienul ei, acum complet expus în rochia care atârna pe ea doar de mâneci.

Ușor, în tăcere, a dat mânecile jos și a împins rochia pe podea.

"Scapă de rochie."

Cu această comandă rostită, se întoarse pe călcâie și ieși, închizând ușa în urma lui cu un clic.

Morana a clipit, toate acestea fiind prea rapide pentru ca ea să le

proceseze. Ce naiba tocmai se întâmplase?

Privirea ei a alunecat spre rochia verde aruncată pe care i-o trimisese Maroni. Era ruptă, zdrențuită și pe ea se uscase sperma lui. Un zâmbet lent îi tachina buzele cu cât se uita mai mult la ea. Un râs i-a scăpat, situația devenind brusc amuzantă. Ridicând-o, s-a îndreptat spre coșul de gunoi din baie și a aruncat-o în el. Fredonând încet pentru ea însăși, s-a întors să se spele pe mâini și s-a privit în oglindă. Ochii ei au zăbovit asupra semnului roșu de pe partea laterală a gâtului, acolo unde el o sughițase. A atins semnul cu grijă, zâmbetul de pe fața ei era acum în toată regula.

Făcând un duș rapid, s-a schimbat în pijamaua ei drăguță și a sărit în noul ei pat, cuțitul în siguranță sub pernă, cu o pernă apăsată în piept. S-a ghemuit în ea, gândindu-se la întregul roller- coaster al zilei. Prima ei zi în Tenebrae. În ciuda faptului că se afla în orașul inamic, în casa inamicului, plină de străini ostili, o mică bulă de fericire își făcea loc în inima ei. Viața ei, din multe puncte de vedere, era mai bună decât ceea ce fusese cu câteva săptămâni în urmă. Își găsise o prietenă adevărată în Amara și un protector în Dante. Și îl găsise, sub toată nebunia și haosul, pe Tristan.

Tristan.

Doar Tristan.

A expirat, cu inima strânsă de pașii uriași pe care îi făcuseră înainte.

Nu știa dacă el le va recunoaște mâine sau dacă va reveni la starea lui obișnuită. Nu știa cum va reacționa Maroni mâine la cuvintele ei. Nu știa dacă mâine cineva va încerca să-i facă rău. Ceea ce știa era că mâine se va trezi și va lucra la misterele care o chinuiau. Mâine, avea să elaboreze un plan pentru a se descurca mai bine cu rechinii. Mâine, se va gândi cum să se descurce cu Chiara. Mâine, avea să o sune pe Amara și să vorbească cu ea. Mâine.

Poate că nu era în siguranță, dar ea conta. A contat pentru cineva. Iar el începuse să conteze foarte mult pentru ea.

Iar mâine, așa cum se spunea, va fi o nouă zi.

Nu a fost cea mai liniștită noapte pe care a avut-o, dar nici cea mai rea.

Cel mai rău fusese cu mult timp în urmă, în conacul tatălui ei, când unul dintre oamenii lui se strecurase în dormitorul ei. Ea era tânără, da, dar nu lipsită de apărare. Îi zdrobise nasul cu piciorul înainte de a-i sparge lampa în cap. Speriat de lupta din ea și de zgomotul pe care îl făcea, el scăpase. Spre ușurarea ei, tatăl ei aflase și îl pedepsise. Spre dezamăgirea ei, nu pentru că încercase să-i agreseze fiica, ci pentru că îndrăznise să-i sfideze autoritatea sub acoperișul său. Aceea fusese prima noapte în care Morana își pusese o armă lângă pernă și, de atunci, în fiecare noapte dormea cu o armă la îndemână, știind cât de nesigură era.

Cea mai liniștită noapte, spre surprinderea ei, fusese în apartamentul bărbatului care jurase să o ucidă. Fusese în noaptea de după ce tatăl ei îi spulberase speranțele la capătul scării, noaptea în care ea a

a căutat, fără să știe, confort și siguranță pe teritoriul singurului bărbat care ar fi trebuit să o îngrozească, dar nu a făcut-o. Fusese noaptea în care Dante își croise puțin drum în inima ei, iar Tristan o făcuse să simtă o siguranță cum nu mai experimentase în viața ei. Dormea în acea noapte - vulnerabilă, expusă, rănită și fără arme - cu certitudinea absolută că nu va păți nimic, nu de mâna nimănui, nu cât timp Tristan era acolo.

Tristan.

Morana a zâmbit puțin, senzația de căldură din pieptul ei încă persista de aseară. El o rugase să-i spună așa, așa că așa a făcut. Nu doar verbal, ci și în propria ei minte. Dintr-un motiv bizar, ea nu se gândise niciodată la el doar ca Tristan. Poate că fusese prea personal; poate că îi permitea o intimitate pe care nu fusese dispusă să o recunoască. Dar el o abordase aseară în termeni clari, spărgând o barieră pe care ea o crease intelectual între ei. Bariera zăcea spartă acum, cu amprenta pretențiilor lui goală pe pielea ei, pentru ca oricine să o vadă, cu sunetul vocii lui de whisky și păcat cerându-i numele în glasul ei.

Tristan.

Acum era Tristan.

Tristanul ei.

Căldura s-a extins.

Morana s-a așezat pe marginea ferestrei, uitându-se la proprietate. Soarele se juca de-a v-ați ascunselea cu norii, la fel cum făcuse și luna noaptea trecută. Lumina strălucea puternic pe peluzele verzi și luxuriante, iar umbrele create de pădurile de la margine erau întunecate. În depărtare, apa limpede a lacului strălucea, o căsuță singuratică aflată pe marginea lui, ascunsă în spatele rândului de copaci care creau o despărțire vizibilă între interior și exterior. Înțelese ce voise să spună Dante - Tristan fusese înăuntru pentru

cei din afară, ci în exterior pentru cei din interior, neaparținând în esență decât lui însuși. Înțelegea de ce avea acum acel penthouse în vârful unei clădiri, de unde putea vedea pe toată lumea cu acele ferestre frumoase și uriașe, dar nimeni nu-l putea vedea pe el, nimeni pe care să nu-l fi invitat în mod explicit pe teritoriul său. Stratificată cu această cunoaștere, prima lor noapte lângă fereastră a devenit și mai frumoasă pentru ea, schimbarea în relația lor și mai esențială.

Bărbații patrulau pe proprietate, la fel ca la casa tatălui ei, dar mult mai puțin ostentativ. Acești oameni erau pricepuți, eleganți. Era evident pur și simplu din felul în care se mișcau, din ușurința cu care își țineau armele în mână. Morana i-a observat un minut lung înainte ca o mișcare să-i atragă privirea spre casa de la marginea lacului. Putea să distingă forma mică a lui Tristan ieșind din casă pentru a sta la marginea lacului, cu mâinile în buzunare în timp ce privea în depărtare. Fascinată de șansa de a-l observa fără știrea lui, Morana pur și simplu privea, fără să-și poată lua ochii de la forma lui.

Stătea nemișcat, aproape nefiresc de nemișcat, atât de nemișcat încât ar fi putut fi o statuie de la o asemenea distanță și nimeni nu și-ar fi dat seama. Acea nemișcare a lui, chiar dacă stătea singur, a făcut-o să realizeze cât de nemișcat era cu ea. Încă de la început, existase o energie în legătură cu el, o energie care se înfășurase în jurul ei de nenumărate ori. Chiar și atunci când forma lui fizică fusese nemișcată, energia lui fusese mereu în mișcare - împingând, trăgând, învârtindu-se, ținând-o, atașându-se de ea. Nu știa dacă asta fusese ceva deliberat din partea lui sau ceva ce nu reușise să controleze (deși bănuia ultima variantă, după nivelul de frustrare pe care îl avea față de ea la început), dar scrutarea lui în acel moment contrasta.

A văzut forma uriașă a lui Dante mergând cu grație agilă spre cea nemișcată a lui Tristan din copaci. S-a întrebat unde era aripa lui, în timp ce bărbatul se alătura

Tristan. Stăteau unul lângă altul, frați, într-un mod pe care lumea lor nu-l putea înțelege, iar Dante și-a mai cumpărat o țigară din buzunar. L-a văzut pe Tristan aruncând o privire spre țigară înainte de a se uita din nou în față. Și apoi au vorbit despre orice vorbeau. Tot ce putea ea să desprindă din limbajul trupului lor era un mare, mare nimic. Tristan a rămas așa cum era, Dante s-a relaxat în forma lui. Soarele a strălucit mult timp peste ei în zorii dimineții, răcoarea din vânt intrând pe fereastră și ajungând până la brațele ei.

Morana s-a strâns mai tare în pătură, schimbându-se pe scaunul de la fereastră.

Acțiunea a părut să le distragă atenția bărbaților, pentru că Tristan a întors brusc capul, uitându-se direct la fereastra ei. Știa că el nu o putea vedea mai bine decât îl vedea ea pe el, dar a simțit căldura acelei priviri încălzind-o mai bine decât o făcea pătura ei. Un fior i se încolăci pe șira spinării, mușchii dintre picioarele ei încă pulsau de amintirea fantomatică a nopții trecute, încleștându-se cu amintirea cărnii lui bine înfipte în ele.

Dante s-a întors să se uite și el la ea. A ridicat mâna care nu ținea țigara în semn de salut către ea. Morana a zâmbit la acest gest, întorcându-i un ușor salut.

Telefonul ei a vibrat.

Tristan: **a trimis o imagine**

Morana se holba la imaginea cardului său, numele și detaliile îi erau clar vizibile. Confuză, a tastat răspunsul.

Morana: *?????*

Își ridică privirea spre figura lui, văzându-i fața întoarsă spre telefonul din mână, cealaltă mână în buzunar în timp ce tasta răspunsul cu un deget mare. Probabil că a apăsat "trimite", pentru că o secundă mai târziu, telefonul ei a vibrat din nou.

Tristan: *Cumpără-ți tot ce ai nevoie. Ori nu ai cardul sau nu ai acces la contul tău, ori ai fi făcut-o înainte ca Amara să-ți dea haine.*

Morana a privit fix mesajul, cu emoții contradictorii în interiorul ei. Nu se înșelase în totalitate. Avea cărțile de vizită, dar hackerul paranoic din ea nu voise să comande nimic din apartamentul lui cât timp fusese acolo și să riște să-și alerteze tatăl. Pe atunci, încă îi păsa. Acum, din moment ce Maroni îl informase deja pe tatăl ei, nu mai avea nici doi bani de dat.

Morana: *Mulțumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Dar îmi voi folosi propriul card pentru a-mi cumpăra ce am nevoie.*

L-a văzut că se uită din nou la telefon și, din câte și-a dat seama, a expirat sau a suspinat. Apoi a tastat.

Tristan: *Cum îți convine ție. A ta sau a mea, nu contează. Atâta timp cât nu mai trebuie distruse alte haine.*

Ei bine, când a spus-o așa. Morana a simțit cum buzele i se înclină la implicații.

Morana: *S-ar putea să fiu nevoită să accept mai multe haine de la Maroni doar pentru ca tu să mi le smulgi, în acest caz. Mi-a plăcut asta.*

Și-a ridicat încet privirea ca să vadă că privirea lui era din nou pe fereastră, pe ea. Inima ei a început să bată cu putere, doar văzându-i reacția după acel mesaj, văzând felul în care ochii lui nu s-au mai îndepărtat pentru mult timp. Apoi s-a întors din nou la telefon.

Morana a lăsat să iasă o respirație pe care nu-și dăduse seama că o ținea înăuntru, simțind din nou telefonul vibrând în mâna ei.

Tristan: *Cumpără.*

Morana a suspinat, ușor dezumflată de răspunsul anticlimactic. Se aștepta la un text mai degrabă de genul "Eu, Tarzan; tu, Jane". Telefonul ei a vibrat din nou și s-a uitat rapid în jos. În mod surprinzător, mesajul venea de la un alt bărbat.

Dante: *Dragă Morana, orice i-ai spus lui Tristan, te rog să nu mai spui din nou. Îl mănâncă să se ducă să-l pocnească pe tata în față și asta ar fi foarte incomod pentru planurile noastre. Nu vreau să mă bag între voi doi, dar te rog să nu-i dai drumul acum. Am nevoie de el concentrat. Mulțumesc. Dante.*

Un hohot de râs o părăsi pe Morana la felul în care Dante formulase textul, amuzamentul din tonul lui fiind evident alături de exasperarea pe care ea își putea imagina în expresia lui. Îi redă și valul de căldură pe care îl călărea știind că ceea ce scrisese Tristan și ceea ce simțea el erau foarte, foarte

diferite. Se întrebă de câte ori îl "îndemnase", așa cum a spus Dante cu atâta elocvență. Ei bine, din moment ce ea îl incita...

Morana: *Dragă Dante, bineînțeles. Înțeleg perfect. Dacă ar ști că îmi spui asta, îmi imaginez că există un alt Maroni pe care ar vrea să-l pocnească. Dar asta nu e relevant. Apropo, poți să-mi transmiți, te rog, numărul de telefon al Amarei? Vreau să vorbesc cu ea. Mulțumesc. Morana.*

Avea numărul de telefon al Amarei. Bineînțeles că îl avea. A fost vorba de a face un punct de vedere.

Dante: *Vrea să mă lovească la fiecare cinci minute. Eu vreau să-l lovesc la fiecare patru minute. Și știu că ai numărul de telefon al Amarei. Salut-o din partea mea. Mulțumesc.*

Morana a zâmbit.

Morana: *Admir cât de multă stăpânire de sine aveți voi, bărbații.*

Morana: *Și nu vreau să mă bag între voi doi, indiferent ce aveți voi doi.*

Dante: *Touche.*

Energizată și cu adevărat fericită pentru prima dată că avea o relație neconvențională în care putea să fie ea însăși și să nu-și facă griji, că avea o prietenie în care putea să fie obraznică și să fie obraznică la rândul ei, Morana se simțea eliberată într-un mod pe care nu și-l putea explica. Scuturându-și gândurile, planurile ei pentru acea zi materializându-se, i-a

trimis un alt mesaj lui Dante.

Morana: *Dacă tot mi-ai propus să vin în aripa ta când am nevoie, am trei întrebări. A. Este ascultată pentru audio sau video? B. Există o bucătărie? C. Are WiFi?*

A văzut figura lui Dante vorbind despre ceva cu Tristan. Tristan a dat din cap, iar Dante a tastat. Interesant.

Dante: *A. Nu, nu există nicio încălcare audio/vizuală a vieții private. Există camere de supraveghere în fața ușii, dar nu și în interior.*

Dante: *B. Da, există o bucătărie cu un frigider complet aprovizionat pentru a putea mânca. Puteți, de asemenea, să comandați ceva din partea casei și unul dintre angajați vă va livra.*

Dante: *C. Și da, bineînțeles, există WiFi. Presupun că vrei să vii să lucrezi acolo?*

Morana: *Da, dacă nu vă deranjează. Aș vrea să mă pun la curent cu urmărirea codurilor. Cu tot ce s-a întâmplat, e timpul să mă întorc la treabă. Deci, A. E minunat. M-aș simți mai confortabil să dau telefoane și să lucrez unde știu că nimeni nu mă ascultă sau nu mă privește. B. M-aș simți mai confortabil să mănânc acolo decât să comand ceva acasă. În cel mai bun caz, cineva scuipă în ea; în cel mai rău caz, ar fi otrăvită. C. Îmi voi aduce echipamentul.*

Dante: *E bine. Nimeni nu te va deranja acolo. Fă-te comod și anunță-mă dacă mai ai nevoie de ceva.*

Morana a privit mesajul simplu, cu ochii încețoșați. Clipind din ochi pentru a îndepărta umezeala surprinzătoare, a tastat.

Morana: *Mulțumesc. Am nevoie doar de indicații pentru a ajunge acolo.*

Dante: *Voi trimite pe cineva să te escorteze.*

Morana: *Mulțumesc.*

Alunecând de la fereastră, Morana s-a îmbrăcat rapid într-o pereche de blugi și un tricou confortabil, împingându-și picioarele în pantofi cu toc, bucuroasă că va putea să își comande lucrurile astăzi. Perpelindu-și părul și dându-și o nuanță strălucitoare de roz pe buze, și-a pus ochelarii și a luat lama de lângă pernă. Luându-și geanta pentru laptop de pe unul dintre rafturi, Morana a adunat tot ce era important și tot ce avea nevoie pentru ziua de azi, a pus cuțitul într-unul dintre buzunarele din căptușeala genții și a închis-o cu fermoarul. Ridicându-și geanta pe umăr, și-a luat telefonul de pe pat și s-a îndreptat spre ușă, văzând că lumina mesajului clipește din nou.

Deschizând-o, a văzut un alt mesaj de la Tristan.

Tristan: *Dante și cu mine plecăm pentru o zi. Nu vorbi cu nimeni. Nu mergeți la casa principală până nu ne întoarcem.*

Morana a ridicat o sprânceană la tonul textului, clătinând din cap.

Morana: *Da, domnule Caine. Bineînțeles, domnule Caine. Altceva, dle. Caine?*

Au trecut câteva secunde până când a apărut răspunsul său.

Tristan: *O să văd cât de obraznic ești în seara asta.*

Morana a simțit că i se taie respirația.

Morana: *Ce este în seara asta?*

Tristan: *Ceva ce trebuia să se întâmple de mult timp.*

Morana: *Care este?*

Tristan: *Gura ta, pisică*

sălbatică. Oh, Doamne.

Morana și-a dus mâna liberă în sus pentru a-și evantai fața, vântul rece nefăcând absolut nimic pentru bătăile intensificate ale inimii ei sau pentru obrajii înfierbântați incitați de două cuvinte. Două cuvinte blestemate. Gura ei. Ce-i cu gura ei? Ce ar fi făcut el cu gura ei? I-ar urmări gura cu degetele? I-ar mânca buzele cu ale lui? Și-ar încurca limba cu a ei? Sau ar fi mai primitiv? I-ar lăsa gura ei să-i guste carnea? Să-l exploreze? Să-i exploreze mușchii de pe piept, să-i urmărească pectoralii, să-i lingă cicatricile, să-i sărute abdomenul, să o urmărească tot mai jos, tot mai jos...

Oh, Doamne.

Morana își simțea întregul corp zumzăind de căldura pe care acele gânduri i-o insuflau în sânge, grăbindu-se, pulsând, vibrând peste tot. Scuturându-și gândurile, a inspirat adânc și a încercat să-și concentreze gândurile

din nou pe drumul cel bun. După câteva secunde de respirație profundă, când pielea ei a simțit că nu mai arde, și-a băgat telefonul în buzunar și a ieșit din cameră. Din fericire, nu a văzut pe nimeni pândind în fața ușii.

Închizându-și camera (de parcă asta ar fi contat în casa Maroni), s-a îndreptat spre scări și a coborât, nerăbdătoare să iasă cât mai repede din casă și să ajungă în aripa lui Dante. Avea lucruri de făcut astăzi, dintre care cel mai puțin importante implicau să își comande hainele și să o sune pe Amara. Ceea ce îi spusese lui Dante fusese corect. În ultimele zile, cu toate lucrurile care se întâmplaseră așa cum se întâmplaseră între Tristan și ea, întregul motiv pentru care se întâlniseră de la bun început fusese dat la o parte.

Încă mai exista un set de coduri periculoase, care lipseau. Încă mai era cineva răuvoitor care încerca să-i însceneze asta lui Tristan. Încă mai exista o persoană misterioasă, versată în calculatoare, care îi trimitea informații la întâmplare. Iar acum, mai era și altceva pe care știa că avea de gând să-l cerceteze, fără să spună nimănui - dispariția unor fete în urmă cu douăzeci de ani. Indiferent de relația sau de dinamica ei cu Tristan, adevărul că fusese răpită și se întorsese, că mai fuseseră și alte fete care dispăruseră pentru a nu mai fi găsite niciodată, o tulbura. Trebuia să descopere acele secrete îngropate. Și dacă exista vreo șansă de a o găsi pe Luna, o va face. Dar nu putea niciodată, până nu avea dovezi concrete despre ceva, să îl lase să afle despre asta.

Pierdută în mintea ei, nu l-a văzut pe Maroni ieșind din sufragerie chiar când se îndrepta spre ușa principală.

"Morana."

Vocea lui a făcut-o să se oprească. Morana s-a întors și l-a văzut pe bărbat venind spre ea, cu acel zâmbet pe față care îi dădea mereu fiori ciudați pe șira spinării. S-a întărit, strângându-și mai tare strânsoarea de

cureaua genții sale.

"Domnule Maroni", a salutat ea cu o voce calmă și calmă.

Maroni s-a oprit chiar în dreptul spațiului ei personal, înclinând capul într-o parte, cu ochii lui întunecați care o scrutau. "Știi că am încercat să dau de Tristan de ani de zile. Noaptea trecută a fost prima dată când l-am văzut reacționând."

Morana a rămas tăcută, lăsându-l pe bărbat să vorbească și să o observe, păstrându-și fața curată de orice emoție.

Maroni a zâmbit. "Este interesant, nu-i așa? Lucrurile pe care i le-am făcut acelui băiat. Douăzeci de ani, am încercat să-l fac să cedeze. Cu cât încercam mai mult, cu atât devenea mai puternic." A suspinat. Morana a simțit cum îi fierbea sângele în timp ce a rămas tăcută. "Tortură, crimă. Nu a tresărit niciodată. Începusem să cred că era mașina de ucis perfectă. Până aseară, când l-am văzut cu ochii mei. Cred că i-am găsit, în sfârșit, călcâiul lui Ahile. Așa că îți mulțumesc pentru asta, Morana."

Veninul pe care îl simțea în inima ei pentru acel bărbat a atins un alt nivel. Zâmbetul de pe fața lui la gândul de a-l doborî pe omul la care ajunsese să țină îi făcea instinctele să se înfurie într-un mod în care nu o făcuseră niciodată. Cum de un om ca Dante putea ieși din acest monstru era o minune. Închizând totul, Morana îi zâmbi încet lui Maroni.

Ea a văzut cu o oarecare satisfacție că zâmbetul lui se clătina, doar puțin, sub barba îngrijită.

"Aici vă înșelați, domnule Maroni", a vorbit încet, cu un ton moale. "Presupuneți, cu mintea dumneavoastră limitată, că femeile fac doar două lucruri bune - soții și curve. Eu nu sunt nici una, nici alta. Ceea ce sunt este o femeie care a fost eliberată din cătușele de care mă legaseră bărbați ca tine. Ceea ce sunt eu este o femeie care cunoaște această libertate datorită a doi bărbați buni care m-au făcut să cred din nou."

Maroni a deschis gura să vorbească, dar Morana a ridicat mâna, nu se

lăsase, focul din interiorul ei răbufnea acum. S-a aplecat în față, privindu-l pe bărbatul mult mai înalt decât ea, cu vocea ei amenințătoare.

"Eu nu sunt o victimă. Eu sunt răzbunare", a spus ea. "Rețineți cuvintele mele, domnule Maroni. Am să te fac să plătești - pentru fiecare cicatrice pe care i-ai făcut-o lui Tristan; pentru fiecare mică rană pe care i-ai provocat-o lui Dante; pentru că ai alungat-o pe Amara din casa ei. Și pentru toate fetele care au dispărut."

Ea a văzut că ochii lui s-au lărgit ușor la ultima parte și a dat din cap. "Oh, da. Știu că ești implicat. Doar că nu știu cum. Dar când voi ști, vei plăti." "Presupui că vei trăi atât de mult", a amenințat Maroni, cu toată aparența de civilizația dispăruse de pe fața lui.

Morana a chicotit fără haz. "Spui că nu l-ai văzut niciodată pe Tristan reacționând până aseară. Încearcă să mă omori pe mine și apoi vezi ce vei dezlănțui asupra ta. Încearcă doar. Te provoc."

Mâna lui Maroni s-a apropiat de gâtul ei la obrăznicia ei, a plutit în aer, la câțiva centimetri de pielea ei. Morana a privit mâna, apoi s-a uitat înapoi la el, fixându-l cu privirea, neclintită.

"Nici nu ai idee ce tocmai ai făcut, fetițo", a șoptit Maroni, cu ochii săi letali. Morana ar fi trebuit să fie îngrozită. Acesta era bărbatul care făcea ca bărbații maturi să tremure în pantaloni. Dar ea fusese martoră la ochi cu mult mai morți, mult mai furioși decât ai lui.

"Ți-am spus să nu mă amenințI", a declarat ea cu o voce la fel de liniștită. "Tocmai ai făcut-o. Acum, privește cum cad piesele de domino."

"Respect, fetițo", a scuipat Maroni.

Morana a ridicat o sprânceană. "Trăiască regele. Regele a murit."

Fără un alt cuvânt, s-a întors pur și simplu pe călcâie și a ieșit pe ușa principală, în lumina frumoasă și caldă a soarelui. Adrenalina încă îi curgea prin corp, agitându-se în stomac cu otrava de a-l vedea pe acel bărbat

respirând după tot ce făcuse. Știa în sinea ei că el era implicat cumva în dispariția fetelor. El nu era invincibil și ea avea de gând să-i demonstreze asta.

Silueta tăcută a lui Vin stând lângă unul dintre stâlpii de afară a făcut-o să se oprească. La fel ca atunci când o însoțise până în camera ei, era tăcut.

"Ești însoțitorul meu până la Dante?", l-a întrebat ea, așteptând pe jumătate să nu-i răspundă. El a surprins-o spunând un simplu "da" cu o voce liniștită, scoțându-și ochelarii de soare întunecați din buzunarul costumului său închis și făcându-i semn să meargă alături de el.

Morana a căzut la pas în timp ce se îndreptau spre vestul proprietății, în timp ce observa totul în jurul lor. Bărbații pe care îi văzuse de la fereastra ei încă mai flancau proprietatea. Întinderi lungi de iarbă se întindeau între casă și linia de copaci dinspre nord, segregând lacul și dincolo de el. Spre vest, ea putea vedea două aripi diferite, una vopsită în alb și cealaltă nepictată, ci pur și simplu cu cărămizi roșii, așezate aproape în două colțuri diferite ale proprietății. Cea albă era imensă, așezată mai în spate decât casa roșie. Avea un acoperiș plat deasupra etajului trei și balustrade negre, din fier forjat, la balcoane. Casa cu cărămidă roșie era mult mai mică în comparație, și avea un acoperiș înclinat pe o parte deasupra primului etaj, cu o verandă simplă și înfășurată.

Se îndreptau spre cel roșu.

"Cea din dreapta este a lui Dante", a întrerupt Vin mersul lor tăcut, indicând casa cu cărămizi roșii. Morana a fost surprinsă de faptul că A- îi oferise informația și B- îi spunea lui Dante pe numele mic. Însemnând asta pentru mai târziu, Morana a profitat de ocazie pentru a obține mai multe informații.

"Și cea albă din spatele celei din stânga?", a întrebat ea, ținând pasul cu pașii lui vioi.

"Asta e clădirea personalului", a informat Vin. "Au apartamente înăuntru."

Morana a dat din cap, curioasă. "Și centrul de pregătire?"

Pasul lui Vin a șovăit pentru o fracțiune de secundă înainte de a-l relua, aruncându-i o privire din spatele ochelarilor de soare. Morana și-a păstrat fața inocentă.

După o clipă lungă, în care ea credea că nu-i va răspunde, el a vorbit. "Asta e în direcția opusă. Te-aș sfătui să te ții cât mai departe de acolo."

S-a luat act.

"De ce mi-ai dat cuțitul ieri?" Morana a pus întrebarea care o frământa de când îl văzuse. "Nu că nu ți-aș fi recunoscător, ceea ce este adevărat. Dar nu înțeleg motivele."

Închizându-și gura, Morana a clipit, surprinsă de ea însăși. Bâlbâia în cap, sigur. Tot timpul. Dar aceasta era prima dată când se strecura în ea în afara minții ei. Trebuia să fie mai atentă, mult mai atentă.

Vin a ridicat din umeri. Și a

rămas tăcut. Nu e destul de bun.

"Serios", a insistat ea. "Vreau să știu dacă ești unul dintre băieții buni."

Vin i-a mai aruncat o privire. "Niciunul dintre băieții de aici nu este bun, domnișoară. Dar o să vă trag un glonț în cap? Nu, dacă nu te pui cu mine personal. Pe cine altcineva te pui sau nu cu tine nu contează pentru mine sau pentru arma mea."

Bine, asta a fost suficient de bine.

Morana a dat din cap, bucuroasă că această ecuație fusese lămurită. Au ajuns la locuința lui Dante și Vin a bătut o dată cu putere în ușă. Câteva secunde mai târziu, ușa a fost deschisă de o femeie mai în vârstă, cu părul încărunțit, o față blândă și încremenită și ochii verzi uimitori ai Amarei. Femeia nu putea fi altcineva decât mama Amarei. Iar faptul că Dante o adusese pe mama Amarei în aripa lui ca personal îi spunea mult mai multe despre bărbat.

Vin a dat din cap la ea și la mama Amarei și a plecat fără un cuvânt. Fața femeii mai în vârstă se despicase într-un zâmbet larg, cu gropițe, la vederea Moranei. S u r p r i n z â n d - o de-a dreptul, femeia și-a întins mâinile.

călit de ani de muncă grea și a luat-o pe cea a Moranei, cu ochii încețoșați de lacrimi.

"Copilul meu mi-a spus că ești prietena ei", i-a spus femeia cu o voce accentuată. "Ea nu are prieteni, vedeți. Vă mulțumesc."

Puritatea inimii femeii a atins ceva în Morana pe care o crezuse moartă cu mult timp în urmă - dovada iubirii universale a unui părinte. Strângând înapoi mâinile femeii cu toate emoțiile care răzbăteau în ea, Morana a vorbit încet: "Fiica dumneavoastră este cel mai bun și mai generos spirit pe care l-am cunoscut vreodată. Mi-a fost o prietenă adevărată și puternică. Și îi este foarte dor de tine."

Femeia a zâmbit printre lacrimi și și-a tras mâinile înapoi pentru a le șterge. Deschizând ușa mai larg, ea a invitat-o pe Morana înăuntru.

"Intră, copilă", a spus ea cu afecțiune, încuind ușa după ce Morana a intrat și conducând-o înăuntru. Casa era caldă - pereții, draperiile, mobila din lemn, maro, roșu și crem, care o învăluiau pur și simplu pe Morana în căldura ei. Mirosul de ouă și de cafea și de patchouli se amestecau cumva complicat, ferestrele deschise aducând briza ușoară, sunetele clopoțeilor de vânt care ticăiau afară. Nu se simțea ca în niciun alt loc în care fusese vreodată. Cald. Confortabil. Invitant.

"Dante mi-a spus că vei fi aici", a continuat femeia mai în vârstă, îndreptând-o pe Morana spre o canapea confortabilă, de pluș, de culoare maro, și făcând-o să se așeze. Morana s-a scufundat în pernă. "Simte-te ca acasă. Ai luat micul dejun?"

Morana a clătinat din cap, copleșită de toate emoțiile. Femeia a zâmbit. "Vă voi aduce niște mâncare și cafea. Îți place cafeaua, da?"

Morana a dat din cap. Femeia i-a mângâiat ușor capul, în felul în care un părinte își mângâia copilul fără să se gândească, așa cum o făcuse de

nenumărate ori până atunci. Era prima dată în memoria lui Morana. A simțit cum îi tremura bărbia.

"Fă-ți treaba, iar dacă ai nevoie de ceva, sună-mă", se întoarse femeia pentru a pleca.

"Cum să-ți spun?" a întrebat brusc Morana.

Femeia a zâmbit, fața i s-a luminat și s-a încremenit. "Zia, bineînțeles. Așa îmi spune Dante."

Morana a zâmbit în timp ce o privea pe femeie plecând și a expirat. Mai zguduită de simpla întâlnire decât se așteptase să fie, Morana a văzut tremurul din mâinile ei în timp ce își scotea din geantă laptopul și alte echipamente de care avea nevoie. Încet, în timp ce se așeza pe masa din fața ei, Morana și-a îndoit picioarele sub ea și s-a așezat.

Femeia mai în vârstă a ieșit cu o tavă cu o omletă ce părea delicioasă, felii de pâine prăjită și fructe proaspete și cafea. Morana i-a mulțumit în timp ce i-a așezat tava în poală și a ieșit, închizând ușa în urma ei, oferindu-i lui Morana intimitate. Auzindu-și stomacul bombănind pentru că nu mâncase cum trebuie la cină, Morana a înfipt cu poftă în micul dejun. În câteva minute, totul a fost curățat de pe farfurii și stomacul ei era fericit.

Așează tava pe podea lângă ea, Morana își sorbi cafeaua și, mai întâi, își făcu cumpărăturile online. De obicei, nu-i lua mult timp să facă cumpărături. Își cunoștea stilul și știa ce îi plăcea să poarte. Dar în dimineața aceea, nu s-a grăbit deloc să aleagă ținute care să meargă de la scara "suficient de confortabilă pentru a ieși la plimbare" la "inconfortabilă, dar cu o clasă de zile mari". Zia a intrat și a luat tava cu un alt zâmbet, pe care Morana i l-a întors. Apoi, Morana și-a comandat lenjerie intimă. Lenjerie bună, sexy, cu gândul la o anumită persoană și la tendința lui de a-i rupe hainele. Pantofii și machiajul au urmat. Apoi, accesoriile. Până când totul a fost gata, era după-amiază. Cheltuise o mulțime de ore și de dolari, dar, la naiba, se simțea bine. Punând livrarea pentru a doua zi, a introdus

adresa conacului și s-a ridicat în picioare.

Întinzându-se, Morana s-a îndreptat spre fereastra din sufragerie și a privit proprietatea de la un alt punct de vedere. De acolo, putea să vadă bestia aceea de conac la deal în toată splendoarea sa, și peluzele, și porțile. Ceea ce mai putea vedea de acolo era lacul mai la vale și casa de pe marginea lui. Deși era încă foarte departe, era mai aproape decât fereastra. Putea vedea că era o căsuță maro, vedea că avea un nivel deasupra solului, dar nimic mai mult decât atât.

Cu ochii ațintiți asupra casei, Morana și-a scos telefonul din buzunar și a format numărul de telefon al femeii pe care acum începea să o considere prietenă. A sunat de două ori înainte de a se conecta.

"Morana", a salutat-o vocea joasă și răgușită a lui Amara. Dacă Morana nu ar fi cunoscut istoria urâtă a Amarei și nu ar fi văzut cicatricea teribilă care îi tăia gâtul și îi afecta corzile vocale, Morana ar fi spus că avea o voce făcută pentru sex. Dar ceva atât de brutal nu putea fi asociat cu ceva frumos. Sau putea?

Scuturându-și gândurile, Morana a răspuns va toate sentimentele de pufnire pe care le simțea. "Am avut parte de două întâmpinări minunate aici, mulțumită ție."

Amara a chicotit. "Locul acela este o capcană. Noi, fetele, trebuie să ne asigurăm spatele una alteia. Așa că m-am gândit că poate ai nevoie de toți oamenii pe care îi poți avea de partea ta."

"Apreciez asta", a zâmbit Morana. "Vă mulțumesc. Pentru tot."

"Oricând, Morana", a transmis vocea blândă a lui Amara. După o secundă
de tăcere, Amara a întrebat. "Deci, ce mai face Tenebrae?"

Morana a pufnit într-un râs. "Vremea a fost bună până acum. Oamenii surprinzători".

"Cum așa?"

"Ei bine," Morana și-a plantat fundul pe marginea ferestrei, jucându-se cu marginea, "așa cum am menționat, sora ta vitregă m-a surprins. Și mama ta, de asemenea."

"În locul tău, nu aș avea încredere totală în Nerea", a avertizat Amara în legătură cu sora ei vitregă, surprinzând-o pe Morana. "Vreau să spun că a fost mereu bună cu mine, mă iubește mult. Dar tu ești un străin și ea este și dură. Am pus o vorbă bună pentru tine, dar sincer mă îndoiesc că o vei vedea prea mult. Ea călătorește mai ales în afara orașului."

Totul în interiorul lui Morana s-a dezghețat la sinceritatea Amarei. "Așa voi face. Părea în regulă până acum, dar voi fi atentă. Mama ta, apropo, mi-a spus să-i spun Zia. Ăsta e numele ei sau înseamnă ceva?".

Morana a putut auzi zâmbetul Amarei în vocea ei. "Înseamnă mătușă."

Mătușă. O femeie ciudată pe care nu o mai întâlnise până atunci îi ceruse să îi spună mătușă doar pentru că fusese bună cu fiica ei. Ea nu avusese niciodată o mătușă. Mai ales una care să o mângâie pe păr cu dragoste și să o hrănească. Nodul din gât i se strânse.

"Este o femeie minunată", a întrerupt vocea Amarei în meditația ei emoțională. "Dar nu-i spune secretele tale, pentru că i le va spune toate lui Dante. Îl iubește pe bărbatul ăla cu ardoare."

"Asta pentru că îl iubești?" a întrebat Morana, înainte de a-și da seama brusc că poate nu ar fi trebuit să spună asta.

Spre marea ei ușurare, Amara a râs, cu vocea încordată din cauza stresului de pe corzile ei. "Nu, poate. Cine știe? Mama l-a iubit întotdeauna pe Dante, chiar și atunci când îndrăgostirea mea de el fusese secretă. Cred că s-a simțit ca o mamă față de el după ce mama lui a murit."

Morana a vrut să întrebe mai multe despre asta, dar nu a făcut-o, știind că Amara nu i-ar fi împărtășit nimic legat de Dante. După o ușoară pauză, cealaltă femeie a întrebat în cele din urmă: "Cum se simte?".

Morana nu s-a putut abține să nu-și strâmbe buzele. "Bine. Mi-a apărat spatele în mai multe ocazii acum cu tatăl său."

Amara a expirat. "Asta e bine. Mă bucur să aud asta."

Morana a ezitat. "Știi dacă te vei putea întoarce vreodată acasă?".

"Nu. Cel puțin nu până când Maroni părăsește tronul sau Dante se căsătorește în altă parte."

"Și asta nu te deranjează?" a întrebat Morana.

Vocea Amarei a devenit moale. "Obișnuia să o facă. Acum nu mai este. Poate fi cu cine dorește."

Schimbând subiectul, știind că scormonea în răni vechi, Morana s-a deplasat pe pervazul ferestrei. "Apropo, știi ceva despre Tristan și Chiara Mancini?".

Tăcere. Pentru o secundă lungă. Apoi Amara a suspinat. "El a fost prima ei aventură extraconjugală după ce a venit în Tenebrae. L-a ales pe el pentru că dacă se culca cu el ar fi rănit cel mai mult orgoliile soțului ei și ale lui Lorenzo. Tristan s-a culcat cu ea exact din același motiv, cred."

Morana a înghițit în sec. "A lăsat să se înțeleagă că a fost constănțeanca lui pentru o lungă perioadă de timp." Amara a luat-o în derâdere imediat. "Oh, puhleez! Femeia aia e o reptilă."

Dante îi spusese ceva asemănător. Interesant. "A vrut să crezi asta pentru că este genul de femeie care se simte imediat amenințată de orice altă femeie. Mai deșteaptă, mai frumoasă, nu contează. Și oricum, dacă exista o femeie care era o constantă în viața lui Tristan, aceea erai tu, chiar și în absența ta."

Asta, într-un mod întortocheat, o încălzea. A lăsat să iasă o gură de ușurare.

Auzind-o exhalând, Amara a continuat pe un ton ferm.

"Nu o lăsa pe ea sau pe altcineva să te afecteze, Morana. Am vorbit serios ceea ce am spus. Niciodată nu l-am văzut pe Tristan atât de viu cum îl văd cu tine. Cred cu adevărat că amândoi aveți posibilitatea de a construi ceva bun. Nu lăsa nimic să strice asta, mai ales în acel loc. Casa aia e plină

de oameni care nu ar vrea nimic mai mult decât să-l vadă pe Tristan arzând. Așa că, fiți puternici pentru binele amândurora."

Morana a respirat adânc. "Așa voi face. Mulțumesc, Amara."

"Așa cum am spus, oricând", a răspuns Amara cu vocea ei moale și răgușită. "Dacă ai nevoie de orice informație din interior sau doar să vorbim ca între fete, sunt aici. Mi-ar plăcea ca noi să continuăm această prietenie, indiferent de ce se întâmplă cu Tristan sau Dante."

Morana și-a ales topul, zâmbind. "Și eu aș face la fel."

"Bine. Acum voi pleca, dar vom vorbi mai târziu, bine?"

"Bine," Morana privi spre cer, cu o greutate de pe piept. După ce și-au luat la revedere și au planificat un alt apel, Morana și-a ținut telefonul deoparte și a privit norii dansând pe cerul albastru, griurile și albul îmbinându-se, creând ceva magic. Și s-a minunat de asta. S-a minunat de tot și de toți cei pe care îi câștigase în câteva săptămâni. Într-un interval de timp atât de scurt, avea prieteni, relații. Avea oameni cărora le păsa dacă i se întâmpla ceva și avea oameni pe care voia să-i protejeze.

Era un lucru atât de ciudat, această nouă emoție în pieptul ei. S-a agățat de ea, s-a agățat de ea, a prețuit-o.

A contat.

Morana i-a mulțumit în tăcere Amarei, încă o dată, pentru că i-a spus adevărul. Faptul că Tristan nu fusese cu acea femeie de mult timp, așa cum voia Morana să creadă, a făcut-o să se relaxeze. Ea fusese singura constantă în viața lui, chiar dacă erau împletite de trecuturi traumatizante. Dar aveau posibilitatea de a avea ceva frumos. O presimțise, o simțise, o gustase.

Pe această notă veselă, a ronțăit din salata pe care Zia i-o lăsase în liniște în timp ce vorbea cu Amara și, în cele din urmă, a trecut la modul de lucru. Codurile trebuiau să fie urmărite. Mai important, orice pagubă pe care o făcuseră deja sau pe care o puteau face trebuia să fie limitată. A lucrat rapid la scrierea unui alt set de coduri, așa cum îi spusese lui Dante că va face cu câteva zile în urmă. Aceste noi coduri ar fi alertat-o de îndată ce codurile originale ar fi fost folosite și ar fi conținut orice pagubă pe care doreau să o facă. Împreună cu asta, ea îl personaliza și pentru a da înapoi și a urmări orice elemente unice ale codurilor originale.

astfel încât, chiar dacă ar fi fost folosit separat de oricine, oriunde, ea ar fi știut. Cum persoana respectivă avea cunoștințe de calculatoare, nu a vrut să-și asume niciun risc.

A avut nevoie de ore întregi de muncă concentrată. Avea căștile în urechi, playlistul instrumental liniștitor, iar ochelarii îi stăteau lipiți de nas. Zia venea și pleca, fără să o deranjeze nici măcar o dată și închizând întotdeauna ușa în urma ei. Telefonul ei a bâzâit o dată, dar nu l-a verificat. Dar ore și degete înțepenite mai târziu, în sfârșit avea toate codurile noi pornite și în funcțiune, capcana ei era pregătită. Exista o singură limitare la geniul ei - oricine avea codurile trebuia să le folosească, altfel programul ei nu se declanșa. Ar fi funcționat ani de zile dacă nu se întâmpla asta. Dar ea se baza pe faptul că vinovatul le va folosi. Altfel, de ce ar fi trecut cineva prin schema elaborată de a-l pune pe Jackson să o curteze, să i le fure și să-i însceneze lui Tristan să se facă vinovat? Trebuia să le folosească la un moment dat, nu? Sau ce rost avea să le fure?

Obosită după ce își petrecuse ore întregi cu intenția de a se apuca de treabă, Morana se întinse, cu coloana vertebrală înțepenită, și își crăpase gâtul, privind pe fereastră. Se întunecase deja, timpul trecuse cu viteză rapidă în timp ce ea lucra, netulburată. Era una dintre cele mai bune lucrări pe care le făcuse.

Și-a ridicat telefonul pentru a verifica mesajul care intrase și a văzut numele tatălui ei.

Tată: *Vorbești serios în Tenebrae?*

Morana a privit mesajul timp îndelungat, gândindu-se dacă ar trebui să răspundă sau nu, apoi s-a hotărât să nu o facă. Dă-l dracului pe el și la naiba cu agenda lui. Ea nu-i datora nimic. Pentru prima dată în viața ei, avea ceva bun, chiar și în mijlocul haosului. Nu avea de gând să-l lase să păteze asta.

Niciodată.

Dezgustată, a aruncat telefonul pe perna de lângă ea și și-a pus picioarele pe masă, încrucișându-și gleznele. Ridicându-și laptopul pe genunchi, Morana a minimizat programele pe care le inițializase și a deschis o altă fereastră. Faptul că văzuse numele tatălui ei îi adusese aminte de ceva ce voia să verifice după ce trasese cu urechea la conversația dintre Dante și Tristan în noaptea Alegerii, așa cum îi plăcea să se gândească la ea. Da, cu C mare. Dante menționase ceva despre faptul că Tristan Caine intrase pe teritoriul tatălui ei când ea dispăruse. Iar Morana era nebunește de curioasă să afle ce se întâmplase.

Motiv pentru care a scos la iveală camerele de luat vederi din biroul tatălui ei, pe care le instalase cu ani în urmă. El nici măcar nu știa că erau acolo. Morana, la fel de departe de circuit cum fusese pe atunci, își dorea să fie în circuit. Și ce mod mai bun de a fi la curent decât să amenajeze biroul șefului. Văzând și ascultând conversațiile nu numai că o ținea informată, dar îi permitea și să construiască muniție de dosare împotriva multor, multor oameni din lumea lor. Cel mai important, tatăl ei. Ea știa despre majoritatea lucrurilor murdare în care era implicat, își notase conversațiile și întâlnirile și le arhivase pentru o zi ploioasă.

Siguranța ei.

Închizând ochii în fața dezamăgirii și a durerii pe care i-o provoca, Morana și-a scuturat-o și s-a concentrat asupra problemei mai importante care o avea în față. Tastând rapid multiplele parole, ea s-a conectat la sistem și a introdus data din ziua în care dorea să fie înregistrată. A pus ora de după ceea ce fusese ultimul ei mesaj către el și a apăsat "enter".

Ecranul se aprinse de la imaginea camerei din colțul din dreapta sus al biroului, arătând interiorul biroului tatălui ei. Acesta era gol. Avansând rapid cu câteva minute, Morana a apăsat "play" când tatăl ei a intrat,

paşii lui agitaţi. A ridicat telefonul de la birou şi a vorbit în receptor, cu vocea lui dură şi granulată în căştile ei.

"Este gata?"

Ea ştia că vorbea despre maşina ei, maşina ei iubită, care a fost aruncată în aer. Orice ar fi spus cealaltă persoană de la telefon nu-l făcea foarte fericit. S-a aşezat pe scaun şi şi-a dus mâna la frunte.

"Cum adică bărbaţii nu răspund? Sună-i! Trebuie să ştiu dacă au avut grijă de ea."

"De care s-a avut grijă". *Frumos.*

Morana doar a observat impasibilă. Tatăl ei a pus telefonul jos şi a privit îndelung pe fereastră. Morana ar fi vrut să creadă că în el exista o urmă de remuşcare, o urmă de tristeţe după ce tocmai îi făcuse singurei sale fiice, dar nu credea că exista. Un om care îşi lăsase copilul să cadă pe scări, care ordonase să fie aruncat în aer, nu era capabil de remuşcări. Singurul motiv pentru care o contacta acum era că Maroni îl informase de prezenţa ei şi ea îl enerva.

A privit cum ceva din afara ferestrei îi atrăgea atenţia. Inima ei a început să bată mai repede.

Aplecându-se în faţă fără să-şi dea seama, Morana a privit, uimită, cum Tristan a pătruns în biroul tatălui ei ca o furtună dezlănţuită. Fără avertisment, fără explicaţii. Pur şi simplu a intrat ca şi cum locul ar fi fost al lui, fără să arunce nici măcar o privire la cei trei bărbaţi din spatele lui, cu armele îndreptate spre figura lui, cu întreaga lui schemă încolăcită, gata să sară în orice clipă. Era o bombă şi ticăia.

"Tocmai a intrat prin efracţie", ofta unul dintre bărbaţi, explicând. "Am încercat să îl oprim, dar a făcut doi tipi să cadă."

Morana a privit, hipnotizată şi şocată, cum Tristan Caine - nu, Predatorul - s-a aşezat pe unul dintre scaunele de vizavi de cel al tatălui ei,

întreaga lui siluetă vibrând de o furie la care nu mai fusese martoră niciodată, niciodată. Inima

bătând cu putere, nu îndrăznea să miște un mușchi în timp ce privea cum tensiunea din încăpere urca din ce în ce mai sus.

"Îmi amintesc de tine, băiete", a declarat tatăl ei, lăsându-se pe spate în scaun, cu ochii pe Tristan. "L-ai împușcat pe tatăl tău cu un glonț în cap. Un băiat de vârsta ta. E un lucru greu de uitat. Nu te-am recunoscut când ne-am întâlnit recent. Acum pot."

Predatorul pur și simplu l-a fixat cu privirea. "Unde este ea?"

Tatăl ei a zâmbit în genul lui Maroni. "Și îmi amintesc felul în care te-ai îndreptat spre ea, cum i-ai șters sângele de pe față."

Morana își simțea pulsul accelerat, nu-și mai amintea de incident, dar doar gândul, ideea că băiatul acela ștergea sângele de pe fața unui copil, că îi făcea asta, îi făcea inima să se strângă.

"Unde este?"

"Și felul în care te-ai holbat la ea în restaurant", a continuat tatăl ei, prefăcându-se imperturbabil de privirea unui om letal, letal pe el însuși. Dar Morana își dădea seama că era îngrijorat. Avea o căpușă în partea laterală a obrazului. "Surprinzător, nu? Femeile care te pot atrage? Am vrut să o căsătoresc cu fiul unuia dintre partenerii mei. Chiar aveam totul planificat. Dar târfa aia mică s-a întins bine pentru tine, nu-i așa?".

Înainte ca ea să clipească, Tristan Caine se ridicase de pe scaun și ocolea masa, cu o mână răsucindu-i brațul tatălui ei la spate și cu cealaltă mână ținându-l de gât cu fața la masă.

"Numele ei," Tristan s-a aplecat să șoptească, "este Morana."

Frisoane.

Morana făcu o pauză, încercând să-și tragă sufletul, iar stomacul îi cedă. Îl privea pe bărbatul pe care îl lăsase să intre în ea în mai multe feluri, îi privea forma înghețată pe ecran, aplecat asupra tatălui ei, cu buzele întredeschise la ultima silabă a numelui ei.

Înghițind în sec, a apăsat din nou "play". Armele erau îndreptate spre el. Tatăl ei a gemut. Un fior i-a trecut pe șira spinării când l-a auzit pronunțându-i numele pentru prima dată, a simțit silabele înfășurându-i-se pe limbă, i-a auzit numele infuzat cu whisky și păcat. Lăsând să iasă o răsuflare tremurândă, a privit încântată.

"Mai spune-i încă o dată că e o curvă", a continuat Tristan, "și ceea ce i-am făcut tatălui meu va părea o joacă de copii în comparație cu ce-ți voi face ție".

I-a răsucit mai tare brațul tatălui ei, făcându-l pe Gabriel Vitalio să urle de durere. Nici măcar nu a aruncat o privire la multiplele arme îndreptate spre el. "Acum, o să te mai întreb o dată. Unde este ea?"

Cuvintele tatălui ei s-au încurcat din cauza obrazului apăsat de lemn. Tristan și-a ușurat puțin capul.

"E moartă."

Încă.

Liniștea care a pus stăpânire pe cameră a făcut să i se facă pielea de găină pe trup, iar ea nici măcar nu se afla în cameră. Aștepta cu respirația tăiată, cu inima în gât, cu ochii lipiți de ecranul alb-negru.

"Minți", a spus Tristan, cu vocea limpede.

"Nu sunt", a răspuns tatăl ei. "Eu însumi am dat ordinul".

Tristan a trântit capul tatălui ei în masă, trăgând cu duritate de degetul mare, pocnetul fiind puternic în cameră. Tatăl ei a țipat, iar unul dintre bărbați a tras. Tristan s-a ferit, și-a scos propria armă și i-a fixat pe bărbați cu privirea în timp ce îl ținea pe tatăl ei imobilizat.

"Nu am nicio problemă cu voi", le-a spus el bărbaților. "Plecați acum, plecați în viață. Sau muriți."

Ea a văzut cum bărbații ezitau, doi dintre ei plecând, evident conștienți

de reputația lui. Cel de-al treilea, încercând să fie curajos, și-a ridicat arma. Tristan

a ridicat din umeri, l-a împușcat în umăr și a arătat spre ușă cu pistolul său. Bărbatul a fugit, lăsându-l singur cu tatăl ei.

Tristan s-a apropiat de el și și-a băgat pistolul la loc la brâu.

Tatăl ei l-a privit cu venin în ochi. Tristan s-a așezat pe marginea biroului și s-a aplecat în față.

"Unde este?"

"Moartă."

Tristan a zâmbit, un zâmbet rece și dur, fără gropițele pe care ea știa acum că le avea. "Mai ai încă nouă degete pe care să ți le rup. Apoi două încheieturi. Două coate. Doi umeri. Șase coaste pe care pot să ți le rup fără să te rănesc intern și să nu mă faci să încep sub talie. Și nu se vindecă bine la vârsta ta, bătrâne".

A înclinat capul într-o parte, ținând mâna tatălui ei în a lui aproape cu dezinvoltură. "Am timp și răbdare să te fac să simți o durere cum nu ai mai simțit până acum. Durere care te va face să-ți dorești să fi murit. Așa că, te voi întreba din nou. Unde este ea?" Degetele lui se așezară peste celălalt deget.

Ea a văzut brațul tatălui ei tremurând, maxilarul lui strâns în timp ce privea ceva mult mai rău decât moartea. "Nu mint. Eu am dat ordinele."

"Unde?"

"Un cimitir din spatele aeroportului", a recunoscut tatăl ei. "Oamenii mei au urmărit-o mergând acolo de mai multe ori."

Tristan s-a îndreptat, aruncând mâna, întorcându-se să plece.

"Este ea slăbiciunea ta, Predator?" Vocea tatălui ei l-a oprit din drum. Tatăl ei, în mod evident cel mai prost om de pe planetă, îl provoca pe Tristan în loc să-l lase să plece. "După atâția ani, aș fi crezut că ea ar fi ultima persoană pe care ai căuta-o."

Tristan se întoarse, ridicând o sprânceană, cu mâinile relaxate lângă corp.

"Știi că riști un război, nu-i așa?"

Tristan a chicotit, fără veselie. "Nu ai curaj pentru război, bătrâne. Nu ai avut curajul să-ți protejezi fiica atunci când era lipsită de apărare și avea o armă îndreptată spre cap, atunci. Nu ai curaj nici acum."

Tatăl ei s-a ridicat în picioare, jignit pentru masculinitatea lui. Serios, cum se înrudea ea cu acest bărbat pompos și egoist?

"Întotdeauna mi-am protejat fiica. Ai fost o prostie să vii aici", a rostit tatăl ei.

Tristan s-a întors la birou, s-a aplecat în față cu palmele pe birou. "Dacă un fir de păr de pe capul ei a fost rănit, mă voi întoarce din nou aici. Nu în liniște, nu. De data aceasta, voi veni la tine acasă, te voi ucide și nu mă voi grăbi deloc să o fac."

"Nu mă amenința."

"Vă avertizez. Puneți câte gărzi vreți", a spus Tristan, în felul acela blând și letal pe care îl avea. "Și roagă-te ca ea să fie bine."

"De ce îți pasă atât de mult de ea?", a întrebat-o tatăl ei fără menajamente.

Morana a simțit că inima i se oprește la această întrebare, iar mâinile îi tremurau în timp ce așteptă răspunsul lui.

Tristan nu a răspuns o clipă lungă. Apoi a răspuns.

"Asta trebuie să știu eu și să afle ea", a spus el pe acel ton amenințător. "Nimeni altcineva."

Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă din nou spre ușă, apoi se opri, fixându-l pe tatăl ei cu privirea aceea brutală a lui.

"Stai departe de ea, bătrâne", m-a avertizat el, cu vocea lui dură. "Dacă te mai duci după ea, mă duc după tine."

"Păsărica ei trebuie să fie magică pentru ca tu să..."

Înainte ca tatăl ei să poată termina acea propoziție dezgustătoare, a fost prins înapoi în scaun și Tristan l-a lovit puternic cu pumnul în nasul recent vindecat. Sângele a început să curgă din gura tatălui ei, ceea ce a făcut-o să-și dea seama că probabil își rupsese și un dinte.

Tristan îi strânse puternic maxilarul într-o mână și se aplecă, aproape nas în nas.

"Încă un cuvânt", a spus el pe un ton care i-a provocat fiori pe tot corpul. "Dă-mi încă un motiv să-ți tai limba."

Tatăl ei se holba la Tristan, fără cuvinte.

"Un singur cuvânt", a îndemnat Tristan, cu masca căzută

de pe ochi. Tatăl ei a clătinat în tăcere din cap.

"Acum, ascultă-mă și ascultă-mă cu atenție", a rostit Tristan, scuturând maxilarul tatălui ei pentru a sublinia. "Ea se află sub protecția mea. A mea. Nimeni nu-i face rău. Nimeni nu vorbește de rău despre ea. Nici eu, nici tu, nici nimeni. Data viitoare când te mai aud spunându-i ceva mai puțin decât femeia care este, îți tai limba și o dau de mâncare la câini. Data viitoare când te mai văd aproape de ea, te omor. Rămâi aici. Nu. La naiba. Departe. De la. ei. Ai înțeles?"

Tatăl ei a dat din cap.

Tristan a dat din cap. "Bine. Și ori de câte ori uiți asta, amintește-ți cum mi-am ucis tatăl când eram copil pentru ea. Și mai gândește-te și la oamenii pe care îi pot ucide acum că sunt bărbat pentru a o ține în siguranță."

Tatăl ei a dat din nou din cap în tăcere.

De data aceasta, Tristan Caine a ieșit din

cameră. Morana s-a așezat pe spate, *uimită.*

Copleșită.

Ochii ei au rămas în continuare lipiți de ecran, urmărindu-l pe tatăl ei cum dădea telefoane și altele. A apăsat butonul de derulare înapoi și a

urmărit totul din nou de la început. Intrarea, degetul rupt, amenințările, împușcătura, alte amenințări, mai multe amenințări,

ieșire. Și apoi l-a urmărit din nou, și din nou, și din nou, și din nou, până când fiecare poziție, fiecare nuanță, fiecare cuvânt i s-a imprimat în inimă. Fiecare cuvânt al lui se bătea cu ciocanul în inima ei, spărgând-o încet, până când aceasta s-a despicat în două și l-a lăsat să intre.

Nu-și amintea, nici măcar o dată în viața ei, ca cineva să fi luat apărarea ei. Trăise cu bărbați care trebuiau să fie puternici și trăise în frică. Trăise cu tatăl ei întorcându-se în altă parte când bărbații o atingeau pe sub masă. Trăise singură, fără să se gândească niciodată, niciodată, că într-o zi, cineva va intra în biroul tatălui ei, fără teamă, îl va răni, îl va amenința, totul pentru ea.

Și a făcut-o. Chiar înainte ca ea să-i ceară să facă o alegere, el deja o făcuse. Chiar înainte de a ști că ea știa, el a vrut să o protejeze. Chiar înainte ca ea să se expună în fața lui în felul în care o făcuse, el o dorea. Întreaga interacțiune cu tatăl ei - cu câteva ore înainte ca el să o găsească, doar pe baza interacțiunilor lor așa cum fuseseră - nu-i arătase nimic altceva decât protecția lui feroce și respectul pe care îl avea pentru ea.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz în timp ce a pus laptopul pe masă. Morana a șters-o, cu inima plină cum nu mai fusese niciodată. Înconjurată într-un loc cald și sigur, cu o femeie ciudată care îi deschisese inima, cu prieteni în viața ei și cu un bărbat care ar fi mers până la capătul pământului pentru ea fără teamă, inima ei era plină.

Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat spre fereastră, mai multe lacrimi îi scăpau din ochi - bucurie, tristețe, durere, ușurare, recunoștință, toate se amestecau într-un amestec până când nu mai putea deosebi una de alta. Privind în peluză, nu s-a mișcat până când a auzit ușa principală a casei deschizându-se și vocea lui Dante intrând înăuntru. Morana s-a întors spre ușă, cu inima în gât, și a așteptat ca aceasta să se deschidă.

Așa a fost.

Dante și Tristan au intrat, amândoi îmbrăcați în aceleași costume ca și dimineața, dar acum zbârciți. Cravata lui Dante era strâmbă, iar Tristan nu purta cravată. Dante s-a uitat la ea și i-a oferit un mic zâmbet. Tristan doar s-a uitat la ea.

Iar Morana nu a mai putut să se abțină.

Fără nici o clipă de ezitare, a alergat spre el și și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui, ținându-se strâns.

I-a simțit trupul rigidizat de surpriza uimită și și-a îngropat fața în gât.

"Dante", îi auzi vocea lui răsunând din pieptul lui.

"Voi fi afară", a vorbit Dante. Morana a auzit ușa închizându-se în urma lor. Apoi a simțit cum brațele lui o înconjoară, timid, ca și cum nu ar fi fost sigur cum să o strângă în brațe. Morana și le-a înfășurat pe ale ei mai strâns în jurul gâtului lui, stând în vârful picioarelor, sprijinindu-se cu toată greutatea în el, apăsată în el așa, pentru prima dată. Brațele lui, încet, o strângeau mai tare, una în jurul taliei ei, cea cealaltă venind să îi cuprindă ceafa.

"S-a întâmplat ceva?", a întrebat el într-o șoaptă liniștită, aproape liniștitoare, cu vocea lui șuierătoare și păcătoasă chiar lângă urechea ei.

Copleșită de toată emoția care izbucnea în ea, cu ochii scurgându-se, a scuturat din cap.

"Ești bine?" Tonul lui s-a relaxat

ușor. Ea a dat din cap în gâtul lui.

Îi simțea nedumerirea față de felul în care se comporta, dar pentru prima dată nu-i păsa. Merita să țină în brațe pe cineva care ținea la ea așa cum o făcea el. El merita să fie ținut în brațe de cineva care ținea la el așa cum ținea ea.

Fără să mai spună nimic, a luat-o în brațe și s-a îndreptat în direcția

zonei de scaune. Morana s-a agățat de mușchii puternici din gâtul lui, cu picioarele atârnând în aer. El s-a întors, așezându-se pe aceeași canapea pe care ea fusese

așezat, iar Morana și-a îndoit picioarele pentru a se acomoda, așezându-se pe el, simțind cum pistolul de la talia lui apasă în interiorul coapsei ei, încă ascunsă în spațiul dintre gâtul și umărul lui.

Îi simțea mirosul lui mosc și parfumul lui de colonie amestecat în jurul pulsului, îi simțea vena pulsând pe obrajii ei când se ghemuia în el, îi simțea părul moale pe mâinile ei când își trecea degetele prin șuvițe. Inima lui bătea împotriva sânilor ei striviți de pieptul lui. Mușchii lui calzi se simțeau tari împotriva fiecărei curbe a ei. Pelvisul lui se înghesuia perfect în șoldurile ei.

Brațele lui, strânse în jurul cadrului ei mai mic, nu s-au mișcat. Nu pentru a o mângâia, nu pentru a explora, nu pentru a face nimic. Putea să simtă că îi era pe jumătate teamă că o va declanșa în ceva și pe jumătate confuz de ce se agăța de el ca un koala de creanga lui preferată.

După minute și minute în care l-a ținut în brațe, iar el i-a permis să-l țină fără să se plângă, Morana și-a scos fața de pe gâtul lui și i-a privit mărul lui Adam, expus de gulerul descheiat al cămășii albe.

Lăsându-și ochii să se deplaseze în sus, în cele din urmă și-a fixat privirea cu a lui.

Ochii aceia albaștri, albaștri, o făceau să suspine ușor. Erau răbdători, nu în felul alert al prădătorilor, ci într-un mod mai moale, mult mai tandru. Aștepta ca ea să-i explice comportamentul ei bizar.

Morana și-a mutat mâinile în lateralele feței lui, cuprinzându-i maxilarul în palme, simțind cum i se zgârie scrumbia de palmă în acel mod delicios și i-a spus, în două cuvinte, cu fiecare emoție care-i sugruma inima.

"Mulțumesc."

Sprâncenele i s-au încruntat, doar puțin, în timp ce înclina ușor capul

spre stânga, încercând să o înțeleagă.

După un minut, a întrebat. "Pentru ce?"

Morana i-a mângâiat obrazul cu degetele mari. "Pentru că îți pasă."

Nu a înțeles. Bineînțeles că nu a înțeles. Cum ar fi putut? Nu-i cunoștea toată istoria. Nu știa ce devenise el pentru ea. Nu știa că ea îl văzuse făcând ceea ce îi făcuse tatălui ei când ea dispăruse. Nu înțelegea, pentru că nu știa cum îi înclinase din nou lumea pe axa ei, cum îi spărsese pieptul, cum o încălzise până la os într-un mod în care știa că nu va mai fi niciodată rece sau singură.

Iar ea nu ar fi putut să-i transmită, să-i spună nimic din toate acestea. Așa că a făcut-o în singurul mod în care a putut în acel moment.

S-a aplecat înainte și și-a lipit buzele de ale

lui. El s-a liniștit.

Complet liniștit.

Mâinile lui s-au strâns ușor pe lateralul șoldurilor ei, dar el stătea încremenit sub ea. Lui Morana nu-i păsa. L-a strâns în brațe cu toată afecțiunea pe care o simțea pentru el în inimă și și-a înclinat capul, vărsând-o în acel singur sărut. I-a ciupit buzele, a sorbit din ele, le-a sărutat cu blândețe, cu reverență, oferindu-i o tandrețe pe care știa că nu o primise niciodată în două decenii.

El a lăsat-o. A lăsat-o să îi facă duș și a primit-o. A acceptat-o. Nu a sărutat-o înapoi, dar nici nu a respins-o.

Morana i-a gustat buzele așa cum își dorea de atâta timp. Înclinându-și capul în partea cealaltă, își potrivi din nou buzele, închizându-le pentru o clipă înainte de a-i suge buza de jos, simțind cum mustățile de pe bărbia lui se freacă de pielea ei, cum periile din jurul gurii lui o ardeau pe a ei.

Cineva a bătut la ușă.

Morana se desprinse de cel mai simplu și mai frumos dintre săruturi și se uită adânc în ochii lui.

"Tu", a șoptit ea în spațiul dintre ei, "Tristan Caine, ești un bărbat

frumos, foarte frumos. Și inima mea bate pentru tine."

Confuzia și surpriza de pe fața lui au fost de neprețuit. Acesta nu era Predator. Acesta era băiatul care fusese numit monstru pentru că făcuse un lucru curajos și care fusese lăsat singur, fără să i se spună vreodată că era prețios. Acesta era băiatul care se îngropase adânc în interiorul bărbatului mai puternic, care nu putea înțelege sau procesa acțiunile ei sau gândurile din spatele lor. Ajunsese sub persona și găsise omul, băiatul.

Fără să mai spună nimic, Morana s-a ridicat în picioare. Era o dovadă a șocului său faptul că o lăsase.

A deschis ușa și Dante s-a uitat la ea, cu sprâncenele ridicate. Morana a clătinat din cap. El a zâmbit.

"Ar trebui să ajungem la casă. E timpul pentru cină", a anunțat Dante, indicând ușa principală. "Putem vorbi în drum spre ea".

Morana a dat din cap. "Este în regulă dacă îmi las laptopul aici? Am lăsat niște programe să ruleze și nu mă voi simți confortabil cu ele în casa aceea."

"Bineînțeles."

"Putem vorbi un moment?", a întrebat whiskey-and-sin din spatele ei, adresându-se lui Dante.

"Încă o clipă?" Dante a zâmbit, înainte de a scutura din cap și de a ieși pe ușa principală fără cuvinte.

Morana s-a întors să întrebe despre ce voia să vorbească când, deodată, a fost izbită de peretele de lângă ușă. Și-a ridicat privirea, nedumerită, abia reușind să-și tragă răsuflarea, reușind doar să întrezărească fugitiv privirea sălbatică de pe fața lui înainte ca gura lui să se prăbușească peste a ei.

Degetele de la picioare i s-au încolăcit în pantofi, degetele ei i-au înconjurat talia strâmtă, simțind sub palma ei pistolul ascuns în partea laterală a pantalonilor lui. Trupul luând foc, inima trosnindu-i în piept, Morana a cedat în fața lui ca nisipul sub valul oceanului. Mâinile lui s-au

prins în părul ei, înclinându-i capul pe spate în timp ce el îi devora gura. Sărutul acesta nu semăna deloc cu cel din urmă cu câteva minute. Era

era aspră, aproape vânătă în intensitatea ei, dar în ele se simțea subînțelesul a ceva nealterat. Ea încă îi simțea confuzia în sărut, dar mai era și altceva acolo. Ceva prețios. Ceva ce ea nu putea să înțeleagă și pe care el încerca să i-l spună. Și-a despărțit buzele cu plăcere când limba lui le-a străbătut, scufundându-se în interiorul gurii ei înainte de a se retrage. Întregul lui corp o strângea pe a ei în perete - picioare lângă picioare, șolduri lângă șolduri, piept lângă sâni - în timp ce el se apleca în jos, iar ea se ridica pe vârfuri cât mai sus posibil.

Senzațiile îi străbăteau tot corpul, sângele i se încălzea și îi ardea fiecare parte a corpului din interior spre exterior. Dinții lui au tras de buza ei inferioară; un geamăt i-a ieșit din gură. El l-a înghițit, mângâindu-i limba cu a lui, încurcându-le pentru o fracțiune de secundă înainte de a se îndepărta din nou. Șoldurile ei s-au înclinat spre ale lui, mâinile ei trăgându-l mai aproape în timp ce el se delecta cu gura ei, mâinile lui ferme, dar blânde în părul ei.

Nu a fost doar un sărut. A fost mai mult, mult mai mult. S-au despărțit pentru a lua aerul de care aveau mare nevoie. "Cina", a mormăit ea printr-o minte încețoșată.

"Aș prefera să te mănânc", a murmurat el înapoi, sărutând-o febril încă o dată. Morana s-a pierdut în sărut, s-a lăsat înecată ancorată de el. S-au sărutat câteva secunde, sau minute, sau ore, nu știa. Tot ce știa până când el s-a retras era că buzele ei erau umflate și că voia mai mult. Și el voia la fel. O putea simți în corpul lui, o putea vedea în ochii lui albaștri.

"Așa mă vei săruta data viitoare", i-a spus el, punând un pic de spațiu între ei.

Morana și-a dat ochii peste cap. "Mulțumesc pentru tutorial."

Ea a surprins strălucirea unei gropițe în timp ce el se întorcea spre ușă.

L-a tras înapoi de umăr și i-a mai înfipt una. Acea gropiță era de vină. El i-a întors-o. Pasiunea a izbucnit între ei.

Gâfâind, de data aceasta a făcut un pas solid înapoi. Morana și-a îndreptat hainele și și-a periat părul cu degetele. Urmându-l afară pe ușă, l-a văzut pe Dante observând gura ei umflată și părul dezordonat al lui Tristan.

"Niciun cuvânt", a avertizat Tristan, strecurându-se din nou în masca lui obișnuită.

Dante doar a zâmbit, băgându-și o mână în buzunarul pantalonilor și alta în jurul umărului Moranei, în timp ce începeau să meargă spre conac. Morana l-a văzut pe Tristan aruncând o privire iscoditoare către mâna lui Dante, pe care bărbatul nu a scos-o. Tristan a privit din nou înainte și a continuat să meargă. Ea s-a relaxat în strânsoarea lui.

Noaptea era liniștită, frumoasă. Cerul era încă presărat cu nori, iar luna încă se întrezărea din spatele lor. Bărbații, care fuseseră vizibili în jurul proprietății în timpul zilei, au devenit din nou invizibili. Plimbându-se spre conac împreună cu cei doi bărbați, Morana a rupt tăcerea, anunțând: "Am avut un mic moment cu domnul Maroni astăzi. Nimic care să nu mă pot descurca".

I-a informat despre conversație, cel puțin o parte din ea, și despre programele de codare la care lucrase toată ziua. Lăsând la o parte părțile despre faptul că a urmărit înregistrarea camerei și că a vorbit cu Amara, a mers, înghesuindu-se lângă Dante, mergând alături de Tristan. Se simțea suprarealistă. În siguranță.

Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât mai mult îi putea vedea pe amândoi bărbații tensionați. După un moment dat, Dante și-a lăsat brațul din jurul ei și a intrat în conac. Tristan a revenit la sinele său stoic și rece când au ajuns la ușă. I-a făcut semn să meargă înaintea ei. Ea a făcut-o, încă neclară la inimă și la trup.

Au intrat în foaier. În timp ce ușa se închidea în urma lor, surprinzând-o

de moarte, Tristan a tras-o în corpul lui și s-a uitat în ochii ei. Mâna lui a urcat, degetul mare încercuindu-i buzele grele unde gura lui își lăsase amprenta.

"În seara asta."

Morana a inspirat brusc când a simțit atingerea palpitantă în corpul ei. A înghițit în sec, dând din cap. El și-a lăsat mâna.

"Dă-le naibii", i-a șoptit el.

Ea a zâmbit. El s-a uitat la zâmbetul ei timp de un minut lung, lung, cu ochii lui magnifici lipiți de gura ei.

Și s-a întâmplat cel mai frumos și prețios lucru.

Ochii lui reci și distanți s-au încălzit.

Ceva nu era în regulă.

Sentimentul sâcâitor și persistent refuza să o lase în pace pe Morana, în timp ce își privea telefonul, urmărind evoluția programelor pe care le lăsase să ruleze de la distanță în casa lui Dante. Niciodată, dar niciodată, nu-i luase atât de mult timp pentru softul ei, indiferent cât de complecși erau algoritmii. Se mândrea cu acest fapt. Și totuși, trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când lăsase codurile să ruleze, iar progresul, spre necredința ei, era de numai patruzeci la sută. Patruzeci de procente. Asta nu era posibil, doar dacă nu existau interferențe externe. A verificat dacă existau. Nu existau. Așa că pur și simplu nu înțelegea de ce naiba dura atât de mult încât programul ei progresa în ritmul unui melc gravid.

Derutată și iritată de creația ei, Morana a ieșit în peluza dinspre casă. Era ușor frustrată și nu numai de program - ci și de seara trecută.

Cina decursese surprinzător de bine. Existau, desigur, unele tensiuni de fond, dar nici măcar o singură remarcă răutăcioasă din partea lui Maroni. O informase politicos despre o petrecere pe care o plănuia de ceva vreme, o petrecere care urma să aibă loc în această seară, iar apoi rămăsese tăcut pe tot parcursul cinei. Poate că așa se comporta la masă și prima ei seară fusese o excepție. Nu știa, dar fusese pregătită pentru o privire greșită sau pentru acel zâmbet care să o frece pe dos. Fusese pregătită pentru niște cuvinte pe sub mână la adresa ei sau, mai rău, la adresa vânătorului care stătea lângă ea și care, în momentul în care se așezaseră la masă, își șterse complet orice urmă din bărbatul care fusese în casa lui Dante. Dacă gura ei nu ar fi fost încă arsă de pasiunea provocată de a lui, ar fi pus totul pe seama imaginației ei nebunești.

Tristan nu fusese Tristan stând alături de ea, fusese Predatorul tăcut - alert, vigilent. Iar acum că îi văzuse câteva dintre straturile lui, se minuna de ușurința cu care trecea înapoi la starea lui implicită. Și nu doar el. Dante se cumpănise și el, zâmbetele lui de ușurătate trecând la zâmbete fără veselie.

Cu cât îi cunoștea mai bine pe amândoi bărbații, cu atât mai mult își dădea seama cât de multe lucruri din adevărata lor identitate erau ascunse, atât de multe lucruri la care ea încă nu fusese expusă. Unii ar putea spune același lucru și despre ea. Dar, de când se cunoștea pe sine, știa că era vorba mai mult de faptul că nu știa cine era sub întreaga fațadă. Descoperise ea însăși asta pentru prima dată în viața ei, pentru că, pentru prima dată, începuse să simtă marginile acelui confort. Indiferent de asta, mai avea un drum lung de parcurs, pentru a-și da seama cine era cu adevărat, deoarece în adâncul ei nu era fiica tatălui ei. Deocamdată, ea era o încurcătură confuză de lucruri. Tot ce știa în acest moment era.

Și, în ciuda tuturor lucrurilor, tot nu avea încredere deplină în nimeni.

Avea încredere în Tristan și în Dante mai mult decât avusese vreodată încredere în oricine, dar știa că încă mai reținea o parte din ea, mai ales când era vorba de Tristan. Avea încredere în el că o va ține în siguranță. Avea încredere în el că nu o va răni. Avea suficientă încredere în el încât să-i arate jugulara, iar și iar. Se atașase de el într-un ritm rapid pe care nu putea și nu voia să-l controleze. Dar era o parte din ea, o parte destul de mică, dar puternică, care îi spunea să rețină o parte din ea, să nu se predea complet. Simțea pentru el, puternic, profund și sincer. Emoția pe care el o incita în ea venea din cele mai distruse părți ale ei, și totuși era cea mai pură emoție pe care o simțise în viața ei. Recunoștea că el avea puterea de a o marca emoțional în moduri pe care tatăl ei nici măcar nu le atinsese. Avea puterea, pe care ea i-o dăduse, de a o ruina pentru oricine altcineva.

Iar acea mică parte era siguranța ei, o soluție pentru orice eventualitate. Pentru că dacă asta se întâmpla vreodată, dacă el o trăda și o lăsa în voia lupilor, ea nu va ceda ca un miel neajutorat. Acea mică parte din ea o va lăsa să supraviețuiască. O va lăsa să se reconstruiască. Acea mică parte era a ei, doar a ei. Și habar nu avea cum să i-o ofere, chiar dacă într-o zi ar fi vrut să o facă. Ăsta era doar unul dintre multele motive ale frustrării ei.

De asemenea, era supărată pentru că trebuia să i se livreze cumpărăturile până la prânz, dar era deja după-amiază. De obicei, asta nu ar fi deranjat-o, dar tocmai avusese o întâlnire destul de râncedă cu Chiara Mancini dimineața. Superba femeie îi amintise destul de răutăcios (și Morana presupunea că era răutăcioasă pentru că, la fel ca restul casei, auzise întâlnirea ei pasională cu Tristan cu două nopți în urmă, după ce o avertizase pe Morana să se ferească de el) de petrecerea pe care Maroni o găzduia seara pentru partenerii lui de "afaceri". Petrecerea era în cinstea unei afaceri importante pe care o făcuseră și despre care ea nu trebuia să știe. Și presupunând de la prima petrecere pe care Morana o văzuse pe

aceste meleaguri, știa că trebuie să se uite

bine, mai ales dacă acea femeie Chiara plănuia să arate superb și să facă ochi dulci bărbatului ei. Era o chestie de femeie.

Avea nevoie de o rochie.

Un alt motiv pentru care era iritată era chiar Tristan. Seara trecută, după ce ochii lui îi strigaseră plăceri fără nume pe carnea ei, după ce gura lui îi șoptise aceeași promisiune de plăcere pe a ei, o însoțise în camera ei după cină și îi deschisese ușa. Și apoi, pentru prima dată de când îl cunoștea, se speriase și o lăsase acolo.

M-am speriat.

Tristan "Prădătorul care nu mă sperie de nimic" Caine s-a speriat. Da, nici ea nu crezuse asta. Dar o văzuse în ochii lui, acei ochi magnifici.

Se speriase. Ea, în toată capacitatea ei minusculă, îl speriase, iar el, în timpul cinei liniștite, avusese suficient timp să proceseze orice rahat i se urcase la cap.

Și așa că s-a retras. Complet. Dimineața nu primise niciun mesaj de la el și ea nu-l mai văzuse deloc. Nici măcar de la fereastră. Iar Morana nu știa dacă să fie enervată sau amuzată de întorsătura uluitoare a evenimentelor.

Înțelegea că avea nevoie de spațiu și de toate cele, pentru că avea multe de procesat și, din câte văzuse la el, procesarea emoțională nu era punctul lui forte. Reacționa mai mult decât gândea și simțea. Sau cel puțin așa încerca. Și era un semn bun că era atât de dezechilibrat cu ea pentru că simțea. Așa că ea încerca să fie înțelegătoare în privința asta și să nu-l sâcâie așa cum ar fi vrut. Dar el trebuia să rezolve asta cât mai repede, altfel ea îi bătea la ușă.

Zgomotul unui vehicul mare care se oprea în fața porților a scos-o din gânduri. Morana a privit cum porțile s-au deschis și o dubă albă de livrări

a coborât pe alee. Lăsând să iasă o gură de aer, una dintre problemele ei rezolvate, Morana s-a îndreptat spre capătul aleii din fața conacului pentru a-l saluta pe tip și a semna pentru livrare. Abia ajunsese acolo când a observat că bărbații care patrulau pe proprietate se opriseră. Se uitau la ea și la dubiță, mai mult cu curiozitate, dar cu toții în alertă. Morana își ridică sprâncenele. Ce, nu făcea nimeni cumpărături online pe aici?

Sunetul ușii vehiculului care se deschidea i-a zguduit atenția. S-a întors să îi salute pe cei doi curieri în uniformă care priveau destul de nervoși în jurul proprietății.

"Livrare pentru Morana Vitalio", i-a spus cel mai în vârstă dintre cei doi.

Morana a dat din cap, semnând pe dispozitivul pe care i l-a întins. Acestea fiind făcute, s-a apucat să-i coregrafieze pe cei doi băieți pentru a pune toate cutiile pe treptele de la intrare, privindu-i cum se chinuiau tot mai mult să iasă. Nu putea să-i învinovățească în totalitate, nu la cum îi priveau paznicii.

Cel puțin treizeci de cutii mai târziu, bărbații și-au înclinat capetele spre ea și s-au urcat în grabă în dubă. Cu repeziciune, au dat cu spatele și au plecat cu o viteză record. Morana a oftat, realizând încă o dată că lumea atât de normală pentru ea nu era, de fapt, normală. Străinii erau absolut îngroziți de ea, cu excepția cazului în care era romanțată în povești.

Dând din cap, s-a uitat la cutii și a suspinat din nou.

"Văd că deja cheltuiești banii lui Tristan", a vorbit Chiara din ușă, uitându-se la pachete.

Morana și-a dat ochii peste cap, orice pretenție de civilizație dispărând între cele două femei. "Verdele nu este culoarea ta, Chiara."

Chiara s-a uitat de fapt la rochia ei albastră înainte de a înțelege ce voia să spună. A luat-o în derâdere. "Oh, te rog. Aș putea să am bărbați care să facă coadă ca să-mi cumpere tot ce vreau. Pot să fac tot ce vreau."

Morana a dat serios din cap. "Da, doar că, aparent, lasă-mă în pace".

Cealaltă femeie a strâns din dinți. "Tristan nu te va proteja la nesfârșit, târfă mică".

Morana a luat în mod deliberat un pachet, răsfoindu-l, fără să-i acorde atenție femeii. "Nu am nevoie de protecția lui, Chiara. Asta e pentru femei ca tine. Acum pleacă. Du-te și pândește ca o șopârlă în altă parte. Eu am treabă de făcut".

O simțea pe cealaltă femeie cum se enervează la respingerea ei. Nu-i păsa deloc. Cum ar fi putut Tristan să se culce cu ea și să nu i se zbârcească echipamentul său masculin destul de bun, o depășea. Chiara s-a strecurat și Morana a tresărit. Apoi și-a îndreptat atenția spre a se decide ce să facă cu livrările ei. Ar putea cere unuia dintre angajați să o ajute să le ducă în camera ei.

Dar cei câțiva oameni care se aflau la vedere erau deja ocupați cu treburile casnice, făcând pregătiri pentru petrecere, iar ea nu voia să lase pachetele să zacă acolo nesupravegheate, nu după banii pe care îi cheltuise pentru ele din propriile buzunare.

Neștiind ce să facă, a simțit că cineva vine în spatele ei. Învârtindu-se în jurul ei, cu pachetul ținut ca pe o armă, Morana și-a îngustat ochii la cei trei tipi pe care îi văzuse în apropierea perimetrului, cu puștile înalte legate în spate. Toți erau mai înalți decât ea (ceea ce nu era un punct de referință, pentru că înălțimea ei nu era ceva cu care să se laude), dar doi dintre ei erau cam scunzi, iar al treilea, dintr-un motiv nebunesc, îi amintea de Chris Pine. Shorty, Stocky și Pine se uitau la ea în tăcere.

"Hm," Morana a clătinat din cap în fața ciudățeniei situației. "Pot să vă ajut?" Ce altceva puteai să le ceri unor tipi cu aspect fioros care patrulau pe terenurile inamice cu arme?

Shorty a mârâit. "Ești fata lui Caine?"

Morana își simțea buzele crispându-se, chiar dacă se forța să le țină drepte. "Da."

Shorty și Stocky au dat din cap în sincronizare și s-au îndreptat spre pachete, luând împreună o grămadă dintre ele. Fără să mai scoată un cuvânt, au intrat în casă. Morana i-a privit plecând, nedumerită, înainte de a se întoarce să se uite la Pine, care stătea pur și simplu acolo, păzindu-și livrările.

Pășise cumva într-o altă dimensiune? Ce naiba se întâmpla?

Shorty și Stocky s-au întors, cu brațele goale, au luat mai multe cutii și au intrat din nou înăuntru. Morana a clătinat din cap.

"Nu că mă deranjează, dar nu ar trebui să patrulați?", a întrebat ea, complet confuză. "De ce mă ajutați?"

Pine a mârâit, la fel ca și Shorty, dar nu a răspuns. Bine.

După încă două drumuri, când toate pachetele ei erau sus, Morana s-a uitat la cei trei bărbați. "Mulțumesc."

Grunts.

Bărbați

.

Au plecat la fel de liniștiți cum veniseră. Morana i-a privit plecând, nedumerită, făcându-și o notă mentală să îl întrebe pe Dante despre întregul episod. Trebuia să existe un motiv pentru care se hotărâseră brusc să o ajute, pentru că nimeni nu ajuta pe nimeni din bunătate de inimă. Mai ales nu trei bărbați care doar mârâiau.

În timp ce se îndrepta spre interior, privirea i se opri asupra unei clădiri singuratice, aflată în depărtare, la celălalt capăt al proprietății. Centrul de instruire.

A zăbovit acolo o secundă, tentată să se îndrepte în acea direcție, dar a renunțat. Erau mai multe priviri asupra ei - personalul și gărzile și oricine

altcineva pe care Maroni dorea să o supravegheze. Așa că, aruncând o ultimă privire spre clădire, s-a întors la fiară.

Se lăsase întunericul. Era o noapte fără lună, cu stelele complet ascunse în spatele norilor. Vântul era răcoros, intrând pe fereastra pe care o lăsase deschisă. Morana a aruncat o privire pe fereastră spre peluzele îngrijite. Erau șiruri de lumini frumoase pe copacii care mărgineau proprietatea, luminând întreaga zonă și lăsând în umbră lacul și casa din spatele lui. Morana nu putea vedea nimic dincolo de linia copacilor, oricât de mult ar fi strâmbat din ochi.

Din cauza posibilității de ploaie, petrecerea urma să aibă loc în sala din spatele casei, o parte a conacului în care Morana nu mai fusese niciodată. Chiar dacă era pregătită, ceva i se răsucea în stomac în timp ce privea mașinile aliniate pe alee. Bărbați de toate vârstele în costume, cu femei strălucind pe brațe ca niște accesorii, se plimbau pe peluzele bine luminate spre partea din spate a conacului, o mulțime de angajați ghidându-i prin fața casei.

Morana privea cine e cine din mulțime, recunoscând multe chipuri, chipuri periculoase care zâmbeau, arătând dinții ca și cum ar fi scos colții. Femeile, a observat cu atenție. Unele păreau destul de fericite că se aflau acolo unde se aflau; altele aveau fețele curate și ochii morți. Morana le-a luat pe toate în primire din camera ei de sus, departe de raza lor vizuală, și s-a pregătit pentru orice și oricine ar fi găsit. Mulțimi de oameni au intrat. Luminile din jurul proprietății străluceau pe bijuteriile femeilor, pietrele prețioase strălucind în întuneric. Oamenii se înfofoliseră în cele mai bune haine pentru o invitație a lui Maroni.

Printre mulțimea ușoară, ochii ei au zărit un bărbat care urca singur pe alee, fără niciun partener. Era ceva periculos în felul în care urca pe pietriș. Morana l-a observat cu atenție, simțind ceva la el care îi amintea foarte mult de Tristan. Nu-i putea distinge înălțimea sau forța din locul în care se

afla, dar părea cumva mai în vârstă, cel puțin pe la treizeci de ani, iar pasul său era încrezător și confortabil în

un mod pe care îl văzuse foarte rar în lumea lor. Una dintre mâini se împingea în buzunarul întunecat al pantalonilor, totul la acest bărbat era întunecat.

Cu palmele umede, Morana s-a întors de la fereastră și s-a îndreptat spre oglinda ei. Își petrecuse toată după-amiaza aranjându-și noua garderobă pe care o iubea îngrozitor de mult și stând cu ochii pe telefon pentru o actualizare. Programul ei era la șaizeci la sută, iar căsuța de intrare era goală de mesaje noi.

Morana și-a privit reflexia cu un ochi antrenat. După ce se îmbrăcase de mai multe ori pentru cinele tatălui ei, Morana știa cum să își manipuleze înfățișarea pentru a inspira orice impresie dorea să aibă privitorul. Se considera un cameleon în acest sens. O tușă de rimel în plus pentru puțină inocență aici, o rochie vaporoasă pentru moliciune acolo. Știa cum să se amestece. A învățat cum să iasă în evidență. Și îi plăcea ca oamenii să o subestimeze, pentru că în felul ăsta ea avea avantajul.

Acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii își aminteau rar de ea la evenimentele sociale. Dacă voia, pur și simplu trecea neobservată. Și asta era ceea ce își dorea în seara asta. Plănuise, inițial, să uimească o anumită persoană și să facă totul în seara asta. Dar, dintr-un motiv oarecare, această petrecere o neliniștea și revenea la a fi invizibilă. Era sigur să fii invizibil. Trebuia să aibă încredere în instinctele ei. Vanitatea putea aștepta.

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a ales cea mai banală rochie din noul ei arsenal. Era neagră, cu un decolteu elegant care se oprea chiar sub claviculă și mâneci care îi ajungeau până la încheieturi. Nici spatele nu era prea adânc. Singurul lucru care adăuga ceva rochiei era o singură despicătură care mergea până la jumătatea coapsei, expunându-i piciorul doar dacă se mișca. Lăsându-și părul despletit și machiajul minim, nimic în plus care să atragă atenția, Morana și-a împodobit încheietura

mâinii cu o brățară simplă de aur care se potrivea cu cerceii ei și și-a legat singurul cuțit la coapsă. Pantofii ei stiletto aurii, deși erau înalți și

inconfortabil, erau necesare. Pentru că nimic nu atrăgea mai mult atenția la o astfel de petrecere decât o femeie care nu poartă tocuri.

Acestea fiind făcute, Morana a inspirat adânc și a ieșit pe ușă, cu telefonul în mână. Închizând ușa în urma ei și cuibărind cheia în decolteu, Morana a coborât scările. Oprindu-se în foaierul de la parter, ea a cerut unuia dintre angajați indicații pentru a ajunge la camera unde avea loc petrecerea. Ghidată, Morana a pornit pe coridorul care ducea în spate.

Deoarece parcurgea pentru prima dată această parte a interiorului conacului, Morana și-a păstrat ritmul lent, lăsându-și ochii să plutească în jur, observând fiecare detaliu. Coridorul era pustiu, cu excepția unui sau doi angajați care treceau ocazional pe lângă ea. Era căptușit cu tablouri frumoase, dintre care unele pe care le recunoștea ca fiind clasice, altele pe care nu le recunoștea deloc. După aproape două minute de mers, un perete al coridorului s-a rupt într-o ușă neagră. Morana s-a uitat la ușă, întrebându-se ce se afla în spatele ei. Știa că nu exista niciun dormitor la parter. Ar putea fi biroul lui Maroni. Sau poate altceva.

Știind că nu era momentul să își potolească curiozitatea, mai ales că era sigură că încăperea era supravegheată, a continuat să înainteze, cu pielea tremurând de o spaimă bruscă. Neputând să explice nimic din toate acestea, se întreba dacă nu cumva ar trebui să uite de întreaga petrecere și să meargă pur și simplu la casa lui Dante și să rămână acolo. Era sigură că el nu s-ar fi supărat. Dar ceva îi spunea, de asemenea, că trebuie să meargă mai departe.

Pregătindu-se cât de mult a putut, Morana s-a oprit în cele din urmă când coridorul s-a terminat, deschizându-se spre două uși duble mari de mahon. A observat ușa, sculpturile ornamentate din lemn și butoanele din alamă lustruită. Oricare ar fi fost Maroni, avea gusturi de clasă și nu în stilul ostentativ al tatălui ei. Întreaga lui casă striga de bun gust, rafinat.

Făcându-și curaj, sperând că îi va vedea înăuntru pe Dante sau pe Tristan, Morana a răsucit clanța de la ușă și a împins-o ușor, doar cât să se strecoare înăuntru fără să atragă prea multă atenție. A reușit. Nimeni nu a cruțat-o cu o privire în timp ce ea a mers rapid spre un colț umbrit al încăperii, lângă un stâlp, luând un pahar pe care unul dintre numeroșii chelneri îl avea pe o tavă și s-a sprijinit de colț. Era locul perfect pentru o supraveghere proprie.

Inima îi bătea cu repeziciune dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege. Ținându-și în frâu micul tremur din mână, Morana a luat o mică înghițitură din șampanie și și-a lăsat ochii să cutreiere locul.

Camera era monstruoasă. Putea vedea cel puțin cincizeci de persoane deja înăuntru și mai mulți invitați care intrau pe ușa care se deschidea în peluză și, cu toate acestea, se simțea goală. Spre surprinderea ei, oaspeții care intrau s-au oprit lângă ușă, predând armele personalului din prag. Uimită, Morana și-a dat seama că era un fel de petrecere fără arme. Nici măcar nu știa că exista așa ceva, mai ales în lumea lor.

Și avea un cuțit legat de coapsă.

O orchestră cânta discret muzică ușoară în fundal dintr-un colț al sălii, colțul opus celui al ei. O mică zonă liberă, în mod evident ringul de dans, se afla chiar în fața muzicienilor. Chelnerii se agitau cu pahare și aperitive ținute în echilibru perfect pe platouri de argint. La capătul sălii, o masă lungă era așezată, împodobită cu farfurii, servere și locuri de luat vederi. Era un bufet. Minunat.

Decorul camerei, ca și al restului casei, era de bun gust. Tavanul înalt era împodobit cu un candelabru care nu era aprins. În schimb, luminile joase aflate la înălțime pe stâlpi aruncau o strălucire intimă în toată camera. Se simțea ca în Evul Mediu - lumina, oamenii, ambianța.

Lorenzo Maroni stătea lângă ușa de la intrare, sorbind ceea ce părea a fi un scotch dintr-un pahar de sticlă. Morana îl privea de la locul ei, dorind să îl vadă pe bărbat interacționând cu oamenii săi. A privit, cu uimire, cum oameni maturi se apropiau de Maroni, care stătea la locul lui ca un împărat. Apoi, s-au apucat să-l ia de mână, sărutându-i degetele. Maroni, la rândul său, le-a dăruit un zâmbet și câteva cuvinte pe care ea nu le-a putut deslușI. De asemenea, a luat mâinile doamnelor împreună cu bărbații și le-a sărutat degetele, ca un adevărat gentleman.

Privindu-l așa, Morana înțelegea de ce bărbații și femeile deopotrivă erau cuceriți de el. Era fermecător, bogat și puternic. O combinație care, atunci când era amestecată cu pericolul, îi influența pe oameni în direcția lui. Acest bărbat era liderul uneia dintre cele mai mari organizații mafiote din lume. Acest om mirosea a siguranță a autorității sale. Acest om era Bloodhound, a cărui reputație îl preceda.

Și apoi s-a întâmplat cel mai fascinant lucru.

Predatorul a intrat pe ușă.

Pentru prima dată, Morana s-a forțat să nu se lase fascinată de bărbat, ci să observe reacția celorlalți față de el.

Energia din încăpere a scârțâit. A bâzâit peste oameni, care s-au întors să-l privească. Bărbații s-au îndreptat, femeile au inspirat.

Iar Lorenzo "Bloodhound" Maroni și-a pierdut siguranța autorității sale. Bărbatul care-și săruta degetele se oprise la mijloc pentru a-l privi în schimb pe Predator cum pășește. Iar Maroni s-a înțepenit, un împărat care simțea provocarea la tronul său pulsând prin încăpere.

A fost *fascinant.*

Morana nu știa dacă ocupanții încăperii au reacționat la el așa cum au reacționat pentru că era moștenitorul despre care se zvonea că ar fi fost

moștenitorul sau pentru că era o anomalie. Sau pur și simplu pentru că era el. Dar un lucru era sigur, el a incitat o

reacție. Și partea cea mai bună a lucrurilor este că nici nu se bucura de ea, nici nu se ferea de ea. Pur și simplu a fost.

În cele din urmă și-a lăsat ochii să alunece spre el, privindu-l cum pășea cu acea încredere pe care o purta ca pe propria piele, corpul său fiind îmbrăcat într-un costum negru, cămașă neagră și fără cravată. Toată lumea purta cravată. Morana a simțit un mic zâmbet ridicându-i-se pe buze la actul lui flagrant de rebeliune, privirea ei zăbovind pe pielea gâtului și a pieptului lui, expuse de gulerul descheiat al cămășii. La naiba, purta bine un costum.

Nu s-a oprit la ușă pentru a preda nicio armă și nu știa dacă asta se datora faptului că nu avea arme asupra lui sau pentru că era suficient de încrezător încât nimeni nu ar fi îndrăznit să-l verifice. Acesta nu era bărbatul care o lăsase aseară la ușă și plecase de acolo cât mai repede. Acesta nu era nici măcar bărbatul care o trântise de perete și o lăsase cu buzele umflate. Nu, acesta era bărbatul care o urmărise în baia restaurantului inamicului său și i-o trăgea cu mâna pe gură. Acesta era bărbatul care o atinsese de peretele casei tatălui ei. Acesta era bărbatul ai cărui ochi vorbeau despre moarte și îi urmăreau viața pe piele.

Și a udat-o. Ambele părți ale lui - băiatul singuratic pe care îl zărise ieri, bărbatul intimidant pe care îl observa în prezent.

Luând încă o înghițitură pentru a-și răcori pielea care se încălzea rapid, Morana a observat cum se îndrepta spre locul unde se afla Maroni și i-a spus ceva care l-a făcut pe Maroni să se întărească și mai tare. Bărbatul mai în vârstă i-a dat la o parte pe ceilalți oameni din jurul lui și i-a spus ceva lui Tristan. Tristan și-a scos telefonul și a tastat ceva, dând din cap înapoi la Maroni.

Și apoi, ca și cum i-ar fi simțit privirea, a încremenit.

Ochii lui au cutreierat camera înainte de a ajunge direct la ea, în colțul

ei umbrit.

Se aștepta ca el să o ia în primire, să-și lase privirea să zăbovească asupra ei așa cum se obișnuise, să-și plimbe acei ochi magnifici pe pielea ei și să-i dea foc.

El nu a făcut nimic din toate astea. În schimb, văzând-o acolo și văzând că ea era cea a cărei privire o simțise, pur și simplu s-a uitat din nou la telefon, fără ca nimic din postura lui să se schimbe.

Ce naiba?

Morana a simțit cum corpul i se blochează în timp ce ochii ei îl găureau, furia înlocuind electricitatea, infuzându-se în sângele ei. Era acolo, la o petrecere, într-un loc unde nu cunoștea pe nimeni, iar el nici măcar nu-i dădea ochii. Morana nu-și dăduse seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe ei, nu până când el nu i-i ascunsese în mod deliberat. Ochii lui erau singurul lucru pe care nu i-l ascunsese niciodată. Chiar și în momentele lor cele mai vulnerabile și brutale, ea avusese întotdeauna ochii lui.

Oricare ar fi fost motivele pentru care o evita, ei nu-i mai păsa. Se expusese ieri în fața lui și apoi îi lăsase spațiu. Acest comportament o înfuria. Știa că el nu o respingea, doar că nu se grăbea să proceseze orice, dar tot o enerva, oricât de irațional ar fi fost.

Supărată pe el și pe ea însăși pentru că îi dăduse o asemenea putere, Morana nu și-a dat seama că i se alăturase cineva până când nu a simțit prezența unui corp cald lângă ea. Stăruind, cu tot corpul blocat, Morana s-a întors și l-a găsit pe bărbatul pe care îl văzuse de la fereastră, cel care venise singur, stând lângă ea în timp ce privea spre cameră.

"Ne reîntâlnim, doamnă Vitalio", a spus vocea gravă, masculină, de lângă ea.

Morana era pe punctul de a se întoarce să se uite la bărbat, când acesta i-a spus: "Nu te întoarce. Este o chestiune de viață și de moarte."

"Viața și moartea?" a întrebat Morana, presimțind ceva periculos.

"A dumneavoastră, doamnă Vitalio", a răspuns el simplu.

Morana îl privea la periferie, nu vedea decât umbre. "Bărbatul de la aeroport".

"Noul tău cel mai bun prieten, într-adevăr, Morana", și-a păstrat vocea fermă. "Este ceva ce trebuie să știi."

a considerat Morana, extrem de intrigată, dar cu precauție față de el. "Nu mai vorbi în ghicitori".

"Foarte bine", a mormăit el în sinea lui.

"Înainte ca prietenul tău să se uite la tine și să mă vadă pe mine", a remarcat bărbatul, un ușor amuzament întipărit în voce.

Morana aproape că s-a întors la asta. "Îl cunoști pe

Tristan?" "E treaba mea să știu lucruri."

"Ce ai vrut să spui prin a fi noul meu cel mai bun prieten?" Morana a tăiat firul discuției, trecând direct la subiect.

"Dușmanul dușmanului tău, Morana", a spus bărbatul cu voce joasă. Cântecul s-a schimbat pe o altă melodie. "Avem interese comune."

"Și care ar fi acela?" a întrebat Morana, rămânând cu privirea pe cuplurile care se legănau.

"Sfârșitul Alianței".

Morana a încremenit la cuvintele lui. Inima bătând cu putere, Morana a șoptit în direcția lui: "Ce vrei să spui?".

Bărbatul nu a pierdut niciun ritm de muzică. Morana nu simțea că cineva îi privea, mai ales pentru că se aflau într-un colț, ferit de restul încăperii, dar inima îi bătea cu putere.

"Vreau să spun că mă interesează să aflu ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani în acest oraș", spuse bărbatul calm, chiar deasupra urechii ei.

"De ce?" a întrebat Morana.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă. "Din motive personale. Ați fost una dintre fetele dispărute și căutați același lucru. Am informații."

Morana a procesat ceea ce îi spunea. "Cum să am încredere în tine?"

"Nu se poate. Și nici nu ar trebui", a afirmat clar bărbatul. "Dar nu-mi stai în cale, așa că ești în siguranță față de mine."

Morana a înclinat din nou capul în sus și i-a luat măsura. Nu-și putea da seama dacă mințea sau nu. Morana a deliberat.

I-a simțit buzele lui la ureche. "Ca un gest de bună credință, lasă-mă să-ți dau o informație pe care am găsit-o", a spus el atât de discret încât abia dacă a putut desluși cuvintele din muzică. "Cineva de la petrecere va încerca să te ucidă în seara asta."

Morana a inspirat brusc. Bărbatul a continuat fără să se oprească. "Și nu, nu am pus asta la cale pentru a-ți câștiga încrederea. Pur și simplu am interceptat informația și am venit la petrecere pentru a vă avertiza."

"Stai, ai venit aici să mă încălzești? De ce?" a întrebat Morana, confuză.

"Pentru că am nevoie de adevăr și tu mă poți ajuta să ajung la el."

Ea a înghițit în sec. El a dat din cap. "În direct în seara asta.

Găsește-mă mâine. 459." "Ăsta e numărul tău?"

"Cu cine vorbești?", îl întrerupse whisky și păcat.

Morana s-a întors și a văzut locul de lângă ea gol. A simțit niște mâini familiare trecându-i peste șolduri, trăgând-o de un corp dur, masculin. Morana și-a întors atenția spre bărbatul care o ținea de șolduri, mintea ei încă se răscolea de la întâlnirea anterioară.

"L-ați văzut pe omul de lângă mine?" l-a interogat Morana.

Ca răspuns, el a tras-o cu putere în corpul său. Cântecul s-a schimbat pe o melodie cunoscută, o versiune a piesei *Wicked Games care îi* plăcea. Era potrivită.

Mâinile de pe șoldurile ei o țineau nemișcată. Morana s-a întors încet în prezent, propriile brațe trecând în jurul gâtului lui când au început să se miște, complet lipiți unul de celălalt.

"Ce om?" Tristan i-a șoptit la ureche, la fel ca și celălalt bărbat. Doar că de data asta, doar că i-a trimis fiori delicioși pe șira spinării, până în adâncul sufletului ei, vocea aceea de whisky și păcat revărsându-se pe trupul ei.

Clarificându-și gâtul, Morana l-a informat. "Un bărbat. Tocmai mi-a spus că este cineva în această cameră care va încerca să mă ucidă în seara asta."

A fost fascinant să simt reacția corpului său la știri, în loc să o văd doar. Morana a simțit cum mușchii din corpul său se încleștau, unul după altul, mai întâi mâinile, apoi brațele, apoi pieptul și umerii, până când a rămas complet nemișcat pentru o secundă. Văzuse cum se întâmplase în mai multe rânduri, dar să simtă asta era diferit. Mai intim.

Amintindu-și brusc că era supărată pe el, Morana făcu un pas înapoi. Sau cel puțin a încercat să o facă, doar pentru a fi readusă direct în corpul lui, mâinile lui coborând pe șoldurile ei într-un gest pe care nimeni nu avea să-l rateze. A început să se miște din nou, corpurile lor potrivindu-se ca piesele unui puzzle.

Morana putea simți de data aceasta privirile multiple asupra ei, în timp ce el o mișca, nu în mod expert, dar într-un ritm crud pe care corpul ei îl urma cumva. Nimeni nu l-ar fi numit un dansator frumos, dar, la naiba, era sexy. Cu șoldurile lui rostogolindu-se în cele ale ei, mimând o acțiune mai intimă, coapsa lui

desfăcându-și picioarele pentru o secundă, rozându-i miezul înainte de a reveni la locul lui, el era senzualitate.

Vocalista feminină a respirat în microfon *"I don't wanna fall in love with you" (Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine). El a* aplecat-o peste brațul său, nasul lui respirând întreaga linie a gâtului ei. Aducând-o cu spatele la el, cu mâinile pe marginea fundului ei, sânii ei presați de trunchiul lui, sfârcurile i se întăreau în timp ce gura lui rămânea aproape de urechea ei. Ea auzea o respirație sacadată pe care el o trăgea, semidură.

Fără să-i pese de afișajul neobișnuit, Morana i-a inhalat parfumul, amestecul de mosc și de bărbat îi era familiar acum, chiar reconfortant.

"Se pare că ați terminat cu evitarea mea, domnule Caine", a remarcat ea cu răsuflarea tăiată, folosindu-i în mod deliberat numele de familie.

El nu a spus nimic, doar mâinile lui se strângeau infinitezimal pe carnea ei ca răspuns.

Morana a suspinat, clătinând din cap. "Data viitoare când ai nevoie de un moment, spune-mi. Suntem sinceri unul cu celălalt, îți amintești?"

El nu a spus nimic. Știa că nu ar fi făcut-o, nu când erau oameni în jur, oameni neprietenoși, și nu când aceștia îl priveau ca un șoim. El era încă Predatorul. Doar că făcea un dans de împerechere foarte public, nepăsător față de cei care îl priveau. Ea nu-l înțelegea uneori.

Cântecul s-a schimbat pe unul pe care nu-l știa. Nasul lui s-a atins de lobul urechii ei, trimițând sângele la fața locului.

"Ai lama?", i-a murmurat la ureche, ca un îndrăgostit care șoptește lucruri dulci oricărui ochi vigilent.

Morana își ținea corpul relaxat în brațele lui, dând din cap pe umărul lui, apăsându-și nasul în V-ul creat de cămașa lui.

Mâna lui i-a atins fundul. "Dă-mi-o mie", a vorbit, pe jumătate afirmând, pe jumătate cerând.

"De ce?" se întreba Morana, cu mintea învârtindu-i-se.

A rămas tăcut o secundă, apoi a șoptit încet: "Ai încredere în mine".

Oh, a vrut să o facă. Cât de mult a vrut. Dar vechile obiceiuri o făceau să ezite, să se îndoiască. Dacă îl lăsa să o ia, ar fi fost neînarmată și el știa asta. Și el a cerut-o, în ciuda acestui fapt. Trebuia să existe un motiv întemeiat, un motiv pe care probabil că nu i-l putea împărtăși în acest cadru.

Închizând ochii, cu stomacul întors pe dos, Morana a sărit de pe o altă stâncă. Și-a ridicat piciorul stâng și l-a înfășurat în jurul șoldului lui fără cuvinte, mâna lui coborând automat pentru a-i susține coapsa. Le-a întors într-o parte, ascunzându-i piciorul expus de ochii curioși, degetele lui trecând peste cureaua care îi ținea cuțitul. Reținându-și fiorul care îi cutremura trupul la degetele lui care îi mângâiau ușor pielea, Morana s-a ținut de umerii lui. Îi simțea pieptul ridicându-se în timp ce el inspira, apăsându-se chiar împotriva ei, aerul din jurul capului ei zumzăind de viața lui. Cu o mică smucitură, el a scos cuțitul din teacă, mâna lui dispărând de pe coapsa ei.

Morana și-a pus din nou piciorul jos, chiar când cântecul s-
a încheiat. Și l-a simțit cum apasă un sărut moale pe vârful
lobului ei.

Înainte ca ea să apuce să proceseze această mică acțiune, el a făcut un pas înapoi și s-a îndepărtat, lăsând-o cu gura căscată pe ringul de dans. Controlându-și rapid expresia, Morana s-a holbat la spatele lui care se retrăgea, incapabilă să înțeleagă ce tocmai se întâmplase.

Dintr-o dată conștientă de faptul că toată lumea îi arunca priviri, Morana și-a ascuns rapid capul și s-a îndreptat spre ușă, din fericire nefiind oprită de nimeni în calea ei. Ieșind în peluză, Morana și-a dat jos tocurile, și-a ridicat tivul rochiei și a ieșit afară, departe de conac, simțindu-și

degetele de la picioare cum se afundă în iarba umedă și plină de rouă. Aerul proaspăt era revigorant. Sunetele petrecerii se estompau în fundal în timp ce ea se plimba mai adânc

și mai adânc în peluză, îndreptându-se spre linia copacilor, gândindu-se la toate.

Un bărbat misterios venise la petrecere doar pentru a o avertiza în legătură cu o posibilă tentativă de asasinat. Mai mult decât atât, venise pentru că, după spusele lui, aveau același scop - descoperirea a ceea ce se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă cu Alianța. Iar motivele lui erau personale. Morana chiar nu știa ce să simtă în legătură cu asta. Era periculos, da, dar ea nu simțise nicio vibrație înfiorătoare din partea lui. Mai important, nu simțise nici un fel de interes masculin din partea lui pentru ea. În timp ce dansaseră apropiați, niciuna dintre antenele ei nu trimisese vreun semnal de off.

Și mai era și felul în care Tristan intervenise în conversație. După felul în care o evitase de aseară și după ce o snopise mai devreme cu privirea, Morana se îndoise că i-ar fi vorbit măcar, cu atât mai puțin că ar fi mers să danseze cu ea. Și, deși nu fusese domnul Căldură, tot o încălzise în mod ciudat. Nu o ținuse în brațe, ci cu încrederea unui bărbat care știa că ea i se dăruise. Natura publică a acestui lucru a fost totuși interesantă. Nu-și putea da seama ce încerca el să facă. Crezuse că o va trece neobservată. În schimb, el o lumina reflectoarelor asupra ei. Și cumva, în ciuda numeroșilor, foarte numeroșilor ochi ațintiți asupra lor, el o manevrase pentru ca ea să renunțe la singura ei armă și, în consecință, să-i ofere o altă mică parte din ea.

Și apoi îi sărutase urechea. Urechea ei. Serios?

Morana își atinse lobul unde buzele lui o atinseseră ușor, ștergând senzația. Doamne, bărbatul o zăpăcea.

A ieșit în cele din urmă din linia copacilor, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric. Lacul se unduia liniștit la câțiva metri de ea, vântul

dansând peste apă într-o briză uşoară. Morana a făcut câţiva paşi, degetele de la picioare încolăcindu-se în iarbă, privirea îndreptându-se spre casa mică de lângă lac.

Casa lui. Casa lui? Ea nu știa.

De aproape, a observat clădirea. Era aproape de aceeași mărime cu cea a lui Dante. Avea o verandă în față, pe care era așezat un fotoliu de lemn cu aspect confortabil, cu vedere spre lac. Morana și-l închipuia stând acolo seara, privind la lac, complet singur, fără nimic în viața lui în afară de ceea ce își făcuse singur. Și l-a imaginat stând acolo, noapte de noapte, privind aceeași lună pe care ea o privea fără să știe de el. El știa despre ea și ea și-l imagina agățându-se de ea, de singurul scop pe care îl avea în viață stând singur în întuneric. Și-a imaginat că se gândea la ea.

Atrasă de casă ca o molie de flacără, a făcut un pas spre ea. Apoi a ezitat pentru o secundă, pasul ei șovăind. N-ar fi trebuit să o facă. Nu. Nu fără invitația lui.

Respirând adânc, a virat de pe cărare și s-a îndreptat în schimb spre lac, stând exact unde îi văzuse ieri pe el și pe Dante. Era ceva aproape liniștit în legătură cu locul acela, departe de casa principală. Și-a întors gâtul ca să vadă fereastra din această poziție avantajoasă. Conacul era luminat, iar fereastra ei era foarte, foarte vizibilă din locul în care se afla. Își putea imagina silueta ei în cameră când se uita de aici.

În timp ce ea contempla totul, cineva a ieșit din copaci spre ea. Cineva pe care nu-l cunoștea, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Inima ei a început să bată cu putere.

Bărbatul pe care nu-l recunoștea era îmbrăcat în negru, părul blond îi era deschis în întuneric, iar ochii lui reci și morți erau îndreptați spre ea împreună cu capătul unei arme. Morana a înghițit în sec, respirând adânc pentru a încerca să-și liniștească inima.

"Cine te-a trimis?", a întrebat ea cu calm, ca și cum nu ar fi privit moartea drept în ochi. El nu a răspuns. Ea nu se aștepta să o facă.

Cu mintea zburdând, Morana a simțit cum degetele i se strâng în jurul curelei de la pantofii ei cu toc. I-ar putea folosi. Să arunce unul spre armă chiar când se apleca. Ar putea apoi să sară în lac, pentru că fuga nu va funcționa. Dacă ar fi fugit, el ar fi urmărit-o, poate chiar ar fi lovit-o cu un glonț. Ea ar fi o țintă mai ușoară dacă ar fugi. Lacul ar fi mai greu de manevrat pentru el, iar întunericul ar fi aliatul ei. S-ar putea ascunde cu ușurință în adâncurile întunecate pentru o vreme.

În timp ce toate planurile îi treceau prin cap, Morana își ținea ochii ațintiți asupra asasinului.

De nicăieri, a văzut vârful unui cuțit înfipt în gâtul lui.

"Doamna v-a pus o întrebare."

Morana a privit, uimită, cum asasinul reacționa la sabie și la acea voce. Whisky, păcat și moarte. Atât de multă moarte.

De unde naiba a apărut? Stătuse tot timpul cu fața la linia copacilor și nici măcar nu zărise o umbră care să se strecoare. Cum?

Asasinul a descuiat arma. Cuțitul a apăsat într-un punct de pe gât în semn de mustrare tăcută, punctul despre care Predatorul îi spusese că o va face să sângereze încet și să-și dorească moartea prin demonstrație la prima lor întâlnire. A văzut o picătură de sânge alunecând în hainele întunecate ale asasinului.

"Sunt la o secundă distanță de a-ți tăia gâtul", a avertizat Tristan, cu o voce atât de înfiorătoare încât a făcut-o să tremure. "Îți sugerez să începi să răspunzi la niște întrebări."

Asasinul se uită la ea. "Nu trebuia să te duci să sapi morminte vechi."

Înainte ca ea să clipească, bărbatul și-a răsucit brațul, a întors arma și s-a împușcat în cap.

Un țipăt a părăsit-o și și-a pus mâinile la gură, șocul străbătând-o în timp ce-l privea pe asasinul acum mort căzând, cu sângele împrăștiat peste Tristan. A rămas înțepenită pe loc, călcâiele căzându-i din mâinile amorțite, în timp ce-l privea pe Tristan cum bagă rapid cuțitul în buzunar, ghemuindu-se pentru a mângâia rapid cadavrul.

Morana a rămas încremenită.

A găsit un portofel, scoțându-l și scotocind prin el, înainte de a-l băga și pe acela în buzunar. Oprindu-se brusc, ca și cum și-ar fi amintit că ea era încă acolo, și-a ridicat privirea printr-o față stropită cu sânge, atât de mult sânge, ochii lui albaștri scânteind cu ceva rece. Acei ochi au cercetat-o rapid, cu atenție, înainte de a se bloca cu ai ei.

"Întoarceți-vă în casă", a ordonat el în liniște, fără să se ridice.

Morana a deschis gura să spună ceva, dar el a clătinat din cap, doar o dată, reducând-o pentru prima dată la tăcere. Nici măcar nu știa ce ar fi spus. Mintea ei era goală. Doar ideea de a rămâne în urmă cu cadavrul o făcea să se simtă brusc greață.

Ea a înghițit în sec, privirea ei mergând spre casa lui aflată la câțiva metri distanță, zăbovind, revenind la el într-o întrebare tăcută.

Ochii lui s-au aprins. Nu a răspuns.

Ușor descurajată de faptul că încă nu fusese invitată, Morana a suspinat și s-a deplasat în jurul lui și al cadavrului spre linia de copaci.

"Și trimite-i un mesaj lui Dante", spuse vocea lui din spatele ei, încă tăcută. Era în modul lui de lucru, dar ceva clocotea la suprafață, într-un mod în care ea nu-l mai văzuse până atunci. "Spune-i să vină aici."

Morana dădu din cap, scoțând contactul de pe telefon, efectuând apelul. Dante a răspuns la al doilea apel.

"Morana", a salutat el, cu o voce neutră. Putea auzi petrecerea în fundal.

"Trebuie să vii lângă lac", i-a spus ea, cu o voce atât de neutră, încât a surprins-o. Părea atât de calmă, prea calmă.

Dante a făcut o pauză. "Voi doi sunteți bine?"

Morana se uită la cadavru, apoi la Tristan, încă plin de sânge, verificând arma bărbatului. A înghițit în sec. "Cred că da."

"Voi fi acolo în 5 minute."

Dante s-a deconectat, iar Morana i-a transmis informația lui Tristan. Acesta a dat din cap și a privit țintă spre casă.

Morana a ezitat, o parte din ea dorind să rămână și să ajute. Dar ea nu știa nimic despre îngrijirea cadavrelor și ce să facă cu ele. Nu era punctul ei forte. Și, uitându-se la fața distrusă a asasinului, nu voia niciodată, niciodată, să fie punctul ei forte.

"Vreau să pleci, acum", i-a spus Tristan, încă ghemuit pe pământ. Avea nevoie ca ea să plece. Avea nevoie ca ea să plece ca să poată face tot ce avea de făcut. Ea era o distragere a atenției în acest moment. Dându-și seama de asta, Morana a dat din cap și s-a întors spre casă fără să se întoarcă să se uite în spatele ei, cu pașii ei repezi. Din fericire, nu a întâlnit pe nimeni pe drum. Intrând pe ușa principală, a urcat scările și s-a dus direct în camera ei, încuind ușa în urma ei.

Trăgând aer în piept, reacția s-a instalat în sfârșit. Cu mâini tremurânde, și-a dat jos rochia și bijuteriile, împingându-le de pe ea și mergând direct la duș. Intrând, a închis ochii în timp ce apa caldă se revărsa peste ea, imaginea asasinului împușcat în cap, cu sângele lui împroșcându-se înapoi peste tot pe Tristan, îi rămăsese arsă în memorie. Frecându-și pielea, ca și cum sângele ar fi fost pe ea, Morana tremura în apa caldă, corpul ei tremurând chiar dacă încerca să îl calmeze.

A fost în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Ea era bine. El era bine. Ea era bine. El era bine.

A repetat-o la nesfârșit ca pe o mantră, simțind în cele din urmă cum inima îi revine la ritmul normal. Expirând, a închis apa și s-a înfășurat într-un prosop, creierul ei punând în sfârșit piesele laolaltă.

Tristan a întins o capcană.

Ca un adevărat prădător, îi luase cuțitul, poate pentru că nu era înarmat, și o lăsase pe ringul de dans, știind că ea ar fi vrut să fugă și că presupusul ei asasin o va urma. Cumva, fără ca ea sau asasinul ei să aibă nici cel mai mic indiciu, el îi urmărise, îi pândise. Și apoi îl avea pe celălalt bărbat exact unde îl voia - la celălalt capăt al cuțitului.

Îmbrăcându-se în pijamaua ei nouă și drăguță, un sentiment de confort care o cuprindea, Morana s-a băgat în pat, stingând lumina. Cu ochii deschiși, a privit luminile de afară jucându-se pe tavan, încă surprinsă de întreaga seară, de întâlnirea cu bărbatul care îi era "noul ei prieten", de felul în care Tristan reacționase la petrecere și apoi de tot ce se întâmplase lângă lac.

Ultimele cuvinte ale bărbatului i-au răsunat în cap. Cuvintele pe care le spusese chiar înainte de a se sinucide. Ea săpa morminte vechi și cineva, undeva, dorea cu adevărat să le țină îngropate. Dar chestia era că nu avea nici cea mai mică idee în ce săpa și cine dorea atât de mult să o reducă la tăcere încât trimisese un asasin în casa familiei Maroni. Nu-i scăpase din vedere faptul că oricine era atât de curajos încât să trimită un străin în proprietatea lui Maroni era fie foarte disperat, fie neînfricat. S-a gândit dacă nu cumva era Maroni însuși, dar a renunțat imediat la această idee. Dacă i se întâmpla ceva, el ar fi fost primul suspect pentru Tristan și Tristan ar fi dat-o în bară cu el, ceea ce Maroni nu-și putea permite în acest moment, nu se știe de ce. Nu putea fi vorba de tatăl ei, nu după scena la care fusese martoră între el și Tristan.

Și el o protejase, încă o dată.

Nu voia să fie protejată, dar era suficient de realistă ca să știe că, în lumea în care trăia, a avea protecția lui Tristan era singurul lucru care o ținea în viață, mai ales după dușmanii pe care și-i făcuse fără să știe. Era recunoscătoare pentru asta.

În timp ce privea tavanul, o parte din ea își dorea ca el să-i fi spus să intre în casa lui. Era curioasă de spațiul lui, da, dar mai mult decât atât, își dorea să fie invitată acolo unde nimeni nu se dusese cu el. Își dorea ca, într-o zi, să se holbeze la tavanul lui, în patul lui, cu trupul lui dormind lângă al ei.

Dar el nu avea suficientă încredere în ea pentru asta, nu încă. Și, sincer, ea nu putea să-l învinovățească. În timp ce ea era mai deschisă față de ei, își reținea și ea o parte din ea. Făceau progrese, dar, Doamne, erau lenți. Spera doar să continue să avanseze și nu să dea înapoi. Era dispusă să-i acorde tot timpul de care avea nevoie pentru a se împăca cu lucrurile, dar trebuia să-l împingă să comunice, dacă nu prin cuvinte, atunci într-un alt mod.

Suspinând, ștergându-și din minte tot ce se întâmplase în seara asta și lăsând totul pentru mâine, Morana a închis ochii și a lăsat somnul să o cuprindă.

Ceva a trezit-o.

Morana a rămas relaxată, ținându-și ochii închiși în timp ce își lăsa simțurile să se extindă în jurul camerei. Părul de pe ceafă i s-a înțepenit. Era lumină în cameră - lumină pe care o putea simți în spatele pleoapelor.

Cu nervii încordați, cu un nod jos în burtă, Morana a deschis ochii doar o fantă. Ușa de la camera ei era deschisă.

Inima ei a început să bată cu putere.

A întins automat mâna spre cuțitul de lângă pernă și a rămas fără nimic. Tristan încă îl avea. La naiba.

Fără să se mai gândească, întinse mâna spre lampa de la noptieră, orice ca să se apere, tocmai când o siluetă mare se îndreptă spre ea.

A deschis gura ca să țipe.

Iar zgomotul a fost înecat în spatele pernei înfipte în fața ei.

Ceea ce se spune despre viața care trece prin fața ochilor în acel moment de cumpănă? Au mințit.

Morana nu a avut nici o străfulgerare, nici un moment din trecut care să-i invadeze mintea în acea secundă, nimic în afară de cea mai primară nevoie de supraviețuire care își croia drum în față în timp ce perna o sufoca. Plămânii arzând, încercând să se reumple cu oxigenul de care erau privați, Morana se zbătea împotriva formei care o ținea la pământ, picioarele ei zvâcnind dintr-o parte în alta. Zgomotele ei erau înăbușite de umplutura pernei. Mâinile ei încercau să se zgârie și să-l rănească pe agresor. Degetele ei au intrat în contact cu pielea de pe brațele musculoase, alunecând, unghiile ei crăpând în luptă. Durerea a fost diminuată de arsura intensă din piept și de amorțirea metodică a feței ei.

Panica a încercat să i se înghesuie în inimă și, într-o fracțiune de secundă de luciditate, Morana a știut că nu putea lăsa panica să învingă. Nu în acel moment. Dacă ea

a făcut-o, ticălosul de deasupra ei va reuși. Va muri în patul ei, în pijamale noi, în timp ce la parter va avea loc o petrecere. Ea ar muri și Tristan ar fi detonat. Ar distruge în drumul său spre decimare, oameni printre care Dante și Amara și sute de nevinovați care nu meritau asta.

Nu putea să moară. Nu putea să o declanșeze. Nu în această etapă a vieții ei. Găsise în sfârșit ceva pentru care merita să trăiască. Nimeni nu i-l putea smulge. Nu acum. Trebuia să o facă. Trebuia să trăiască.

Tremurând din cap până în picioare, și-a întins brațul drept în partea în care fusese înainte, renunțând pentru o secundă la rezistența ei împotriva pernei. Imediat, presiunea asupra feței ei a crescut exponențial, panica pentru supraviețuire arzând-o din nou. Ea a refuzat să o lase să învingă, întinzând excesiv mușchii brațului, simțind încordarea în umăr. Nu-i păsa.

Degetele ei au intrat în contact cu metalul rece al lămpii de noptieră. Trăgându-și un mușchi din cauza efortului, s-a agățat de mâner. Fără ezitare, l-a apucat strâns și l-a azvârlit orbește cu sălbăticie în direcția agresorului ei.

Și a ratat.

L-a învârtit din nou, și din nou, și din nou, și din nou, făcând în cele din urmă contact cu carnea solidă.

Agresorul și-a luat mâinile de pe pernă pentru a-i bloca atacul slab, dar a fost suficient. Aruncându-se de pe pat într-o parte, gâfâind puternic după aerul devenit brusc disponibil, Morana a căzut cu putere pe podea. Spatele i s-a arcuit în urma impactului, cu coccisul învinețit. Fără să-i pese de nimic din toate acestea, și-a ridicat privirea spre figura masculină umbrită, purtând o cagulă, care venea din nou spre ea. Instinctiv, aruncându-și piciorul drept în aer, l-a lovit chiar între picioare și l-a lovit puternic.

Piciorul ei a intrat în contact cu inghinalul lui, iar bărbatul a țipat de durere, în timp ce Morana a încercat să caute o armă. Mâna lui i-a prins glezna și a tras-o înapoi în jos. Frica frenetică a încercat să o apuce din nou și Morana și-a păstrat în mod deliberat capul rece, lăsându-și creierul să acționeze. Alunecând pe podea în timp ce el o trăgea, Morana și-a desfăcut picioarele și i-a prins capul între coapsele ei, strângându-l pentru a-și salva viața. Văicărelile îi ieșeau din gură, pieptul i se bombănea în timp ce apuca firul conectat la lampă și îl aducea la ea. Agresorul ei se zbătea între picioarele ei, presiunea pe craniul lui era imensă, mișcarea lui intensă îi încorda coapsele și tot ce era între ele.

Simțindu-se dezgustat, Morana a coborât lampa pe craniul lui, lovindu-l cu capătul mânerului metalic. Agresorul și-a cumpărat mâna pentru a împiedica atacul, iar sticla becului, care se izbise deja la primul ei atac, i-a tăiat palma. Inima îi exploda din piept, Morana gâfâia, încercând să se ferească de mâinile lui care se apropiau de fața ei, încercând să o apuce de gât, de nas, de urechi, toate punctele vulnerabile.

Evitându-l în timp ce își ținea jumătatea superioară imobilă, l-a lovit din nou, știind că era doar o chestiune de timp până când o va ridica sau o va trânti la pământ. Singura ei opțiune era să-l doboare înainte ca el să se poată orienta. Cu acest gând prin care îi conducea supraviețuirea, lampa tremurând în brațele ei, l-a doborât din nou.

Din fericire, de data aceasta, a devenit moale. Răsuflând greu, Morana s-a târât încet pe mâini, eliberându-l de coapsele ei, mușchii tremurând din cauza efortului. Trupul lui a căzut într-o parte, iar ea s-a uitat la el, cu lampa încă strânsă cu putere în mâini, tremurând sălbatic în timp ce încerca să-și recapete respirația. Adrenalina îi lovea acoperișul vaselor de sânge. Vuietul din urechi îi bătea în craniu în timp ce se holba la forma bărbatului,

așteptându-se ca acesta să revină la viață în orice clipă și să atace din nou.

După câteva secunde, când acest lucru nu s-a întâmplat, Morana s-a apropiat cu prudență și i-a apucat marginea măștii. Încă respira.

Cu o mână ținând încă arma, a încercat să-și ridice masca, mușchiul pe care și-l trăgea în umăr țipând la ea să înceteze activitatea. Încă sub influența adrenalinei din sângele ei, Morana a reușit să-și ridice masca aproape până la frunte de una singură. În mintea ei nu exista nicio recunoaștere în momentul în care i-a văzut fața. Nu-l cunoștea, dar să fie blestemată dacă nu o făcea până mâine.

Ridicându-se în picioare pe picioare tremurânde, și-a luat repede telefonul de unde căzuse de pe noptieră în timpul luptei. Aducând aparatul de fotografiat, a făcut în grabă o serie de fotografii, blițul orbind-o momentan în întuneric. Nici măcar o dată nu a zăbovit pentru a-i analiza trăsăturile, așa cum ar fi făcut-o în mod normal. Nimic din ceea ce se întâmpla nu era normal.

Bărbatul s-a trezit ușor din cauza multiplelor străfulgerări, deschizându-și ochii, clipind pentru câteva secunde în timp ce își revenea, mâna ducându-se la un cap care trebuie să fi durut ceva rău de tot.

L-a văzut pe Morana și a pus imediat mâna pe cuțitul din cizmă, lucru pe care idiotul ar fi trebuit să-l facă cu mult timp în urmă. Dacă ar fi fost un asasin, i-ar fi tăiat pur și simplu gâtul în somn. Dar ce naiba știa ea despre asasini? Poate că avea o slăbiciune pentru sânge, sau poate că avea un fel de modus operandi cu care opera. Orice ar fi fost, cu siguranță nu avea de gând să stea să îl testeze.

Cu telefonul strâns în mână, Morana a aruncat lampa - acea lampă salvatoare - spre el pentru a-i distrage atenția și a fugit spre ușă.

L-a auzit zbătându-se în spatele ei, dar nu a așteptat să asculte. Coborând în fugă scările, fără să știe dacă agresorul o urmărea, putând doar să audă sângele care-i curgea prin urechi și propria respirație greoaie,

Morana s-a concentrat doar să iasă din conac.

Ajunsă la parter, s-a oprit. Sunetele muzicii care se auzea în spatele casei au trecut prin sângele din urechile ei și Morana a ezitat la baza scării, neștiind în ce direcție să meargă. Dacă se ducea la petrecere, cu pijamaua distrusă, părul răvășit, picioarele goale, era sigură că ar fi atras multă atenție, dar nu putea risca nimic. Nu știa dacă Tristan sau Dante vor fi acolo sau dacă vor fi încă la lac sau în altă parte. Dar afară, paznicii puteau patrula și știau că era "fata lui Caine". Și chiar dacă ar fi fost o țintă deschisă, trebuia să-și asume acest risc.

Decizia luată, Morana a alergat prin holul gol și a ieșit pe ușă. Luminile din jurul peluzei fuseseră stinse. Habar nu avea cât era ceasul, dar lipsa lunii și luminile scăzute erau sinistre. Dar era bine să o ascundă în umbră. Strecurându-se rapid în umbra casei, Morana s-a grăbit spre vest, spre casa lui Dante. Voia, chiar voia, să se îndrepte spre lac, dar exista o posibilitate uriașă ca Tristan să nu fie acasă și ea să fie o țintă ușoară afară. Cel puțin, la casa lui Dante, știa că va fi cu siguranță cineva care o va lăsa să intre. Spera ea. El îi spusese că are personal non-stop când o invitase să stea și ar putea foarte bine să accepte oferta acum. Nu avea cum să se mai întoarcă vreodată să stea în conac. S-ar fi mutat într-un hotel sau și-ar fi închiriat propria locuință dacă ar fi fost nevoie. Dar dacă supraviețuia în viață, nu avea de gând să se mai întoarcă în camera aceea pentru a dormi vreodată, la naiba cu Maroni și cu ticăloșia lui.

A auzit discuțiile unui grup de gardieni de lângă intrarea la petrecere, dar a rămas tăcută.

Apoi a auzit ușa principală a casei deschizându-se din nou. S-a uitat înapoi și l-a văzut pe agresorul ei, aproape una cu întunericul, în timp ce ea era luminată ca un far cu pijamaua ei luminoasă. Abandonând orice simț al furtișagului, inima ei

tunând cu putere, Morana a luat-o la fugă spre casa pe care o vedea în depărtare, în josul dealului, luminile mici ghidând-o.

Iarba îi amortizează picioarele goale, picăturile de rouă lipite de ele făcând-o alunecoasă la viteza ei. Dar, la naiba, mai degrabă murea rupându-și gâtul decât să-l lase pe nemernicul ăla să o prindă. Cu coapsele arzând, atât din cauza sprintului, cât și a luptei de mai devreme, cu coastele prinzându-i-se în copci, implorând-o să încetinească, Morana se îndrepta pur și simplu spre casă. Fără să încetinească, gâfâind din cauza efortului, putea vedea casa apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Încă un pic.

Trupul ei tremura. O pietricică mică i-a tăiat piciorul. A strigat, s-a împiedicat, dar nu s-a oprit. Simțea cum tăietura se murdărește și cum sângele se amestecă cu iarba de sub ea. Părul i se lipise de scalp, transpirația de la toată activitatea îi acoperea pielea.

Douăzeci de metri.

Luminile deveneau din ce în ce mai slabe cu cât se îndepărtau mai mult de conac. Întunericul o învăluia, frica o asalta din nou când își dădea seama că ar putea fi atacată de oriunde și nu și-ar putea da seama. Ochii îi ardeau și își simțea corpul gata să se lase dus. Nu era obișnuit cu așa ceva, cu acest tip de abuz brusc la care îl supunea. Făcea exerciții, desigur, dar niciodată atât de ample. Corpul ei nu era pregătit să facă față la așa ceva. Ar fi început să se antreneze. Dacă va supraviețui în viață peste noapte, așa cum devenise mantra ei, a jurat că va începe să se antreneze mai mult, doar în cazul în care așa ceva se va mai întâmpla vreodată. Abia dacă scăpase din camera ei în seara asta, cu greu, de pe marginea dinților. Asta nu ar fi funcționat de fiecare dată, așa că trebuia să se echipeze în așa fel încât să fie suficient de puternică, cu sau fără arme. Așa cum era Tristan. Doamne, spera să reușească. Abia începuseră. Nu putea să moară, nu acum.

Trei metri.

Transpirația de pe palme îi făcea mai greu să țină telefonul în mână. A continuat, cu părul răvășit, picioarele pline de noroi, tricoul aproape că îi ieșea de pe umăr. Trebuia să ajungă acolo, doar să ajungă acolo. Apoi avea să se prăbușească. Apoi va dormi și nu se va mai trezi niciodată. Dar, Doamne, trebuia să ajungă. Nu a îndrăznit să se oprească o secundă să se uite înapoi peste umăr. Bărbatul putea să o ajungă din urmă, aproape că-i sufla în ceafă. Sau ar fi putut să se ascundă în întuneric. Nu știa ce era mai rău.

Un metru și jumătate.

Urcând treptele joase, două câte două, a alergat până la ușa mare de lemn și a bătut în ea, pumnii ei protestând împotriva impactului dur și repetat.

"Dante", a încercat să vorbească, dar abia i-a ieșit, tot corpul îi tremura. S-a uitat în spatele ei. Atât de departe de conac, nu existau lumini înșirate în peluză. Întunericul o înconjura, iar agresorul ei se afla în întuneric. Ea nu avea nicio idee unde se afla.

Cu lacrimi în ochi, cu stomacul încleștat, Morana a continuat să lovească în lemn, iar și iar și iar, până când a auzit mișcare de partea cealaltă.

Dintr-o dată, ușa s-a deschis și Dante, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi, stătea acolo, cu un pistol îndreptat spre ea în mână.

În toată viața ei, Morana nu fusese niciodată atât de ușurată să vadă pe cineva.

Abia a văzut șocul de pe fața lui înainte de a se arunca spre el, corpul ei devenind complet flasc când el a tras-o înăuntru, închizând ușa în urma lui.

"Morana", îl auzi spunând în timp ce ea stătea acolo, cu fața în pieptul lui, agățată de umerii lui, cu tot corpul tremurând atât de tare încât abia putea sta dreaptă.

"Morana", a mormăit el din nou și ea și-a dat seama că plângea necontrolat, adrenalina încă era mare în corpul ei.

"Hei, hei, spune-mi ce s-a întâmplat. Morana, ești rănită?"

A încercat să vorbească, dar cuvintele nu-i ieșeau. Senzația că gura îi era sufocată de pernă a revenit, iar plânsul îi ieșea din gât, dar niciun cuvânt.

"Dante", a auzit vocea cuiva venind din spatele lui.

"Zia, poți să-mi aduci telefonul?" a spus Dante, pur și simplu cuprinzând ceafa Moranei cu o labă uriașă, frecând-o într-o mișcare liniștitoare, în timp ce încerca să o ghideze să meargă cu cealaltă mână. Picioarele îi erau amorțite, cu picioarele lipite de pământ. Nu se putea mișca de pe loc.

"Mă duc să te iau, Morana, bine?" Dante i-a spus încet, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. "Nu-ți face griji, ești în siguranță acum."

L-a simțit cum se apleacă și o ia în brațe. Morana, dintr-un motiv oarecare, nu s-a agățat de forma lui uriașă, chiar dacă se temea să-i dea drumul, sunetele din pieptul ei pătrunzând în cele din urmă prin tot zgomotul sângelui ei. Dante o purta undeva, ea nu vedea. Avea ochii închiși, încercând să eradicheze senzațiile de la atacul care o asalta brusc din nou.

Simțea cum Dante o așeza undeva ușor, pernele se afundau sub ea și el se retrăgea. Morana a ținut ochii închiși timp de un minut lung, încercând să-și controleze respirația, conștientă de toată durerea din corpul ei.

"Tristan", îl auzi pe Dante vorbind, iar bătăile inimii ei se întețiră din nou la auzul numelui lui. "Trebuie să vii aici. Acum."

A fost tăcere o secundă înainte ca Dante să declare. "Este Morana." Mai multă tăcere.

"S-a întâmplat ceva... Nu știu... Bine."

Morana și-a ridicat pleoapele, la timp pentru a-l vedea pe Dante

întrerupând apelul. Părea și mai mare din poziția ei așezată, iar Morana a observat multitudinea de tatuaje tribale care îi împânziseră trunchiul în modele aleatorii și ciudate.

Se uită în jur, ca să vadă că se afla în sufrageria în care lucrase, cu laptopul încă pe masă.

Zia a intrat în cameră, venind la ea cu un pahar cu apă. Morana, cu gâtul strâns, a acceptat paharul și a dat pe gât lichidul răcoros, doar pentru a-i găsi pe amândoi observând-o. Zia, luând paharul deoparte, și-a mângâiat o mână zbârcită pe cap într-un gest atât de matern, încât Morana a cedat din nou.

"Oh, copilă", murmură Zia, mângâindu-i din nou părul, în timp ce Dante se ghemuia în fața ei, luându-i ambele mâini tremurânde în ale lui, ochii lui de ciocolată uitându-se în ai ei.

"Ce s-a întâmplat?", a întrebat din nou, aproape cu blândețe, iar Morana, în acel moment, l-a iubit pentru asta. Doar mâinile lui mari care o țineau pe a ei, prezența lui, casa lui - și-ar fi dorit să-l fi avut pe el în copilărie. Lacrimile îi scăpau și mai mult, pentru tot ce era vechi și nou, fără ca vreun cuvânt să iasă de pe buze. De fiecare dată când deschidea gura, simțea cum perna încerca să o înăbușe, buzele și nasul strivindu-i-se din cauza forței.

Ușa camerei s-a deschis brusc și Morana a tresărit, privirea i s-a îndreptat spre ea cu teamă.

Și apoi frica a părăsit-o complet.

Tristan stătea acolo, cu părul dezordonat, în blugi și un tricou pe care și-l pusese pe dos, cu ochii venind frenetic spre ea.

L-a văzut cum a scanat-o în întregime în două secunde, observând fiecare detaliu, de la picioare până la păr. Și, pentru prima dată, Morana i-a văzut ochii lui albaștri magnifici înnebunindu-se.

A *pocnit.*

Ca un laser, s-a îndreptat spre locul în care zăcea, ignorând pe toți ceilalți din cameră. Ea nu a putut să-și întoarcă privirea. Inima ei, care fusese exersată prea mult în acea seară, în sfârșit a încetinit puțin. Îl privea,

cu lacrimi pe față.

față, întreaga ei ființă prăbușindu-se pentru că el era acolo. El era acolo. Și Doamne, *doare* atât de tare.

În momentul în care a încercat să se îndrepte spre el, el a ajuns la ea. Cu mâinile înconjurând-o, a ridicat-o de pe canapea și s-a așezat, ținând-o pe o parte în poala lui, cu una dintre mâini pe partea exterioară a coapsei, iar cealaltă în părul ei, ținând-o strâns de el. Urechea ei era lipită de inima lui și putea auzi cât de repede bătea. Ascultând-o, tensiunea din trupul lui personificată de ritmul bătăilor inimii lui, Morana a simțit cum propria ei încleștare se strângea ca răspuns la chemarea ei.

Relaxându-se pentru prima dată în acea noapte, Morana a găsit din nou locul dintre umărul și gâtul lui, cel pe care îl descoperise chiar pe canapeaua aceea cu câteva ore în urmă, și și-a apăsat nasul, gura, întreaga față pe pielea lui caldă. Lacrimile ei udau locul, respirația ei îl încălzea. A simțit mâinile lui strângându-se pentru o secundă înainte de a se desface din nou. Mâna de pe partea exterioară a coapsei ei a început să frece încet pielea într-o mișcare liniștitoare, mâna din părul ei apăsându-i ușor fața în acel loc.

În mintea ei, Morana a înlocuit senzația de pernă rece cu căldura gâtului lui, a înlocuit senzația de sufocare a nasului ei cu asprimea nasului ei, cu cea de strivire ușoară a nasului ei. L-a inhalat, lăsând ca acel miros al lui - doar mosc și el la această oră târzie - să se infiltreze în sângele ei și să înlocuiască adrenalina. Și-a înfășurat brațele în jurul trupului lui tare și solid, degetele ei ținându-se de bumbacul pentru a trăi, în timp ce tremuratul din corpul ei se intensifica, adrenalina dispăru în cele din urmă.

El a ținut-o în brațe în tot acest timp.

Și încet, după câteva minute, pe măsură ce tremurăturile i se linișteau suficient de mult și sângele începea să curgă mai firesc, l-a simțit cum îi

apasă un sărut moale și simplu la ureche.

Buzele ei tremurau pe pielea gâtului lui.

Brațele lui s-au strâns în jurul ei.

Și acolo se simțea în siguranță. Protejată. Ca și cum toți agresorii din lume nu ar fi putut ajunge la ea. Știa că el nu-i va lăsa să ajungă la ea.

"Morana", l-a auzit pe Dante vorbind din nou, încet. Ea și-a întors ușor capul, privindu-l prin ochii umflați, cu vederea ușor încețoșată.

"Ce s-a întâmplat?", a întrebat el, vocea lui îndemnând-o să vorbească.

A înghițit, cu gâtul strâns. Concentrându-se pe pulsul care bătea chiar lângă nasul ei, pe pieptul lui care se dilata în timp ce inspira și se dezumfla în timp ce expira, Morana a încercat să își potrivească propriile respirații în sincron cu ale lui, așa cum făcuse la penthouse când avusese atacul de panică. S-a concentrat asupra vieții din el și a lucrat cu gura deschisă, dezlipindu-și limba. O simțea grea. Se simțea grea.

"A fost...", a început ea, cu vocea ei răgușită, "cineva în camera mea."

La fel ca la petrecere, l-a simțit cum se liniștește, fiecare mușchi se blochează pe al ei. Pieptul, spatele, bicepsul, antebrațele, coapsele. Chiar și gâtul lui. Mușchii s-au încordat într-un moment de liniște bruscă.

"Cum adică a fost cineva în cameră?" a întrebat Dante, furia din vocea lui spărgând analiza pe care o făcea asupra bărbatului pe care stătea. Uitându-se în lateral la Dante, ea a vorbit, vocea ei încă nu se Jacksona din nu știu ce motiv nebunesc.

"Cineva era în cameră când m-am trezit", le-a spus ea, cu vocea abia șoptită, dar suficient de tare pentru ca ambii bărbați să o audă în camera tăcută. "A atacat. Am scăpat și am ajuns aici."

L-a văzut pe Dante uitându-se peste tot la ea, cu ochii lui înflăcărați de furie și zbătându-se spre Tristan, ai cărui ochi nu-i putea vedea. Fie se holba în ochii lui, fie se ghemuia în locul cald și confortabil din gâtul lui. Acum, ea alegea gâtul. În plus, felul în care o ținea el se simțea *foarte bine*.

Confortabil,

caldă, confortabilă și în siguranță, Morana a simțit brusc că pleoapele îi apasă, întregul ei corp se simte greu.

Îl auzi pe Dante spunând ceva pe un ton scăzut și pieptul lui Tristan răsunând, dar totul părea înăbușit, în timp ce Morana se ajusta pe el și se așeză, închizând ochii, lăsându-se adormită, știind că nimic nu o va ataca data viitoare când se va trezi.

A fost o mișcare care a trezit-o.

Panicată, amintindu-și de atac, gândurile de a fi prinsă în capcană, ținută jos împotriva voinței ei, îi inundară mintea.

"Shh shh shh", șoapta blândă cu aromă de whisky și păcat se revărsa peste ea, intrându-i în urechi, infuzându-se în sângele ei, plutind în fiecare parte a corpului ei, încălzind-o din interior spre exterior.

Toată ființa ei s-a relaxat. Celelalte amintiri de după atac i-au venit atunci - evadarea, casa lui Dante, Dante, Zia și, în cele din urmă, Tristan. Adormise pe el, ca micul koala care devenise alături de el. Nu-i venea să creadă că de fapt adormise, nu în preajma lui, ci pe el.

Mișcarea a continuat.

Deschizând ochii pentru a vedea întunericul din jurul ei, Morana și-a dat seama că era purtată de el, cu una dintre mâini sub genunchi, iar cealaltă în jurul umerilor ei. Punându-și brațele în jurul gâtului lui, Morana a încercat să privească în întuneric, dar nu a putut.

Și chiar dacă fusese atacată, în ciuda întregii nopți care îi învăluia, în ciuda faptului că își dădea seama că agresorul ei putea fi foarte aproape, Morana nu mai simțea nici un gram din frica de dinainte privind în întuneric.

Bărbatul care o ținea în brațe era întuneric. Se simțea bine în întuneric, era una cu întunericul, era stăpânul întunericului. Și atâta timp cât o ținea așa cum o ținea, în siguranță în brațele lui, acel întuneric era al ei. Îi aparținea. Se simțea bine în el, era în siguranță în el, era una cu el. Nu știa unde o ducea. Nu-i păsa. Putea să o ducă într-o peșteră, din câte îi păsa. După o viață petrecută luptând pentru ea însăși, după acea noapte de luptă pentru supraviețuire, pentru asta luptase, se luptase, trăise pentru asta. Acest moment prețios, tăcut și blând în care, chiar și în cea mai întunecată dintre nopți, nu era singură. Ajunsese singură la țărm, iar el o purta de acolo.

Îi auzea din nou bătăile inimii - thump thump thump thump - în interiorul pieptului lui, acolo unde era apăsată urechea ei. Acum bătea normal, nu în ritmul brutal de mai devreme.

Vântul era rece pe brațele și picioarele ei goale și un fior i-a străbătut tot corpul. Brațele lui au tras-o mai aproape de corpul lui, căldura radiind de pe pielea lui, iar el a continuat să meargă. Morana ar fi vrut să-i pună întrebări, dar asta ar fi însemnat să rupă tăcerea, să deranjeze sunetele bătăilor constante ale inimii lui și ale creaturilor nocturne, iar ea nu voia să facă asta. Chiar dacă mușchii pe care nu-i cunoștea din corpul ei o dureau și umărul apăsat în pieptul lui o durea, iar coapsele ei se simțeau de parcă ar fi fost despicate, era odihnită.

Strălucirea de lumină o făcu pe Morana să întoarcă capul și să privească spre sursă. Aceasta venea de la o casă.

Casa lui.

Surpriza a lovit-o în timp ce a privit cu coada ochiului lumina, asigurându-se că nu o confunda cu o altă structură. Nu. Același lac, aceeași verandă, același scaun în care voia să se așeze.

O ducea la el acasă. Oh,

Doamne.

Oh, Doamne.

A simțit cum inima începe să îi bată din nou, o criză de nervi majoră pe cale să se prăbușească peste ea.

Înghițind în sec, Morana a deschis gura ca să spună ceva, de data aceasta neștiind dacă tăcerea ei era din cauza atacului sau a șocului. Și-a întors capul ca să se uite la el, iar după câteva minute, simțindu-i privirea fermă, el s-a uitat în jos la ea. Ochii lui, umbriți de puțina lumină, s-au blocat cu ai ei și Morana a simțit cum degetele ei se strâng în jurul gâtului lui solid. Știa că în ochii ei se revărsau întrebările și că putea vedea răspunsurile în ochii lui.

Au ajuns în fața lacului - chiar acolo unde căzuse celălalt cadavru, de fapt - și apoi s-au îndreptat spre veranda lui.

Trebuia să spună ceva.

"Ești..."

Înainte ca ea să mai poată scoate ceva, el s-a oprit în fața acelui scaun cu aspect foarte confortabil în care ea se gândise să se așeze și a alunecat-o pe corpul lui, direct în scaun. Cu brațele încă în jurul gâtului lui, Morana s-a uitat la puțina lumină care se revărsa din interiorul casei, aruncându-i fața în umbre. I-a cercetat ochii albaștri în timp ce el o privea în jos, ochii lui plutind până la fruntea ei înainte de a se întoarce la ai ei.

Și-a adus mâna în sus, mângâindu-și degetul mare peste obrazul ei o dată, înainte de a se îndrepta.

Morana l-a privit cum a scos o cheie din buzunarul de la spate, a apăsat niște coduri pe alarma de pe lateral și a deschis ușa. S-a uitat la ea, făcându-i o mișcare de "stai aici" cu mâna înainte de a intra. Morana a simțit că sprâncenele i se ridică ușor la asta. Cumva, nu credea că era pentru a ascunde de ea vreun boxer murdar sau ceva de genul ăsta. Nu părea genul de om care să aibă în jurul lui orice fel de mizerie. Nu, din ceea ce

știa despre el și

ceea ce întrezărea în penthouse-ul lui, totul era la locul lui în casa lui. Lucruri simple pe care le putea controla.

Scaunul era totuși foarte primitor. Avea dreptate. Și acum că era relaxată pe pernă, durerea din coadă a început să se alăture celorlalte. La naiba, avea nevoie de o baie bună, lungă și fierbinte.

Suspinând, s-a uitat la lac chiar în momentul în care el s-a întors.

Distrată, îl privea cum se apropie de ea și o ridică din nou. Mâinile mergând automat în jurul lui pentru a se sprijini, Morana s-a uitat la fața lui, la scrupul care-i așternuse pe falcă și apoi la ușă.

S-a îndreptat spre ea.

Inima ei a început din nou să bată cu putere.

Asta a fost mare. *Foarte* mare. Imensă. Ea știa asta. El știa asta. Și încă făcea pași spre ea.

Inspirând adânc, Morana a privit cum o purta peste prag, oprindu-se pentru o secundă înăuntru pentru a închide ușa în urma lui cu picioarele.

Încuietoarea a făcut

clic. Alarma a sunat.

Ea era înăuntru.

Sfinte Sisoe.

Ochii ei au privit în jurul locului, încercând să-l asimileze. Se aflau într-un fel de hol, ușa din stânga ei era închisă, iar cea din dreapta ducea spre un living slab luminat, din câte își dădea seama. Chiar în fața lor se afla un coridor pe care îl străbăteau, la capătul căruia se aflau niște scări largi care duceau la etaj.

Morana l-a apucat inconștient de umăr în timp ce începea să urce drept în sus, lumina nopții ghidându-l. Putea vedea pereții decorați cu fel de fel de tablouri, dar abia dacă le putea distinge la viteza lui și la lumină. Arhitectura, și-a dat seama când s-au oprit în vârful scărilor, era asemănătoare cu cea de la penthouse. Scările se deschideau pur și simplu într-un dormitor matrimonial ginormă.

Nu era aprinsă decât o singură lampă de noptieră. Înainte ca ea să mai poată asimila alte detalii, se îndreptară spre ușa din celălalt colț al camerei, spațiul era imens. Și după ce o cărase din casa lui Dante în a lui și o urcase pe scări, nici măcar nu respira greu. Serios, ce a

Mănânci? După starea corpului ei, și-a dat seama că trebuie să se pună la dieta lui. Rezistența corpului ar fi ajutat serios împreună cu rezistența creierului.

Au intrat pe ușă într-o baie imensă, slab luminată, mult mai mare decât a ei din casa tatălui ei sau decât cea de oaspeți din apartamentul lui. Bărbatului îi plăcea în mod clar spațiul său.

Morana a privit apa aburind în cadă și un geamăt de plăcere i-a scăpat, doar la vederea ei. Era medium. Mirosul de lămâie și scorțișoară pătrundea în aer.

Morana a coborât din brațele lui, brațele lui pe spatele ei din nou pentru a o stabiliza. S-a aplecat spre el, iar mâinile i-au ridicat încet tricoul și au dezbrăcat-o de el. Morana și-a dat jos pantalonii scurți distruși și i-a lăsat să se alăture podelei într-un morman.

I-a indicat apa și Morana, goală ca o iepuraș, dar care se simțea bine în acea nuditate alături de el, s-a îndreptat spre cadă. Atentă la durerile ei, Morana a băgat un picior, apoi celălalt și s-a coborât în ea. Apa, apă binecuvântată, fierbinte, a învăluit-o în cea mai caldă dintre îmbrățișări.

Un zgomot i-a scăpat din gât - o încrucișare hibridă între un mieunat și un geamăt. Închise ochii, își băgă capul sub apă înainte de a ieși la suprafață, simțindu-se mai curată decât se simțise toată noaptea. El mai făcuse asta înainte, când venise la el după ce tatăl ei o lăsase să cadă pe scări. El păstrase tăcerea, dar îi oferise grija lui, îi pregătise o baie. Pe atunci, o atinsese, o mișcase, o surprinsese - atât bunătatea lui, cât și a lui Dante. Acum, sprijinindu-și capul pe margine, lăsând apa să îi lecuiască mușchii obosiți, Morana a fost surprinsă să realizeze că nu era surprinsă de această bunătate. Cumva, ajunsese să se simtă suficient de confortabil încât să se aștepte chiar la asta din partea lui.

Nu știa cum să se simtă în legătură cu asta.

Ștergându-și fața, Morana a deschis ochii, așteptându-se să se trezească singură.

Nu a fost.

Tristan se afla lângă chiuvetă, luă o lavetă și câteva sticle și veni spre ea.

Ea a clipit la el surprinsă, fără să înțeleagă. "Ce faci?", a

întrebat ea încet, privindu-l. El a îngenuncheat pur și

simplu pe podea, în spatele capului ei, ca răspuns.

Mâinile lui mari și aspre, mai obișnuite cu manevrarea armelor letale, se ștergeau încet pe obrajii ei, ușor, de parcă se temea să nu aplice prea multă presiune. Își freca mai mult pielea când se demachia. Atingerea lui era ușoară, dar sigură, ștergând o cârpă moale pe ambii obraji, pe bărbie, pe frunte.

Morana își lăsă capul pe spate, relaxându-se, lăsând-o să aibă grijă de el într-un mod în care ea nu fusese niciodată îngrijită și într-un mod în care se îndoia că el avusese grijă de cineva de mult timp. Amândoi meritau asta. Asta era *al lor*.

În tăcere, i-a înmânat cârpa de spălat și Morana s-a uitat în jos, surprinsă să vadă că țesătura albă era de un roșu palid. S-a uitat fix la ea, la nuanța încurcată, și și-a amintit de agresorul ei care se tăia și încerca să o apuce de față. Îi murdărise fața cu sânge.

Și Tristan o ștersese. Din

nou.

Cu inima strânsă, cu degetele strângând cârpa, își simțea buzele tremurând când mâinile lui au ajuns la părul ei ud. Mirosul șamponului lui masculin i-a lovit nările și Morana s-a forțat să respire ușor. Degetele lui, degetele lui sigure, i-au masat ferm șamponul pe scalp, spumându-i stativele. Morana și-a înclinat capul pe spate, gemând la senzația uimitoare. Mâinile lui s-au oprit pentru o fracțiune de secundă înainte de a continua din nou. Putea să schimbe total cariera într-o zi, dacă ar fi vrut. Era ceva

atât de liniștit în

acea tăcere împărtășită, ceva ce amintea atât de mult de prima noapte pe care o petrecuse pe teritoriul lui.

Dar trebuia să-i spună că otrava care îi mânca capul. Trebuia să i-o spună pentru că era singurul pe care îl știa că otrava nu ucide. El ar fi luat-o, ar fi sorbit-o, și tot ar fi ieșit pe partea cealaltă. Ea nu a putut. O viață de reținere a veninului începuse încet să o corodeze din interior spre exterior, până când îl lăsase să iasă cu el.

"L-am lovit în cap", cuvintele i-au scăpat în șoaptă în liniștea încăperii, dată de întuneric, de el.

Degetele lui s-au oprit din nou, așteptând ca ea să continue. Habar n-avea de ce vorbise, dar odată ce a ieșit, a scăpat ca un torent.

"Nu aveam nicio armă", a vorbit încet, în timp ce el continua să o spele pe păr, ascultând-o cu atenție. Îl putea simți în felul în care degetele lui se mișcau odată cu cuvintele ei. "A încercat să mă sufoce cu o pernă. Am reușit cumva să pun mâna pe lampă și l-am lovit cu ea."

Degetele îi tremurau. A luat puțină apă în palmă și a turnat-o pe marginea frunții ei. A simțit cum spuma se scurge în apa de baie.

"Cumva am ajuns cumva pe podea și el era între picioarele mele..."

S-a liniștit.

Într-un mod mult mai periculos decât experimentase vreodată până atunci. Morana și-a dat imediat seama de greșeala ei și s-a grăbit să explice. "Nu, nu.

Nu chiar așa. Nu, nu m-a atins."

Îi auzea respirația, mai grea decât înainte, degetele lui se strângeau în părul ei, în timp ce trupul lui rămânea nemișcat în acel mod foarte, foarte vânătoresc.

Ea a continuat repede. "I-am cam prins capul între coapsele mele pentru a-l face imobil. Și apoi i-am lovit capul cu lampa până când a leșinat."

După câteva secunde, a început din nou să-i spele șamponul din păr. Morana a expirat ușurată, spunându-i restul. "Am dat click pe poza lui. Voi face mâine o recunoaștere facială. Oricum, s-a trezit și, înainte de a putea să mă urmărească, am fugit la Dante. E bine că era acolo".

A mârâit încet.

Morana a simțit cum sprâncenele îi ating linia părului, dar nu a mai spus nimic. Îi plăceau sunetele lui de animal, începuse să-și dea seama. I-a spus același lucru.

"Oricât de mult mi-ar plăcea aceste zgomote de animale, poți să vorbești, să știi." După câteva secunde de tăcere, ea credea că el nu va răspunde. "Mai târziu."

Un simplu cuvânt rostit cu o voce abia controlată. Morana s-a înmuiat, dându-i timp și spațiu să proceseze în felul său.

El a terminat cu părul ei în timp ce ea își termina baia, apa îi pricinuia încet degetele. După câteva minute, Morana s-a uitat să îl vadă pe Tristan cum scoate un prosop și i-l oferă. Ea s-a ridicat și a luat prosopul, uscându-se în timp ce el ieșea în dormitor.

Morana a golit apa și a ieșit în dormitorul întunecat, văzându-l răscolind un sertar de lângă ușă. Scoțând un tricou, i l-a întins.

"Mulțumesc", a murmurat ea, luându-l și trăgându-l peste cap. I-a căzut pe corp, aproape atingându-i genunchii, învăluind-o în parfumul lui. Ea a inhalat adânc. Era cea mai bună pijama pe care o avusese vreodată.

L-a privit ieșind din cameră și revenind de mai multe ori, scoțând ceva, aducând ceva înăuntru. După a patra rundă, a venit la ea cu un pahar de apă și pastile într-o mână.

"Analgezice?", a întrebat ea, cu ochii ațintiți asupra lui. Ochii lui erau fixați pe tricoul lui, pe corpul ei foarte gol, în timp ce el dădea din cap.

Morana a luat pastilele și a băut apa. Acestea fiind făcute, a luat paharul și l-a așezat pe marginea comodei.

Apoi a ridicat-o din nou în sus și a dus-o câțiva metri până la pat. A așezat-o pe salteaua moale pe care s-a scufundat, i-a luat piciorul, acum curat, și l-a inspectat. Apoi a început să aplice unguentul și bandajul pe tăietura unde pulsa, fără să se uite o dată la ea.

Morana a privit totul, cu inima în gât. Îi zărise cicatricile, îi văzuse pielea pestriță, arsurile, carnea ridicată, care atestau unele dintre cele mai brutale torturi, unele pe care ea nu și le-ar fi putut imagina niciodată. Și totuși, în clipa aceea, când a avut grijă de mica ei tăietură ca și cum ar fi fost o tăietură lungă, ceva din adâncul ei, partea din ea de care încă se mai agăța, i-a fost dăruit, eliberat, predat, lui. Dacă era un lucru de care își dăduse seama în ultimele săptămâni, un lucru care devenise o epifanie în ultimele câteva ore, era că acest bărbat nu ar fi ucis-o niciodată.

Oricât de tăcut ar fi rămas, Morana știa că nu era pentru că nu simțea nimic. Era pentru că simțea prea multe și, indiferent de ce s-ar întâmpla, ea își jurase, privindu-l la picioarele ei, că va trece peste asta alături de el. Găsise ceva nespus de prețios în lumea lor, un diamant în cărbuni, un lotus în noroi. Și a jurat să-l prețuiască, să-l prețuiască pe el, așa cum merita. Avea nevoie de timp să se deschidă, să aibă încredere că nu-l va abandona într-o zi, iar ea îi va oferi asta. El merita asta.

Ștergându-și rapid singura lacrimă care îi ieșise din ochi, pentru că nu era obișnuită ca cineva să se îngrijească suficient de mult pentru a-i vindeca rănile, pentru că în ciuda a tot ce trecuse, acest bărbat încă găsise în inima lui să se îngrijească atunci când era rănită, Morana își trase piciorul înapoi după ce el terminase. S-a băgat sub pătură și l-a privit cum își dezbrăca tricoul și blugii până la boxerii negri, aruncându-i într-o parte.

Era pentru prima dată când îi vedea corpul așa cum era. Mușchii se ondulau în locuri în care ea nu știa că mușchii se pot ondula. Tatuajele și cicatricile îi împânzeau trunchiul, în față și în spate, unele chiar și pe o coapsă. Un singur tatuaj se întindea pe bicepsul lui, în cerc, dar era prea puțin vizibil pentru ca ea să-l distingă. Dar cel mai vizibil era încrederea cu care se mișca. Îmbrăcat sau nu, acest bărbat știa cine era și nu se temea să le arate oamenilor acest lucru.

Morana s-a scufundat pe perne, cu inima bătând cu putere în timp ce-l privea cum se urcă pe partea cealaltă, își verifică pistolul de pe noptieră și stinge lumina. Și era un lucru atât de domestic, de normal, încât Morana se minuna asistând la el.

Încăperea s-a cufundat în întuneric și Morana a clipit la tavan, mușcându-și buza. Ochii ei s-au adaptat încet la lipsa de lumină, ceva lumină infiltrându-se dinspre ușă, permițându-i suficient pentru a distinge forme.

Și-a întors gâtul pentru a urmări forma bărbatului de lângă ea când a simțit că una dintre mâinile lui alunecă în jurul gâtului ei. Ar fi trebuit să se simtă amenințătoare după atac. Ar fi trebuit să îi trimită panica în sânge după noaptea pe care o avusese.

Nu a fost deloc așa.

Palma apăsată pe pulsul ei, degetele care îi cuprindeau gâtul, pielea aspră pe a ei - toate acestea o ancorau în acel moment, în acel pat, în el. Se simțea adăpostită, prețuită și atât de protejată. El a tras-o mai aproape, aproape până când nasurile lor se atingeau, în timp ce trupurile lor rămâneau ușor depărtate.

Îi simțea respirația lui pe față, căldura trupului lui chiar lângă al ei. Și apoi, pentru prima dată în acea noapte, l-a auzit vorbind.

"Niciodată", a șoptit el, cu vocea lui aspră și cu o urmă din sălbăticia pe

care o văzuse în ochii lui. I-a trimis un fior delicios pe șira spinării.

"Vor muri de o mie de ori", a murmurat el, aproape cu blândețe, în timp ce degetul lui mare îi trasa linia maxilarului, "înainte de a se mai atinge vreodată de un singur fir de păr de pe capul tău."

Și apoi, cu acel jurământ de moarte care încă mai răsuna în inima ei, și-a apăsat buzele pe pulsul ei zvâcnind.

"Îți promit", scria buzele lui pe pielea ei.

Morana a înghițit în sec, simțind ecoul acelei promisiuni curgându-i prin sânge. Și-a arcuit gâtul pe spate, expunându-l și mai mult, alunecându-și corpul mai aproape de al lui. Gura lui s-a mișcat, buzele lui despărțindu-se peste pulsul ei, aspirând fiecare bătaie a inimii pe limba lui. Inima pulsa împreună cu restul corpului ei, Morana și-a strecurat o mână în părul lui, trăgându-l mai aproape. Mișcarea a făcut ca durerea să i se tragă prin mușchiul din umăr.

Ea a oftat și el s-a retras, întorcându-se pe partea lui și trăgând-o aproape.

"Ia-ți lucrurile mâine."

Inima ei s-a oprit pentru o

clipă.

"Vrei să mă mut cu tine?", întrebă ea, vrând să fie sigură, *absolut sigură.* sigur că nu a înțeles greșit.

El i-a băgat fața sub a lui ca răspuns.

"Nu m-am mai culcat cu nimeni până acum", a mărturisit ea în gâtul lui, cu nasul din nou în acel loc fericit.

"Nici eu", a murmurat el în părul ei.

Amețită de această veste, încântată de faptul că știa că va fi cu el, Morana a zâmbit. I-a apăsat un sărut moale la ureche. Ea și-a frecat nasul de acel loc de pe gâtul lui. Nu au mai spus nimic altceva. Nu erau înfășurați unul în jurul celuilalt, dar trupurile lor erau apropiate. Morana a auzit cum

respirația lui a început să încetinească treptat, propria ei inimă găsind un ritm cu a lui.

Mâine, va trebui să se ocupe de tot ce se întâmplase în acea noapte - Axton și oferta lui, codurile ei, primul asasin care îi zburătăcise capul și al doilea atacator care o acostatese în dormitorul ei. Un dormitor, de care și-a amintit brusc, trebuia să aibă în el dispozitive de supraveghere și de ascultare. Să fi eșuat sau să fi fost vorba de ceva mai nefast? Asta, toate astea, erau mult mai mari decât își dăduse seama. Va trebui să vorbească cu băieții despre asta și să afle ce naiba se întâmpla. Nu știa, dar își va face griji în privința asta mâine.

Deocamdată, era presată într-un corp solid și cald, căruia îi păsa de ea mult mai mult decât își dăduse seama oricare dintre ei. Deocamdată, avea un alt bărbat minunat în colțul ei, care se ocupase de ea cu grija pe care o putea aprecia în retrospectivă. Dante fusese calm, liniștitor și atât de blând încât simțea cum locul din inima ei pentru el se lărgea.

Și l-a sunat pe Tristan. Care rămăsese tăcut toată noaptea până la jurământul pe care i-l făcuse. Se afla în bârlogul interior al celui mai mare prădător dintre toți, cu jugulara expusă în fața lui în timp ce îi respira pe gât, în cea mai vulnerabilă stare a ei. Sângerase, iar el îi linsese rănile curate. Aproape că gustase moartea, iar el îi insuflase din nou viață.

Și și-a dat seama că nu se simțise niciodată, nici măcar o dată în viața ei, mai în siguranță. Pentru prima dată în viața ei, se simțea acasă.

Tresărirea bruscă a corpului ei a trezit-o.

Morana a deschis ochii, dezorientată și confuză. Patul moale pe care se afla era ciudat, la fel ca și camera întunecată. Clipind, încercând să-și amintească, a devenit conștientă de greutatea unui braț în jurul stomacului ei - un braț greu. Morana s-a uitat în jos la membrul întins peste tricoul pe care îl purta și l-a urmărit până la corpul de care era atașat.

Tristan.

Amintirile au revenit cu repeziciune. Deși nu-l putea vedea în întuneric, simțea căldura trupului lui lipit de partea ei când stătea întinsă pe spate. Respirând încet, ea a permis conștiinței să se strecoare prin ea. Unul dintre picioarele lui mai aspre era întins între cele goale ale ei, brațul lui se afla sub sânii ei, ținând-o ancorată de partea lui. Respirația lui caldă îi atingea linia părului, buzele lui aproape că o presau pe creștetul capului ei.

Era pentru prima dată în memoria ei când era ținută în brațe.

Morana s-a bucurat de strălucirea acestui moment în întuneric. După noaptea pe care o avusese, după viața pe care o avusese, acesta era ultimul loc în care s-ar fi gândit să ajungă. În casa lui

Tristan Caine. În patul lui Tristan Caine. În brațele lui Tristan Caine. Și totuși, nu se putea gândi la un alt loc unde să fie. El îi dăduse să guste din două lucruri pe care nu le avusese niciodată - siguranță și casă. Ambele fuseseră concepte, idei care existau în viețile unor oameni care nu aveau ce căuta în lumea ei, miraje care îi iluzionau pe cei ca ea. Dar el o hrănise cu doze mici din ambele încă din acea noapte ploioasă din apartament, iar ea era dependentă. În brațele celui mai periculos bărbat pe care îl cunoștea, se simțea cel mai în siguranță pe care îl avusese vreodată.

Un sunet ușor pe lângă urechea ei i-a întrerupt meditațiile.

Morana a auzit-o, iar buzele i-au tremurat din cauza dorinței bruște de a chicoti.

Le-a apăsat împreună când sunetul a venit din nou, încet.

Tristan "The Predator" Caine a sforăit ca un bebeluș.

Nu e de mirare că nu-i plăcea să fie nimeni în cameră când dormea; întreaga lui reputație ar fi fost zdrobită. Cu buzele crispate, și-a întors fața spre el, simțindu-i expirația pe frunte, în timp ce nasul ei se apăsase în locul fericit pe care îl descoperise între gâtul și umărul lui.

Acela a fost momentul în care a aflat ceva nou despre ea însăși - era o acaparatoare de acoperire. La un moment dat, în timpul nopții, ea a tras complet pătura de partea ei, lăsându-l pe el jumătate în frig și jumătate în căldura confortabilă. El venise pur și simplu de partea ei de pat, ca o răzbunare inconștientă. Între căldura corpului lui și pătura ei cucerită, ea era prăjită. Suspinând fericită, habar n-avea cât era ceasul în spatele draperiilor întunecate care obturau lumina, Morana s-a ghemuit mai adânc în el, acel miros masculin și mosc al cărnii lui înfășurându-se în jurul ei ca

un alt strat de confort.

Brațul lui a tresărit brusc, smucindu-i corpul, făcându-o să-și dea seama că aceasta fusese cauza trezirii ei. Respirația lui s-a schimbat, devenind mai grea, mâna lui strângându-se ușor pe partea laterală a coastelor ei. Morana și-a înclinat gâtul pe spate, încercând să-i vadă fața, dar nu reușea să-i distingă decât silueta în întuneric. Degetele lui aveau spasme pe carnea ei, iar respirația lui devenea din ce în ce mai scurtă. Morana recunoștea semnele, avându-le ea însăși în numeroase nopți, dar nu fusese niciodată martoră la un coșmar. Se întreba ce îi arăta subconștientul lui. Cu viața brutală pe care o dusese, majoritatea pe care ea nici măcar nu o putea înțelege, știa că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de acest lucru.

Înghițind în sec, cu inima strânsă, dorința de a-l liniști acut, Morana își puse încet mâna pe antebrațul lui, simțind mușchii flexându-se involuntar sub atingerea ei. Habar n-avea ce să facă, și-a urmat instinctul. Aplecându-și capul înăuntru, și-a apăsat buzele pe inima lui, simțind țesutul cicatrizat sub gura ei, și l-a sărutat ușor în timp ce-i mângâia brațul.

Un zgomot grav îi răsună în piept. Corpul lui s-a contractat.

"Shh", a șoptit Morana, apăsând sărutări moi pe pieptul lui, mângâindu-i brațul iar și iar. "Este în regulă. Ești în siguranță. Este în regulă."

Corpul i s-a încordat, bicepsul de lângă sânii ei se strângea puternic în timp ce gâtul i se mișca. Morana i-a mângâiat brațul, ghemuindu-se în gâtul lui și murmurându-i aceleași cuvinte în mod repetat în pielea lui.

Un ceas ticăia undeva în casă. Inima ei bătea în mod constant - thump thump thump thump - în tandem cu acesta. Minutele au trecut. Și încet, în cele din urmă, a simțit cum mușchii lui încordați se relaxează, cum strânsoarea pe care o avea pe partea laterală a coastelor ei se relaxează.

Morana i-a vorbit din nou la inimă: "Ești în siguranță. E în regulă."

"Data viitoare lasă patul", îi șoptea vocea lui răgușită pe părul ei.

Neașteptându-se ca el să se trezească, Morana a încercat să își tragă fața înapoi, dar

mâna lui, care îi înconjura trunchiul, a ajuns până la ceafă și a ținut-o exact acolo unde fusese.

S-a instalat. "Nu se întâmplă."

"Pot deveni periculos", a informat-o el, ca și cum gândul nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Ea nu era o idioată. Morana și-a dat ochii peste cap, dar a rămas tăcută.

"Vorbesc serios," tonul său sumbru nu a acceptat niciun argument. "Pot să te rănesc grav și să nu-mi dau seama."

Ea a ridicat din umeri. "Îmi asum riscul."

Un zgomot frustrat îi ieși din gât și Morana își înclină capul pe spate, ducându-și mâna pe o parte a capului lui, senzația părului lui între degetele ei fiind amplificată în întuneric.

"Mi-ai făcut o promisiune noaptea trecută, în întuneric", a murmurat ea încet, știind că îi avea toată atenția. "Îți fac una acum."

Trecându-și degetul mare peste linia maxilarului lui, simțind cum i se freacă pielea de ea, a jurat, repetând propriile lui cuvinte. "Niciodată din nou. Nu vei mai fi niciodată singur. Indiferent cât de rău va fi coșmarul, eu voi fi aici."

Greutatea cuvintelor a răsunat în tăcerea dintre ei timp de minute lungi. Respirația lui nu s-a schimbat, dar degetele lui s-au flexat puțin pe ceafa ei. Ea știa ce însemna asta pentru el. Își putea imagina toate emoțiile care se învârteau prin el, inclusiv cea mai periculoasă dintre toate - *speranța. Îndrăznea el să spere că ea vorbea serios? Îndrăznea să spere că, după toate prin câte trecuse, mai era capabil să spere?* Își putea imagina, pentru că erau exact gândurile la care s-ar fi gândit și ea. Și erau asemănătoare - ea și el. Două fețe ale aceleiași monede, două capete ale aceleiași sfori. Știa ce însemna pentru ea să dea acest jurământ. Nu se uitau înapoi; erau în asta pe termen lung.

"Încalcă această promisiune", a spus el, cu vocea moale ca partea de jos a unei lame, "și eu o voi încălca pe a mea."

"Care dintre ele?" a întrebat Morana, inima ei bătând mai repede pe măsură ce conștientiza faptul că el se deplasa mai aproape.

I-a tras capul în sus, arcuindu-i gâtul pe spate, iar nasul lui a trecut pe lângă ea. "Ca să nu te distrug."

Buzele lui erau chiar acolo, aproape de ale ei, dar nu chiar acolo. Fața ei se întindea mai aproape pentru a acoperi distanța, dar era reținută de mâna lui în părul ei. Ea a zâmbit, știind că el putea simți asta între ei.

"Distruge-

mă." Barajul a

explodat.

Buzele lui s-au izbit de ale ei în cea mai frumoasă ciocnire, lăsându-i respirația din plămâni. Tot ce se întâmplase în noaptea precedentă a revenit în minte - frica ei, faptul că fusese la un pas de moarte, ușurarea de a fi în viață. Putea simți totul în felul în care o săruta. Era senzația de reasigurare și promisiunea de răzbunare combinate între buzele lui și ale ei. Brațele ei s-au înfășurat în jurul gâtului lui, trăgându-l mai adânc în timp ce el o muta complet pe spate, forma lui mult mai mare acoperind-o pe a ei în timp ce-și muta greutatea pe brațe. Limbile lor se împleteau, gustul lui s-a infiltrat în toate simțurile ei. Morana s-a bucurat de senzația completă, absolută, de a-l ține în brațe și de a-l lăsa să o îmbrățișeze așa pentru prima dată. Trăgându-i buza de jos între buzele ei, și-a trecut degetele pe spatele lui musculos, simțind toate delimitările și cicatricile sub atingerea ei, oprindu-se la fundul lui foarte bine format. Admirase acel fund în secret de mai multe ori și faptul că putea să-l țină în brațe îi transmitea un fior. Și-a desfăcut mai mult picioarele pentru a-l primi, trăgând de acel fund sculptat, trăgându-l în valea dintre picioarele ei.

Un răcnet scăzut îi vibra în piept, chiar în dreptul sânilor ei, sfârcurile ei pietrificându-se mai tare de carnea lui, în timp ce el îi devora gura, cu boxerii lui

șoldurile se flexau pe forma ei goală. Tricoul - tricoul lui - singurul articol de îmbrăcăminte cu care se culcase în pat a fost brusc împins sub gâtul ei. Sânii ei, sânii goi, s-au presat pentru prima dată de pieptul lui gol. Morana a gemut la această senzație, sfârcurile ei devenind și mai sensibile, trăgând căldură până în miezul ei.

El s-a retras, pieptul lui se lovea cu putere de al ei, respirația lor era îngreunată.

"La naiba", a vorbit, cu o ușoară mirare, o ușoară neîncredere în tonul său.

Da. Și ea a simțit acel "fuck". Întreaga situație putea fi rezumată la acel "futut".

O vibrație puternică de pe noptieră i-a întețit ritmul cardiac deja accelerat. Morana s-a uitat spre sursa zgomotului pentru a-și vedea telefonul vibrând nebunește pe suprafața de lemn. S-a întors să se uite la el în strălucirea telefonului, pentru a-i vedea părul sălbatic, ciufulit, și acei ochi magnifici concentrați asupra ei cu o intensitate care a făcut ca căldura să-i inunde din nou tot corpul. A devenit acut conștientă de erecția lui tare apăsată chiar pe umezeala ei, doar un strat de bumbac îi despărțea. Șoldurile ei s-au ridicat de la sine, creând o ușoară frecare care a făcut ca plăcerea să i se tragă până în vârful degetelor de la picioare.

Telefonul continua să vibreze în timp ce el își mișca șoldurile cu intenție deliberată, aplicând presiunea perfectă. Capul ei s-a scufundat în pernă în timp ce spatele ei se arcuia, degetele ei săpându-se în spatele lui.

Vibrația s-a oprit, cufundând din nou camera în întuneric.

Gura lui a venit din nou peste a ei. Ea și-a despărțit buzele de bunăvoie, lăsându-l să intre, inima ei bătând cu putere când el le-a încetinit, o pată umedă pe bumbacul lui de la ea, mâna lui mângâindu-i partea laterală a sânului.

Telefonul a vibrat din nou. Și-a îndepărtat buzele, mâna întinzându-se în lateral pentru a-l ridica și a-l duce la ureche.

"Vorbește", a mârâit el în telefon, așezându-se pe genunchi, mâna de lângă sânul ei mergând spre spatele ei, aducând-o la același nivel cu el. Morana și-a înfășurat picioarele în jurul lui, încalecându-i șoldurile în cel mai lasciv mod cu putință, întregul ei corp vibrând de excitare.

"Când?", spuse el împotriva gâtului ei, dinții lui răzbătându-i pe linie, lăsând-o să respire greu.

Apoi, persoana de la celălalt capăt al firului a spus ceva care l-a făcut să rămână nemișcat în felul acela al lui. Morana s-a tras înapoi, încercând să-l vadă, iar el a lăsat-o, așezând-o din nou pe pat cu blândețe, cu mâna lui odihnindu-se pe șoldul ei. Neputând suporta să nu-l vadă, Morana și-a întins brațul și a aprins lampa de lângă ea, inundând camera cu o strălucire blândă.

I-a văzut ochii lui plimbându-se pe trupul ei expus în întregime, cuprinzându-i fiecare centimetru de piele, iar ea a făcut la fel. Era plin de mușchi. Gâtul îi era plin de ei, umerii îi erau îndesați, pectoralii, abdomenul, brațele. Toate învăluite în forță. Morana i-a văzut cicatricile așa de aproape pentru prima dată, dar s-a concentrat pe tatuajele lui, deoarece nu avusese ocazia până atunci. Știa că sub bicepsul lui era unul mic, căruia nu-i putea vedea decât cozile de la capăt, un desen tribal după cum arăta. Cât de mult i-ar plăcea să petreacă timp doar explorându-i toate semnele până la refuz într-o zi.

Înainte ca ea să le poată contrazice pe celelalte, el a mârâit ca răspuns la ceva și mâna lui s-a mutat chiar între picioarele ei, unde ea era larg desfăcută pentru el. Ochii ei au zburat spre ochii lui în semn de surpriză, blocându-se cu acei ochi albaștri care o străpungeau până în adâncul sufletului, în timp ce el rămânea la telefon, cu degetele sondând.

O răsuflare aspră o părăsi, focul care se domolise răbufnind din nou sub pielea ei, iar degetele ei se încleștară pe cearșafurile de sub ea.

"Nu, nu se va întâmpla", a spus el la telefon, scufundându-și încet un deget în căldura ei umedă, făcându-i degetele de la picioare să se îndoaie.

Ochii lui au trecut pe la sânii ei, s-au dus la mâinile ei și s-au întors la ale ei. Ea a înțeles mesajul. Desfăcându-și degetele, și-a așezat mâinile peste sâni, ținându-i privirea, și a strâns. Pereții ei s-au încleștat în jurul degetului lui. O atingea atât la propriu, cât și nu.

"Fă-o." Un alt deget s-a alăturat. A tras de sfârcuri, plăcerea a tras drept în jos făcându-i coloana vertebrală să se curbeze, un geamăt moale părăsindu-i buzele.

Ochii lui s-au aprins.

"Nimic", a declarat el, clătinând din cap o singură dată, chiar dacă degetele lui se grăbeau în interiorul ei, iar degetul mare i se alătura pentru a-i freca clitorisul. Trăgând aer în piept cu putere, știind că trebuia să păstreze liniștea fără să-și mute mâinile de la plăcerea sânilor sau să întrerupă contactul vizual cu el, Morana și-a mușcat buzele umflate, fălcile începând să-i tremure. El a văzut-o, a remarcat-o și a atacat-o cu o ardoare pe care ea nu o crezuse posibilă când el era ocupat în altă parte. Dar n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Degetele lui au pătruns, au scărpinat, i-au masat pereții, s-au retras și au repetat. Căldura a început să se desfășoare în pântecul ei, înnodându-se într-o minge care devenea din ce în ce mai strânsă și mai strânsă și mai strânsă. Ochii lui, degetele lui, prezența lui o răvășeau. Degetul lui mare o freca cu îndemânare, apăsând cu presiunea perfectă care avea să o facă să se înalțe. Ea știa, doar știa că el o va sfărâma.

Degetele lui intrau și ieșeau din ea, aruncându-se în același ritm ca și scula lui, iar pereții ei se agățau de degete, plângând după ușurare. Presiunea continua să crească cu fiecare secundă, nodul de foc din stomacul ei încolăcindu-se mai tare cu fiecare respirație tremurândă, tremurul din corpul ei crescând cu fiecare bătaie a inimii.

"Fă-o", a ordonat el, iar whisky-ul și păcatul din vocea lui au făcut să

explodeze flăcările.

Ochii ei s-au închis. În spatele pleoapelor ei au izbucnit stele. Capul s-a înclinat pe spate în timp ce coloana vertebrală i se curba, mâinile îi apucau sânii pentru a se menține, în timp ce degetele de la picioare i se îndoiau, picioarele îi tremurau și a venit pe o respirație tăcută. Degetul mare și degetele lui nu s-au oprit, extrăgând tot ceea ce corpul ei era capabil să dea, declanșând o serie de șocuri ulterioare care i-au zdruncinat trupul până când un scâncet i-a scăpat de pe buze, carnea ei hipersensibilă.

Morana a coborât pe pământ, gâfâind, revenindu-și, deschizând încet ochii și văzându-l că o privește. Își duse degetele sclipitoare la gură și le linse. Pereții ei obosiți s-au încleștat din nou.

"Voi fi acolo", a declarat el și a aruncat brusc telefonul pe patul de lângă ea, cu ochii pironiți pe ea, o umflătură proeminentă sub șoldurile acoperite de bumbac.

Aplecându-se în față cu o grație agilă de care corpul lui nu ar fi trebuit să fie capabil, dar era, a prins-o între brațele lui și a plutit deasupra ei, aerul încărcat în spațiul dintre trupurile lor.

"Te-am gustat acum, doamnă Vitalio", a șoptit el, cu privirea fixată pe a ei. "Nu mai poți scăpa de mine acum."

"Nu mă mai speriați, domnule Caine", a răspuns ea, cu vocea ei răsuflată.

I-a văzut gropița lui să-și facă o scurtă apariție înainte de a sări de pe pat, îndreptându-se spre duș. Zâmbind ușor, Morana și-a mișcat din nou membrele, durerile de la atacul de aseară revenind acum că ceața endorfinei dispăruse. Gemând, și-a legănat picioarele peste pat și și-a ajustat tricoul, crăpându-și gâtul.

Sunetul apei a intrat pe ușă și Morana a clătinat din cap la sentimentul bizar de domesticitate care o invada. Luându-și telefonul de pe măsuța

laterală, și-a făcut mental o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le facă, prima dintre ele fiind să verifice softul pe care îl lăsase să ruleze la

Locul lui Dante. De asemenea, trebuia să-i mulțumească în persoană pentru că fusese o stâncă pentru ea noaptea trecută. Apoi, trebuia să afle informații despre ambii agresori - vii și morți - și să descopere cine și de ce i-a trimis după ea. În plus, trebuia să afle mai multe despre tipul de la aeroport și cum anume știa despre atac.

Hotărât acest lucru, a făcut repede patul și s-a dus la fereastră, trăgând înapoi perdelele întunecate și grele care învăluiseră camera pentru toată noaptea. Lacul - limpede, placid, de un albastru frumos - se întindea pe kilometri și kilometri pe o parte, tăiat doar de copacii verzi și luxurianți de pe margine care delimitau diferitele teritorii de pe proprietate. Deși era o priveliște uimitoare, ea știa, de asemenea, exact de ce acesta era dormitorul lui Tristan Caine - nu exista nicio posibilitate de infiltrare din această parte a proprietății. Oricine s-ar fi aflat pe lac ar fi fost o țintă sigură și nu exista nicio altă modalitate de a intra din această parte fără a fi văzut. Era un loc sigur.

Cu cât îndepărta mai multe straturi, cu atât mai mult îl simțea inima ei pentru el. Clătind din cap, s-a întors spre cameră, iar un oftat a părăsit-o. Noaptea trecută, în urma a tot ce se întâmplase, nu fusese atentă la mare lucru. Acum, a făcut-o.

Razele dimineții timpurii au pătruns prin fereastră, aducând la lumină tot ce se afla în cameră. Pereții erau vopsiți într-un bej cald și cremos, mobila era de un mahon închis și adânc, iar verdele era împrăștiat peste tot, pe lenjeria de pat, pe tabloul gigantic de deasupra comodei sale și pe stropi mai mici, mai mărunți. Arăta ca o pădure, nu semăna deloc cu dormitorul așteptat al unui bărbat care avea penthouse-uri înghețate și reci, și un chicotit i-a scăpat.

Apropiindu-se de ceea ce părea a fi o colecție de mici amintiri pe piept, Morana s-a aplecat pentru a se uita mai atent. Obiecte mici, la întâmplare,

împânzeau cei câțiva centimetri, dar ochii ei s-au îndreptat direct spre partea de sus, spre o mică fotografie înrămate a unui copil cu obraji de heruvim și ochi verzi, strălucitori și curioși. Inima i se strânse,

Morana a ridicat rama și și-a privit sora pentru prima dată în memoria ei. Avea o șapcă roșie de păr pe cap, un zâmbet larg și fără dinți și un pulover micuț roșu. De fiecare dată când fusese făcută această fotografie, ea fusese fericită și îi zâmbea fotografului. Împărțise camera cu această fetiță? Se uitase la acei ochi mari? Avea oare amintirile reprimate în minte?

O altă fotografie, neînrămată, în partea de jos a cufărului, o făcu să clipească. A scos-o încet, uitându-se fix. Era ea la absolvire, primind o diplomă și zâmbind. Cum de avea el această fotografie? De ce avea el această fotografie?

"Trebuie să mă îmbrac."

Învârtindu-se, ea a pus în grabă fotografia jos și l-a privit cum stătea în fața băii, cu șoldurile înfășurate într-un prosop, studiind-o. Nu înțelesese niciodată cum un bărbat de mărimea lui se putea mișca atât de liniștit cum o făcea. El o văzuse observând fotografia și, evident, știa că o va face în momentul în care îi va da intrare în dormitorul lui. Așa că a așteptat ca el să reacționeze sau să spună ceva. Poate să menționeze ceva despre sora lui sau despre faptul că ținuse o fotografie a ei ascunsă în casă.

Nu a făcut-o.

Aparent indiferent, s-a plimbat prin dormitor și și-a deschis dulapul, scoțând un costum gri ardezii, bine călcat, și l-a pus pe pat. A observat că ea îl făcuse, s-a oprit, apoi s-a întors să scoată un tricou alb din bumbac și o pereche de pantaloni de trening. Închizând ușa, le-a așezat pe pat și s-a uitat la ea.

"Poartă astea după ce te aranjezi", a indicat hainele. "Și ia-ți și restul lucrurilor astăzi."

Adăugați la listă - *mutați-vă.*

Mergând ezitant spre baie, în timp ce-și usca părul cu prosopul, Morana se opri, neștiind dacă ar trebui să menționeze ceva. Mușcându-și buza, și-a continuat mișcarea și a închis ușa în urma ei. Baia, pe care nici ea nu o apreciase în întunericul nopții, era uluitoare în lumina zilei. Ferestrele uriașe ocupau un sfert din peretele din față de la tavan, inundând spațiul cu lumină naturală. Cada cu gheare pe care o folosise cu o seară înainte se sprijinea de perete, în fața căruia se afla o cabină de duș spațioasă, zidită cu sticlă mată. Tema pădurii maro și verde era evidentă și în acest spațiu.

Dându-și tricoul jos de pe corp, Morana s-a întors spre chiuveta mare de granit aflată la câțiva pași de baie și s-a privit în oglindă. Obrajii îi erau înroșiți, părul ei era un cuib mătăsos care mirosea a șamponul lui, buzele îi erau umflate frumos. Arăta ca o femeie care avusese parte de dragoste dis-de-dimineață, singurele urme ale atacului din noaptea precedentă în jurul gâtului ei. O amprentă de mână încolăcită în jurul gâtului ei ca un șarpe veninos. Morana a urmărit vânătaia cu degete ușoare, furia pentru ceea ce se întâmplase umplându-i în sfârșit corpul.

Scoțând o periuță de dinți de rezervă din dulapul de sub chiuvetă, Morana s-a împrospătat și a făcut un duș în timp record. Înfășurată într-un prosop verde, s-a dus în dormitor pentru a-l găsi gol.

Adaugă la listă - află *ce s-a întâmplat cu Luna Caine.*

Pregătită, s-a îmbrăcat rapid în hainele lui, împăturindu-le și împăturindu-le din nou pentru a le face să i se potrivească fără să cadă pe față, și a ieșit. Mirosul de pâine prăjită proaspătă i-a făcut stomacul să bombănească. Doamne, era flămândă.

Urmându-și nasul, a coborât ușor pe scări, luând casa în primire, văzând cum se schimbă. Cu cât se apropia mai mult de foaier, cu atât devenea mai glacială, până când foaierul însuși era numai alb, gri și albastru. Fascinată,

implicația cât de adânc își ascundea miezul lui de toată lumea și

cum o lăsase să intre, a lovit-o din nou. Făcând la stânga, a intrat în bucătăria spațioasă, cam o replică a bucătăriei de la penthouse, și nu a fost surprinsă să-l vadă pe el gătind. Ceea ce a surprins-o, însă, a fost cât de bine arăta el gătind în costum. Nu-și dăduse seama niciodată cât de sexy era până când nu a stat acolo, privindu-i forma musculoasă și ascuțită care amesteca ouăle cu pricepere.

"Bucătăria este complet aprovizionată", i-a spus el fără să se întoarcă măcar, lăsând-o să știe cât de bine îi erau simțurile. "Zia aduce cumpărăturile în fiecare sâmbătă dimineața. Există o listă acolo"," înclină capul spre frigider, "așa că orice dorești, trebuie doar să scrii totul."

Prăjitorul de pâine a sunat și Morana s-a mișcat să se

ocupe de el. "Unt?", l-a întrebat ea.

"Sărat."

Dând din cap, minunându-se de ușurința cu care se mișcau în acel spațiu, a pregătit pâinea prăjită pe farfurii, s-a deplasat în jurul tejghelei de pe insulă și s-a urcat pe ea, deja-vu-ul de la apartament lovind-o. S-ar putea să se obișnuiască cu asta. "Cum rămâne cu menajul?"

A oprit gazul, servind ouă pentru amândoi. "Zia. Ea are chei, așa că vine de două ori pe săptămână să se ocupe de ea. O să vă aduc cheile în seara asta".

Luând loc în fața ei, i-a dat un pahar de suc de portocale și și-a luat cafeaua. Morana a ridicat o sprânceană. "Și dormitorul?"

Și-a ridicat privirea, ochii lui sclipind în lumina dimineții care venea de la ferestre. "Rămâne încuiată. Mă ocup eu însumi de ea."

"Deci, el gătește și face curat?" Morana a mestecat ouăle delicioase. "Un om după inima mea."

I-a văzut buzele lui crispându-se, exact așa cum intenționase, și a simțit ceva cald prinzând rădăcini în burta ei. "Dar, din moment ce voi fi colega ta

de cameră, îndatoririle vor fi împărțite."

"Altceva, domnișoară Vitalio?", se uită fix la ea, vocea lui scăzând periculos de aproape de păcat în whisky. Vocea aceea a lui îi făcea lucruri.

S-a aplecat în față, simțindu-se nerușinată. "Abia am început, domnule Caine." "Credeam că te-am terminat destul de bine." A sorbit din suc, limba ieșind să prindă o picătură pe lângă buză. Ochii ei au urmărit mișcare înainte de a merge la a lui. Gâtul ei s-a uscat.

"Mănâncă", i-a ordonat el, iar Morana s-a conformat, știind că nu era momentul potrivit pentru a juca acel joc. El avea de făcut chestii de mafiot dur, iar ea avea de făcut chestii de mafiot tocilar. Nu aveau timp.

Telefonul lui a sunat și l-a scos. Oricare ar fi fost textul pe care l-a văzut, l-a făcut să înghită băutura dintr-o dată.

"Trebuie să plec", a informat-o el.

Morana a dat din cap. "Nu-ți face griji pentru vase."

El i-a aruncat o privire ușor absentă, ca și cum vasele ar fi fost ultimul lucru la care se gândise până când ea a adus vorba despre asta, iar ea a simțit cum obrajii i se aprind.

"Închide după tine."

Cu aceste cuvinte abrupte, a dispărut. Niciun "Să ai o zi bună, dragă" sau "Voi fi acasă înainte de cină, iubito". Nu, nu pentru el.

Telefonul ei a vibrat.

Tristan Caine: *Stai în siguranță.*

Zâmbind, Morana a săpat în micul dejun.

Morana: *Și tu.*

Deschizând o altă fereastră, i-a trimis rapid un mesaj lui Dante.

Morana: *Ar fi posibil ca o pereche de pantofi să fie livrată de la conac la locuința lui Tristan? Nu m-am gândit la ei aseară.*

Dante Maroni: *Bineînțeles. O să le trimit în 10 minute. Treceți pe la mine după aceea.*

Morana: *Mulțumesc. Ne vedem în câteva minute!*

Terminându-și micul dejun, a strâns vasele și a organizat bucătăria, răsfoind lista de pe frigider, văzând că Tristan a

scris de mână pentru prima dată. Trăsăturile erau surprinzător de drepte, mâzgăliturile erau masculine și îndrăznețe. Dând din cap, fiind atentă la picioare și fiind ușoară pe ele, și-a băgat telefonul în buzunar și s-a grăbit spre dormitor, închizând ușa în urma ei. Două încuietori au pocnit la locul lor și ea s-a îndreptat spre ușa principală chiar în momentul în care s-a auzit o bătaie.

Deschizând ușa, l-a găsit pe Vin pe verandă, purtând cu el o cutie de pantofi. Nici măcar nu a clipit când a văzut-o purtând ceea ce erau în mod clar hainele lui Tristan.

"Bună dimineața", l-a salutat Morana cu un zâmbet ușor.

El a dat din cap, înmânându-i în tăcere cutia, dându-se înapoi și așteptând.

Morana s-a încruntat. "Um, sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut."

"Eu ar trebui să vă însoțesc, doamnă Vitalio", a informat-o Vin cu o voce liniștită. "Ordinele."

"Ale cui?", a întrebat ea, scoțându-și burtierele negre, simple și confortabile, și strecurându-le în picioare.

"La domnul Maroni", a răspuns el succint.

"Care Maroni?"

"Dante."

Dând din cap, a ieșit și ea în aerul proaspăt al dimineții, asigurându-se că ușa era încuiată în urma ei și că alarma era pornită. Acestea fiind făcute, a pornit în direcția casei lui Dante, Vin tăcând în urma ei.

"Te-ai dus în camera mea să iei pantofii?", a întrebat ea, atât pentru a rupe tăcerea, cât și pentru că era curioasă.

"Da, doamnă Vitalio", a spus el, cu fața în față. Morana l-a studiat pe bărbatul sumbru, cu siguranță mai tânăr decât Tristan, dar mai în vârstă decât ea, cu părul tuns atât de aproape de scalp încât era aproape ras, și a

încercat să și-l imagineze răscolind prin dulapul ei foarte feminin în căutarea încălțămintei.

"Spune-mi Morana, te rog", l-a corectat ea. "Camera a fost organizată?", a întrebat ea, mergând pe un fir de păr. Dacă Dante îl trimisese pe bărbat în camera ei și în locul lui Tristan, atunci era clar că avea încredere în el într-o oarecare măsură. Iar Dante își câștigase încrederea ei, așa că, prin extensie, avea să-l trateze pe Vin ca pe unul dintre cei buni.

"Nu", a spus el, ochii lui se îndreptau spre ea înainte de a merge drept înainte. "A fost un dezastru. Lucrurile nu erau la locul lor."

Asta însemna că, în afară de dovezile luptei ei, cineva distrusese și camera. Dar cu ce scop? De furie sau în căutarea a ceva?

Să te plimbi pe peluzele întinse în plină zi era un contrast atât de mare față de a alerga prin ele în întuneric beznă. Conacul se zărea în depărtare, ca întotdeauna, ca o bestie. Era activitate în jurul lui, probabil curățenie de la petrecerea din noaptea precedentă. În schimb, Morana și-a îndreptat privirea spre casa lui Dante, locul care fusese raiul ei, refugiul ei în momentele de nevoie. Căldura din inima ei se extindea, a urcat repede treptele și a bătut la ușă, conștientă că Vin stătea în spate.

După aproximativ un minut, Dante a deschis ușa, îmbrăcat în costumul său de bază de culoare închisă și cravată, cu părul dat la o parte de pe fața sa superbă, punându-i în evidență structura osoasă frumoasă. Ochii lui întunecați s-au plimbat peste ea îmbrăcată în hainele lui Tristan decât atârnau pe ea, și s-au încrețit de amuzament.

Morana și-a dat ochii peste cap și a intrat în casă.

"Lasă-ne câteva minute", i-a făcut Dante semn din cap lui Vin. Vin a înclinat capul și a plecat spre conac.

Închizând ușa în urma lui, Dante o trase pe Morana într-o îmbrățișare ușoară, ținându-i ușor umerii. "Mă bucur că ești bine."

Cu pieptul strâns, Morana și-a înfășurat strâns brațele în jurul formei lui uriașe, inhalând parfumul coloniei lui. "Îți mulțumesc pentru noaptea

trecută. A însemnat mult pentru mine."

S-a retras, privind-o cu seriozitate. "Noaptea trecută nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Dar mă bucur că ai simțit că poți veni aici, Morana."

Morana zâmbi, buzele îi tremurau ușor și el o strânse în brațe, conducând-o spre sufragerie. Luându-și din nou locul pe canapeaua pe care o revendicase, a privit cum Dante tasta ceva pe telefon și a luat loc în fața ei.

Strângându-și mâinile fără să le strângă, cu un comportament sumbru, a vorbit în cele din urmă. "Tristan și cu mine am vorbit aseară despre ce s-a întâmplat. Vom avea grijă de lucrurile din partea noastră. Tu, între timp, trebuie să te ocupi de soft. Toate astea sunt mult prea apropiate ca să cred că e o coincidență."

Morana a dat din cap. "De acord. Mă voi uita la chestii din partea mea, nu vă faceți griji. Am totuși câteva întrebări."

"Trage."

Morana și-a scos telefonul, și-a deschis galeria și a dat click pe imaginea asasinului inconștient pe care îl luase. Întorcând ecranul spre el, l-a întrebat. "Îl cunoști?"

Dante a privit ecranul timp de un minut lung înainte de a scutura din cap. "Nu l-am mai văzut până acum. Trimite-mi totuși poza. O să verific eu."

Poza trimisă, Morana a adus următoarea întrebare. "L-ați văzut pe bărbatul care vorbea cu mine aseară?".

A văzut cum sprâncenele lui Dante au atins linia părului. "Ce om?"

"M-a avertizat în legătură cu asasinatul de la petrecerea de aseară", i-a spus Morana. "Nu i-am văzut fața și nici măcar cum arăta."

Dante clătină din cap chiar înainte ca ea să termine de vorbit. "Nimeni nu ar fi putut intra la petrecere fără o invitație."

"Nu vreau să-ți stric parada, dar am făcut-o acum câteva săptămâni", a

subliniat Morana cu ocară.

Dante a zâmbit. "Ai făcut-o. O să mă uit mai târziu la camere. Dar ai grijă cu tipul ăsta."

Morana a ridicat din umeri. "A avut destule ocazii să mă ucidă și nu a făcut-o. Dimpotrivă, cred că aceasta este fisura pe care o căutam și sunt dispusă să îmi asum riscul chiar dacă ție sau lui Tristan nu vă place. Sunteți băieți mari. Faceți față."

Dante a suspinat, clătinând din cap. "Tot nu-mi place. Ia-l pe Vin. El este securitatea ta deocamdată, cel puțin până când cel care te vrea mort va fi prins."

Morana a pufnit. "Vor fi destul de mulți oameni. Oh, și te deranjează să aranjezi ca lucrurile mele să fie mutate acasă la Tristan? Chiar nu vreau să mă întorc în groapa aia chiar acum."

Dante se ridică în picioare, un mic zâmbet îi juca pe față. "Te-ai mișcat repede. Nu ar trebui să aștepți puțin, să vezi dacă acesta este bărbatul cu care vrei să-ți petreci restul vieții?"

Morana a luat o pernă de lângă ea și i-a aruncat-o în cap. Dante a râs, cu fața încrețită într-un mod care ar fi oprit o sută de inimi feminine în loc. Înțelegea de ce o tânără Amara fusese îndrăgostită de bărbat.

"Mă bucur pentru voi doi", a spus el, îndreptându-se spre ușă. "Zia este la conac. O voi ruga să împacheteze lucrurile și să le mute aici. Puteți să le duceți cu ea la Tristan."

"Mulțumesc, Dante", a strigat Morana către spatele lui care dispărea. "Vin o să fie aici", i-a răspuns el.

L-a auzit închizând ușa, i-a auzit pașii în timp ce pleca, apoi s-a instalat încet în liniștea casei. Încordându-și gâtul, umărul i se răsucea doar puțin, Morana și-a tras laptopul peste masă spre ea și a pornit ecranul.

Programele ei, care progresaseră într-un ritm șocant de lent, erau la nouăzeci și patru la sută. Satisfăcută, dar încă suspicioasă, Morana s-a logat în sistemul ei și a deschis softul de recunoaștere facială, încărcând poza asasinului și apăsând butonul de căutare pentru a rula în fundal. Apoi, s-a apucat de săpat în toate știrile legate de Tenebrae Outfit, datate cu douăzeci de ani în urmă. O crimă aici, un jaf acolo, nimic prea ostentativ și nimic prea alarmant. S-a așezat pe canapea, citind articol după articol, știre după știre, și nu a găsit nimic care să facă aluzie la sfârșitul Alianței. Acest lucru era surprinzător, pentru că, de obicei, atunci când alianțele se rupeau, exista întotdeauna o scurtă perioadă de vărsare de sânge care urma în urma nemulțumirilor. Cu douăzeci de ani în urmă însă? Nimic. Fără pată. Ireal.

Enervată, dar intrigată, a schimbat setările și a început să parcurgă rapoartele despre fetele dispărute. Erau multe, mult prea multe, pentru ca totul să fie în regulă. Teorii nebunești care legau disparițiile de ucigași în serie și pedofili, până la teorii ale conspirației despre extratereștrii cu gusturi deosebite pentru fetițe umane, au curs din plin în rapoarte. Cazurile multiple, deși bine investigate, erau încă deschise, dar stăteau la rece după atâția ani, putrezind în fundul vreunui raft. Faptele erau misterioase - fetițe de până la 3 ani au dispărut. Unele din parcuri, altele din case. O fetiță dispăruse din căruciorul ei în fracțiunea de secundă în care mama ei s-a întors să îi verifice geanta pe stradă. O alta se jucase afară cu sora ei, în timp ce mama lor le supraveghea din bucătărie. Într-o secundă erau acolo, iar în următoarea dispăruseră amândouă. Cazuri după cazuri, povești după povești, de necrezut, dar adevărate, au trecut prin ecranul ei.

Până când Morana a terminat de citit ultima, stomacul i se zvânta și ochii îi ardeau de furie. Știa sigur că două povești nu ajunseseră niciodată în rapoarte. Două fete.

Luna Caine, dispăruse din dormitorul ei în toiul nopții, dormitor în care fusese imposibil de ajuns fără să-l trezească pe fratele ei protector; și ea, Morana Vitalio, dispăruse și se întorsese. În timp ce mass-media și poliția nu au făcut niciodată legătura între aceste cazuri și mafie, Morana știa că așa era. Nu exista niciun motiv, în afară de faptul că era fiica șefului portului din umbră, pentru care ea se întorsese și alții nu.

Morana și-a deschis sistemele și și-a verificat programele unul câte unul. Cu recunoașterea facială în funcțiune pentru bărbatul care o agresase noaptea și cu programele mai vechi modificate pentru a găsi informații despre ceea ce se întâmpla, a respirat adânc și a deschis fereastra tor. Până la urmă, nu degeaba se numea darknet. Ceea ce nu putea fi găsit în World Wide Web-ul normal exista de obicei întotdeauna în rețeaua obscură.

Morana își specializase fereastra tor și o acoperise în straturi cu nu unul, ci mai multe VPN-uri care îi transmiteau semnalul în toată lumea în fiecare secundă, în timp real. Acest lucru a făcut ca urmărirea ei sau a urmelor sale să fie aproape imposibilă. Totuși, ea nu se angajase în a găsi lucruri prin acea parte a rețelei. Nu doar pentru că era periculos, ci și pentru că lucrurile pe care era forțată să le vadă în timp ce naviga îi făceau rău la stomac. Depravarea era fără precedent și necontrolată.

Era unul dintre motivele pentru care așteptase atât de mult timp să se aventureze în rețeaua umbrelor. Dar acum nu mai avea altă alegere. Era absolut sigură că va găsi niște indicii, niște răspunsuri acolo.

Deschizând fereastra camuflată, Morana a ignorat tot ce se întâmpla în jurul ei și s-a hrănit în liniște cu cuvintele ei cheie. Deși nu era sigură de ceea ce căuta cu exactitate, știa că punctul de plecare era Tenebrae cu douăzeci de ani în urmă și fetele dispărute. A apăsat tasta Enter.

Aproape imediat, un flux de rezultate i-a inundat rapid ecranul, apărând unul după altul. Morana și-a păstrat atenția pe ecran, privirea ei zburând înainte și înapoi peste cuvinte, salvând și eliminând date cu o viteză care o marca ca fiind genială.

Dintr-o dată, pe partea laterală a ecranului ei a apărut o casetă de dialog cu un mesaj.

imreaper00: *îți lipsește un cuvânt cheie.*

Morana a încremenit, surpriza mesajului făcând-o să scuture din cap. Acest lucru nu ar fi trebuit să fie posibil. Uitați să o găsiți doar sub camuflajul identității ei online, uitați să o urmăriți cu viteza cu care semnalul ei zbura în toată lumea, ar fi trebuit să fie imposibil ca cineva să discearnă măcar ce făcea acolo. Absolut imposibil.

Cu toate acestea, mesajul i-a clipit, aparent inocent.

A dat repede click pe mesaj pentru a vedea identitatea online a persoanei care îl trimisese, o sămânță de admirație a umplut-o pentru că trecuse de toate măsurile ei de securitate. Securitatea ei era de rahat.

Un craniu alb-negru a reprezentat icoana, spațiul negativ din spatele craniului făcându-l să iasă în evidență pe ecran. Încă uluită de faptul că această persoană culegătoare o găsise și luase legătura cu ea, Morana a decis să se joace cu urechea și a tastat rapid un răspuns.

nerdytechgoddess00: *care cuvânt cheie?*

A așteptat o clipă și a văzut că apare răspunsul.

imreaper00: *comerțul cu carne*

Morana a simțit că i se taie respirația pentru o secundă lungă, implicațiile acelor două cuvinte făcându-i inima să se scufunde. Nu, Doamne, nu.

nerdytechgoddess00: *cine ești tu?*

Ceasul a ticăit pe peretele din spatele ei în timp ce aștepta răspunsul de pe ecranul negru.

Tic.

Tock.

Tic.

Tock.

Tick-

imreaper00: *un prieten.*

Morana nu știa ce să facă cu asta. Un alt mesaj a venit înainte ca ea să se decidă cum să procedeze.

imreaper00: *am motivele mele să te ajut.*

Morana a tastat rapid.

nerdytechgoddess00: *ce sunt ele?*

imreaper00: *vreau să afli adevărul, morana*

Așadar, știa cine era. Morana s-a uitat fix la mesaj, un sentiment necunoscut instalându-se în stomac. Ea nu-l înțelegea. O încruntare i-a încrețit fruntea în timp ce degetele i se mișcau.

nerdytechgoddess00: *știu deja adevărul* A

fost o pauză înainte de a veni răspunsul.

imreaper00: *încă mai sunt multe lucruri pe*

care nu le știi

Pielea de găină i-a erupt pe brațe la ultimul mesaj. Și-a frecat pielea pentru a o liniști, pieptul i se bombănea fără să-și dea seama. Având încredere în instinctul ei, și-a scris mesajul.

nerdytechgoddess00: *vreau* ***să*** *te cunosc*

Cursorul a clipit de cinci ori înainte ca al lui - și ea a presupus că era un bărbat - să răspundă.

imreaper00: *când va veni timpul*

imreaper00: *deocamdată, folosește*

cuvântul cheie ***nerdytechgoddess00:*** *ce*

voi găsi? Răspunsul său a fost enigmatic.

imreaper00: *surse*

Surse de ce? Înainte ca el să dispară, era un lucru pe care trebuia neapărat să-l știe.

nerdytechgoddess00: *cum ai trecut de securitatea mea?*

A așteptat și a așteptat răspunsul lui, dar nu a primit nimic. Frustrată că nu știa asta, s-a întors la cuvintele cheie și le-a modificat - *"tenebrae" + "1990" + "fete dispărute" + "mafia" + "comerț cu carne*

A adăugat cuvântul cheie cu teamă, sperând cu disperare că era o întâmplare și că nu va găsi nimic care să indice așa ceva. Familiile, din câte știa ea, nu făcuseră niciodată schimburi în carne și oase. Nu avea sens. Acest lucru ar fi accesat o cu totul altă parte a rețelei, o parte mai întunecată a rețelei în care ea nu se aventurase niciodată și asta o speria ușor.

Căutarea s-a încărcat încet și o avalanșă de informații noi a lovit-o. Ochii ei au scrutat febril datele - fete dispărute, fete scoase la licitație, fete vândute și multe alte știri tulburătoare care i-au făcut carnea de găină. Cu toate acestea, niciuna dintre date nu vorbea despre fete sub 10 ani. Informațiile, oricât de tulburătoare ar fi fost, nu aveau nicio legătură cu fetele dispărute din Tenebrae.

Suspinând, s-a îndepărtat de laptop și s-a ridicat de pe canapea, întinzându-și mușchii, dându-și distanță pentru a se gândi la asta. Mergând spre fereastra care dădea spre lacul din depărtare, Morana a admirat casa în care urma să locuiască acum. Părea senină, aproape pașnică. Dar bărbatul care o ocupa nu era așa. Nu va fi până când adevărul despre sora lui nu va ieși la iveală.

Exista un motiv pentru care bărbatul de pe internet îi ceruse să adauge "comerț cu carne" pe lista de cuvinte cheie. Dacă nu ar fi fost important, se îndoia că s-ar fi chinuit să o găsească și să ia legătura cu ea, oricine ar fi fost el. Îi știa numele și știa ceva despre fete.

Un ping de la laptopul ei a făcut-o să se uite rapid spre el. Întorcându-se la canapea, Morana s-a așezat și a văzut toate rezultatele căutării pe care o făcuse. Cu degetele pe tastatură, ea a răsfoit titlurile, titlurile și orice nume într-un ritm alert, sentimentul ei de urgență crescând cu cât se adâncea mai mult în el. Fiecare informație avea atașat un anumit nume de utilizator în locul sursei.

Bărbatul îi spusese că va găsi surse.

Punându-se cu sârg la treabă, Morana a filtrat articolele în funcție de surse și a permis sistemului să le acumuleze în secțiuni. Zece secunde mai târziu, cele mai multe dintre articole au fost sortate sub un singur nume de sursă - Distanța Y.

Ce naiba a fost distanța Y?

Înainte de a putea să urmeze acest fir de gânduri, un ping de la unul dintre programele sale i-a distras atenția. Recunoașterea facială personalizată era completă. Trăgând programul, Morana nu a găsit niciun rezultat în ceea ce privește numele, dar software-ul ei găsise alte două fotografii ale bărbatului surprinse de camerele publice, una în Shadow Port și una în America de Sud. A trimis imaginea la numerele lui Tristan și Dante și a așteptat răspunsul lor. Nu au răspuns.

O durere slabă a început să se formeze chiar în spatele sprâncenelor ei. Scoțându-și ochelarii, Morana și-a apăsat călcâiul palmelor în ochi, gemând de frustrare față de felul în care decurgeau lucrurile. Avea mai multe întrebări decât răspunsuri și, de fiecare dată când simțea că era aproape de ceva substanțial, se

i-a alunecat printre degete. Strângând din dinți de frustrare, Morana a privit tavanul timp de un minut lung, contemplând următoarea ei acțiune.

A dat un telefon.

Tenebrae era un oraș binecuvântat cu frumusețe naturală. Despărțit de un râu lung care se unea cu oceanul la câteva sute de kilometri distanță, era situat chiar la poalele unor dealuri uimitoare, presărate cu lacuri frumoase. Spre deosebire de vremea de coastă și umedă din Shadow Port, Tenebrae cunoștea toate anotimpurile - zăpadă în timpul iernilor, zile însorite vara și cea mai frumoasă toamnă din țară.

Privind frunzele rumenite și scorojite sub cizmele ei noi, Morana stătea la balustrada cheiului foarte public, ținând în mână cafeaua de unică folosință pe care o cumpărase de la un vânzător de peste drum. Jacheta bej deschis îi ținea suficient de cald încât să nu simtă răcoarea soarelui de după-amiază, ascunzând micul pistol pe care îl luase de la Dante, cu părul tras pe spate într-o împletitură pe care și-l făcuse rapid în mașină, în timp ce Vin o conducea. El era acolo, undeva, veghindu-i spatele, așa cum îi spusese Dante să facă. Bărbatul tăcut devenise în curând unul dintre oamenii ei preferați.

Feriboturile care traversau fluviul își claxonau, oamenii bâzâiau în jurul ei, iar Morana stătea în picioare, alertă și conștientă, așteptând ca bărbatul pe care îl contactase să facă lumină asupra întrebărilor ei.

Ca și cum ar fi fost un răspuns la gândurile ei, a auzit o voce familiară, gravă, în spatele ei: "Nu te întoarce".

Deși tentată, Morana s-a abținut și a dat pur și simplu din cap, rămânând cu ochii lipiți de clădirile din depărtare de pe cealaltă parte a râului. Simțea cum bărbatul îi intra în periferie lângă ea, dar nu putea distinge nimic.

"Aș vrea să pot spune că mă bucur să te cunosc", a glumit Morana.

"Vreți să știți de ce v-am contactat, doamnă Vitalio?", a început bărbatul cu voce gravă.

Din nou, Morana a dat din nou din cap. Dintre toate, era cea mai curioasă în legătură cu acest lucru.

"Ești cheia unui puzzle pe care am încercat să-l rezolv. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt."

"Și cum voi face asta?" a întrebat Morana, cu o voce calmă, în timp ce-și ținea privirea concentrată drept.

"Găsește informații despre ce se întâmpla aici acum douăzeci de ani."

"Și ce voi primi în schimb?" "Orice

răspuns de care ai nevoie."

"Și mi le vei da în schimb?" a întrebat Morana, confirmând. "Da."

Meditând o secundă la asta, Morana a luat o înghițitură din cafea. Era de fapt destul de bună. "De ce să am încredere în tine?"

"Nu ar trebui", a răspuns bărbatul fără ezitare. Nu exista nicio inflexiune în vocea lui, absolut nimic în tonul său - doar baritonul grav care

vorbea de o experiență mult peste vârsta ei. "Dar deocamdată suntem de aceeași parte, căutăm doar adevărul."

"Care sunt motivele pentru care vă interesează sfârșitul

Alianței?" "Care sunt ale tale?", a ripostat el.

Morana a simțit cum i se încrețesc buzele. "În regulă, atunci. Prima întrebare - de unde ai știut că cineva va încerca să mă omoare?"

L-a văzut pe bărbat sprijinindu-și brațele de balustrada de fier în periferia ei și a surprins hainele întunecate pe care le purta. "Informațiile sunt importante în domeniul meu de activitate", a elaborat domnul Grave cu dezinvoltură. "Cineva a pus un asasinat pe urmele tale, un asasinat destul de scump, dacă aș putea adăuga. Ți-am spus doar din bunăvoință."

Un copil plângea undeva în stânga ei. Morana știa că și Vin era undeva în spatele ei.

"Apreciez că m-ați avertizat", i-a mulțumit Morana bărbatului. "Nu

aveți niciun motiv să vă feriți de mine, doamnă Vitalio", a spus bărbatul. a declarat în mod clar. "Nu am nimic împotriva ta sau a Predatorului. Ești femeia lui și nu vreau să mi-l fac dușman."

Femeia lui. Ei bine, ea a fost, nu-i așa?

Morana a clătinat din cap. "Ce este Distanța

Y?"

Bărbatul de lângă ea a făcut o pauză: "Ai ajuns la ei destul de repede".

A fost ajutată de cineva. A fost acest bărbat? Înainte ca ea să poată întreba, el i-a răspuns. "Este Sindicatul."

Era o anagramă. Ce naiba...

"Ce este Sindicatul?" a întrebat Morana, confuzia ei crescând. "Este implicat în motivul pentru care fetele au dispărut cu atâția ani în urmă?".

"Ești foarte deșteaptă", a complimentat-o bărbatul, îndreptându-se. "Urmează această pistă. Aici te las. Când ai informații, contactează-mă."

Morana a clătinat din cap, întrebările ei rămânând fără răspuns. "Tu ești tipul culegătorului? Cum ai reușit să treci de securitatea mea?"

Bărbatul a făcut o pauză. Ea a avut senzația că el era surprins. "Nu, doamnă Vitalio. Eu nu sunt surprins. Dar vă mulțumesc pentru ceea ce tocmai mi-ați spus. A pus câteva lucruri la locul lor."

Morana așteptă o clipă, inima ei începând încet-încet să prindă viteză. "Ce tocmai ți-am spus?"

"Că este în viață."

Înainte ca Morana să mai poată întreba ceva, locul de lângă ea era gol. S-a întors în cerc, încercând să-i găsească forma care se retrăgea, dar erau prea mulți bărbați îmbrăcați în haine întunecate și prea mulți oameni care se înghesuiau ca ea să poată plasa un bărbat pe care nici măcar nu-l văzuse cum trebuie. Scuturându-și capul de ea însăși, a privit din nou spre râu, inima i s-a liniștit cu singura întrebare la care i se răspunsese.

Fetele care dispăruseră reprezentau o problemă mult mai mare decât anticipase. Orice ar fi fost acest sindicat, trebuia să-l descopere. Și oricine ar fi fost acest Reaper, trebuia să-l găsească.

Soarele apunea în momentul în care Morana s-a așezat în Range Rover-ul în care o adusese Vin. Deși îi spusese lui Dante că putea conduce singură, faptul că era un oraș nou și că era un oaspete nedorit al lui Maroni o făcuse să accepte cu plăcere ajutorul pe care îl primea. Până acum, Vin era un tip de treabă, liniștit, dar alert, iar ei îi plăcea compania lui.

De fapt, ea îi spusese că vrea să se antreneze mai mult, mai ales în autoapărare și, surprinzător, el se oferise să o ajute "dacă așa vrei".

doresc". Și-a dorit foarte mult, într-adevăr. Dacă nu era altceva, lovitura asupra ei o făcuse să realizeze că nu se putea baza întotdeauna pe norocul ei pentru a ieși dintr-o situație dificilă. Data viitoare, s-ar putea să nu mai existe o casă în care să poată fugi, un spațiu sigur în care să se poată refugia. Începând de mâine, avea de gând să-și facă mușchii să strige blesteme la ea.

Îl privea pe Vin cum se deplasa prin traficul orașului, printre taxiurile claxonate și trecerile de pietoni, ochii ei observând un oraș atât de diferit de cel în care crescuse, și nu doar din punct de vedere al vremii. Portul Umbrelor era mai relaxat, pe când Tenebrae era plin de agitație. În cele din urmă, au ieșit din zona centrală a orașului și s-au îndreptat spre dealurile verzi și luxuriante unde era cuibărit conacul Maroni.

Scoțându-și telefonul din buzunar, Morana deschise mesajul pe care îi trimisese lui Tristan despre întâlnire, văzând că încă nu fusese citit. După noaptea pe care o petrecuseră împreună, după dimineața pe care o avuseseră, se așteptase ca el să o fi verificat măcar o dată. Faptul că el nu-i spusese că ori era prea ocupat să facă orice făcea, ori pur și simplu nu procesase faptul că acum era într-o relație serioasă. Va trebui să vorbească despre asta.

Mașina a urcat, întorcându-se cu curbele dealului, în timp ce orașul cobora încet sub el, cu râul șerpuind în depărtare. Îi scăpase observarea tuturor acestor lucruri prima dată din cauza nervozității ei, creierul ei fiind concentrat doar pe anxietatea sa. De data aceasta, fiind mai relaxată, a putut să ia în primire frumusețea și spiritul acestui oraș și să vadă de ce fusese o bijuterie a coroanei timp de atâtea decenii.

Porțile de fier forjat ale conacului s-au deschis automat pe măsură ce se apropiau de vârful dealului. Vin i-a făcut un semn din cap unuia dintre

gardienii aflați la postul său și au intrat, aleea lungă se întindea, conacul imens tăiat în stâncă ca întotdeauna amintindu-i de un castel îngropat în pădurile din Scoția.

"Bagajele și pachetele dvs. au fost mutate în aripa domnului Caine", a informat-o Vin când a oprit mașina în fața conacului. "Veți găsi totul în sufragerie".

Morana a zâmbit, inima i s-a încălzit la acest gând. Deși încă nu se simțea ca acasă pentru ea, era bucuroasă că va fi cu el. Mulțumindu-i lui Vin pentru timpul acordat, a coborât din mașină și l-a văzut pe Lorenzo Maroni privindu-o de la fereastra biroului său. Nu știa dacă el fusese cel care încercase să o ucidă sau nu, dar, oricum ar fi fost, nu se mai afla sub protecția lui.

Știind că asta îl va enerva, i-a făcut un semn vesel cu mâna și l-a privit încruntată. Cu buzele curbate, s-a întors și s-a îndreptat spre căsuța de lângă lacul din depărtare, spre casa bărbatului care fusese ținut la marginea acestei lumi.

Era întuneric și lacul părea liniștit, senin. Căsuța cu un singur etaj, construită din piatră și lemn, era luminată. Urcând treptele verandei, Morana a răsucit clanța și a intrat, mirosul de roșii gătite și frunze de busuioc plutind din bucătărie.

Cu un zâmbet, și-a dat haina jos și a intrat în sufrageria deschisă pentru a-și verifica lucrurile, doar pentru a se opri și a-l găsi pe bărbatul supărat stând pe canapea, în cămașa albă descheiată la guler, cu ochii albaștri ațintiți asupra ei. De ce naiba era furios?

"Ei bine, bună și ție, draga mea", a spus Morana cu dulceață, înfășurându-și sacoul pe brațul unui scaun, uitându-se la singura ei valiză și la numeroasele cutii cu noua ei garderobă. "Îți mulțumesc că ai venit să mă verifici astăzi, mai ales după noaptea trecută." Deschizând o cutie, Morana și-a văzut accesoriile despachetate și a continuat să vorbească. "A fost foarte drăguț din partea ta. Această dimineață a fost specială și pentru

mine și mă bucur că a fost specială și pentru tine. Inima mea a fost încălzită de..."

"Cine a fost?"

Întrebarea blândă venită chiar din spatele ei i-a întrerupt divagația. Morana se întoarse, pentru a-l găsi atât de aproape încât expirația lui îi încălzi fruntea. Ochii lui s-au fixat pe ai ei, furia din ei era un foc. Dar nu furia a fost cea care a făcut-o să se oprească. A fost ușoara rană pe care o putea vedea în ei, cea pe care el încerca să o ascundă prin strângerea maxilarului, care i-a domolit propria furie imediată.

Punându-și mâna peste inima lui, a simțit bătăile inimii ușor intensificate sub palma lui.

"Sunteți gelos, domnule Caine?", a întrebat ea cu blândețe, cu un ușor zâmbet pe buze.

Așa cum se așteptase, el a închis spațiul dintre ei. Mâna lui s-a dus la ceafa ei, înfășurându-i coada de cal în jurul pumnului, înclinându-i capul pe spate. Furnicăturile au pornit de la scalp în josul coloanei vertebrale, sfârcurile ei stând în atenție în timp ce păsărica i se strângea. O uimea cum acest bărbat putea pur și simplu să respire pe ea și corpul ei se pregătea pentru el.

"Nu mă împinge naibii", a murmurat el încet peste buzele ei, ochii lui încă o țineau complet captivă. "Te-ai dus să te întâlnești cu un bărbat străin într-un oraș străin fără să spui nimănui despre asta. Ai vorbit cu el și te-ai întors într-o dispoziție al naibii de bună. Cine este el?"

"Știi că nu ai de ce să fii gelos, nu?" a întrebat Morana în mod rezonabil.

El a tras-o de coada de cal în semn de răspuns, cealaltă mână ducându-se la fundul ei și trăgând-o mai aproape. "Cine. Este. El?"

"Nu știu", a răspuns Morana cu

sinceritate. A făcut o pauză. "Nu știi?"

Ea a clătinat din cap, mângâindu-i ușor mușchii tari ai pieptului. "Nu aveam de gând să ascund asta de tine. Pur și simplu nu-mi răspundeai la

mesajele mele, aș̦a că am

m-am gândit să-ți spun după. Apropo, trebuie să vorbim despre asta."

"Te-ai dus să te întâlnești cu un bărbat pe care nu-l cunoști?", a întrebat el, neîncrezător. "Mă mai contactase o dată", a precizat Morana. Ochii lui s-au întunecat.

Ea a continuat, fără să se tulbure. "A spus că are niște informații și de aceea l-am întâlnit. Așa a făcut."

Tristan s-a aplecat în jos, buzele lui zăbovind lângă urechea ei, iar coama lui se freca de partea laterală a obrazului ei. "Nu te ajuți singură."

Morana își dădu ochii peste cap, respirația i se intensificase. "Calmează-te, om al cavernelor.

Ești un nemernic."

Buzele lui au intrat în contact cu pielea ei chiar sub ureche, iar limba lui i-a gustat pielea. "Ceea ce simt nu este gelozie, pisică sălbatică." Buzele lui au alunecat pe partea laterală a gâtului ei, sărutându-i pielea așa cum nu o mai făcuse niciodată. "Este faptul că știu că ești a mea și că tot trebuie să te împart cu oamenii. Este o arsură în pieptul meu. Mă face să vreau să te pun pe umărul meu, să te duc într-o peșteră și să ți-o trag până când uiți totul, în afară de ceea ce simt în tine."

Răsuflând greu, simțindu-i buzele oprindu-se la umărul ei, Morana l-a provocat așa cum făcea întotdeauna. "De ce nu o faci?"

Înainte ca ea să mai poată respira, el o țintuise cu spatele la perete, ridicându-i greutatea cu o mână sub fund. Morana l-a apucat de umerii lui largi și și-a înfășurat picioarele în jurul șoldurilor lui, simțind cum mădularul lui se presează urgent între picioarele ei desfăcute.

Apucându-l de cămașa deschisă, Morana a tras de ea, făcând să zboare nasturii, iar cămașa s-a rupt, pieptul și abdomenul lui devenind vizibile pentru ea. Mâinile lui au smuls țesătura noului ei top de pe corpul ei până când acesta s-a deschis la mijloc, lăsând-o doar în sutienul roz strălucitor

din dantelă. S-a gândit că el o va lua mai încet atunci, poate că va aluneca bretelele sutienului în jos. Dar nu a făcut-o. Doar a rupt dantela până când sutienul ei a atârnat în zdrențe, cu sânii expuși în fața ochilor lui, cu sfârcurile tari ca niște gloanțe. Se simțeau grele, dureroase.

Și apoi, pentru prima dată, mâinile lui le-au cuprins. Morana i-a simțit atingerea în păsărica ei, șoldurile ei se mișcau automat împotriva lui în timp ce capul i se înclina pe spate, cu ochii închiși.

"Ochii", a rostit el o cerere crudă, făcând-o să deschidă ochii și să-l vadă. Își mai refuzaseră acest lucru unul altuia înainte, își mai refuzaseră atât de mult înainte. Dar acum, încet-încet, această nouă intimitate dintre ei era dezvăluită.

Încrucișându-și ochii ei de culoarea albastrei cu cei albaștrii electrizanți ai lui, Morana l-a prins de părul de la ceafă, îndemnându-l să meargă mai departe. Mâinile lui - mari, aspre, îndemânatice - aceleași mâini care o dată îi șterseseră sângele de pe ea, îi strângeau sânii împreună, degetele lui smulgându-i cu îndemânare sfârcurile, presiunea aproape dureroasă, dar atât de bună încât chiloții ei erau o mizerie udă.

Își freca șoldurile de ea peste hainele lor, scula lui aproape că se lovea de clitorisul ei cu o presiune atât de delicioasă, încât ea simțea cum îi furnică membrele.

"Oh, la naiba", a gemut ea, dezgolindu-și gâtul în fața lui, cu pulsul zvâcnind în timp ce inima ei încerca să țină pasul cu corpul ei.

"Dă-mi gura ta", a cerut ea și a văzut o străfulgerare a gropiței lui.

"Micuța lacomă", a murmurat el, în continuare aplecat pe spate și privind-o,

mâinile lui făcând ravagii pe sânii și sfârcurile ei, în timp ce începea să i-o tragă ritmic peste hainele lor. "Spune-mi numele."

"Tristan", îi scăpase în șoaptă, propriile ei mâini explorându-i pieptul gol. "Te rog."

"La naiba", a înjurat el, chiar înainte de a-și trânti gura pe a ei, șoldurile lui intensificând presiunea. Senzația limbii lui alunecând pe a ei, a mâinilor

lui trăgând și frământând sânii ei, scula lui rostogolindu-se pe miezul ei dureros a devenit prea mult pentru ea. S-a izbit de valul care creștea în interiorul ei, degetele de la picioare încolăcindu-se în cizme și coapsele ei strângându-se în jurul lui

șolduri în timp ce coloana vertebrală i se curba, orgasmul ei surprinzând-o cu intensitatea lui. L-a simțit cum își pierde ritmul în timp ce el gemea în gura ei, mâinile lui părăsindu-i sânii pentru a se duce sub fundul ei, împingându-i păsărica mai aproape de el.

Răsuflând greu, el a rupt sărutul lor, sprijinindu-și fruntea de ea. Își simțea inima bâlbâindu-se, încercând să se calmeze. S-a terminat în câteva minute.

"Nu mi-am mai venit niciodată în pantaloni", a murmurat el în spațiul dintre ei.

Morana a simțit cum o părăsește un chicotit, care s-a transformat într-un râs în toată regula. "Nici eu."

"Nu sunt sigur că lipsa mea de control în preajma ta este un lucru bun", a declarat el, dezlegându-i picioarele din jurul lui. "Am nevoie de un duș."

Morana și-a îndreptat ochelarii și și-a tras hainele la loc într-o aparență de decor, în timp ce el s-a întors spre scări și a urcat repede. Sprâncenele ei i-au atins linia părului când a văzut viteza cu care fugea, oftând pentru că trebuia să învețe să proceseze rahatul. Ea avea deja mâinile ocupate.

Dar, ei bine, el îi dăduse două orgasme destul de bune într-o zi, așa că putea fi drăguță.

Dând din cap, și-a luat geanta cu articole de toaletă și l-a urmat în sus într-un ritm mai lent, destul de sigură că nu se va aștepta la ceea ce avea de gând să facă. Intrând în dormitor, s-a dezbrăcat rapid și s-a îndreptat spre baie, în timp ce sunetul apei curgătoare umplea spațiul.

Deschizând ușa, a intrat înăuntru și l-a văzut în cabina de sticlă, gol-goluț și vulnerabil. Nu-i scăpase din vedere că exact așa o găsise în apartament. Dar ea nu s-a dus la el. În schimb, și-a înfășurat un prosop în jurul ei și și-a deschis geanta.

"Îți dai seama că suntem într-o relație, nu-i așa?", a strigat ea cu nonșalanță, bucurându-se de priveliștea din oglindă de la locul ei.

L-a văzut cum se uita la ea în timp ce-și trecea mâinile peste umeri. Nu a spus nimic. Ea a continuat.

"Relațiile funcționează cu ajutorul comunicării", a continuat ea. "Nu mă deranjează că nu ești cel mai vorbăreț tip din cameră, dar asta înseamnă că atunci când îți intră un rahat în cap, îmi spui despre el, ca să putem discuta ca niște adulți, în loc să ne retragem și să ne ocupăm singuri de el."

El continua să o privească prin geam, cu ochii intens concentrați asupra ei. Ea știa că avea atenția lui. Scoțându-și spălătorul de față, exfoliantul și o mască divină pe care o găsise grație unui link pe care i-l trimisese Amara cu câteva zile în urmă, Morana și-a lăsat ochelarii și și-a legat părul într-un coc.

"Știu că nu obișnuiești să-ți explici gândurile nimănui", a continuat ea, umezindu-și încet fața. "Și nu-ți cer să o faci. Ceea ce îți cer este să împărtășești cu mine tot ceea ce simți. Să fii sinceră cu mine. Și eu voi fi la fel. Așa funcționează relațiile."

"Din câte știu, nu ai prea multă experiență în relații", a spus el peste apă, cu un ton ușor defensiv. "De fapt, singurul tău fost iubit a fost un hoț care te-a vândut."

Morana s-a uitat în oglindă cu el. "Și eu l-am lăsat să moară, nu-i așa? I?"

Punct.

I-a văzut buzele lui curbându-se ușor și i-a untat fața cu boabele... spălare parfumată, curățându-i pielea. "Ideea este că știi că sunt în asta pe termen lung. Știu că și tu ești în asta pe termen lung. Hai să facem ca acest drum lung să fie mai ușor pentru amândoi, ce zici, hmm?"

L-a văzut închizând duşul şi înfăşurându-şi un prosop în jurul şoldurilor. Spălându-se rapid pe faţă, s-a exfoliat, ochii lui s-au blocat cu ai ei pe

oglindă.

"Și dacă nu o fac?", a întrebat el liniștit. Morana își simțea inima bătând ușor, dar și-a păstrat calmul, deschizând încet borcanul pentru mască și aplicând-o cu degetele pe fața ei.

"O vei face", a afirmat ea clar, văzându-i ochii strălucind în reflexie. "Pentru că în adâncul sufletului, domnule Predator, ești un om bun care a așteptat toată viața să poată împărtăși cu cineva. Trebuie doar să ai suficientă încredere în această conexiune, să ai încredere în mine."

L-a văzut cum îi privea fața albastră și noroioasă, cu buzele înclinându-se în sus pe laterale. Aplecându-se în față, i-a apăsat un sărut moale pe cap, cu ochii lor blocați în reflexie, și i-a spus cele două cuvinte care i-au făcut inima să se topească la fel de mult ca și spuma de pe fața ei.

"O să încerc."

Împărtășirea spațiului ei cu un bărbat era o experiență ciudată. Cu toată bravada ei despre "așa funcționează relațiile", Morana era destul de sigură că nu se pricepea deloc la asta. Ei bine, nu că bărbatul în cauză ar fi indicat vreodată asta, dar cine știa. Oricum, ținea o mulțime de rahaturi pentru el însuși.

Morana îl văzu cum se mișca prin bucătărie pregătind micul dejun, așa cum făcea în fiecare dimineață în ultimele zile în care fusese acolo, așezându-se pe taburetul pe care îl revendicase pe insulă, sorbindu-și sucul proaspăt de portocale. Spatele lui de sub tricoul albastru se mișca în timp ce tăia niște fructe.

Ochii ei s-au îngustat.

Ceva nu era în regulă. Nu știa ce era, nu putea pune degetul pe ea, dar știa. De când se mutase cu cinci zile în urmă, ea se acomodase, iar el încerca să se acomodeze cu ea. Dormeau unul lângă altul. Din când în când,

el avea coșmaruri, dar nu des. Se trezeau înfășurați

unul în jurul celuilalt. Dar de mai bine de cinci zile, bărbatul nu făcuse niciun pas spre ea.

La început, crezuse că asta se întâmpla pentru că îi dădea spațiu, dar și-a dat seama că era o prostie. Tristan Caine intrase cu buldozerul în spațiul ei, nu avea cum să se comporte acum ca un gentleman. Își ocupa propriul spațiu, dar nu era distant. Gătea pentru ea, vorbea încet cu ea despre ziua lui și o întreba despre a ei, îi trimitea cel puțin un mesaj pe parcursul zilei. Ea avea acum lucrurile ei în dulapul și dulapurile lui, acum ale lor. Marca de chipsuri pe care o ronțăia când lucra ocupa sertarele din bucătărie. El îi cunoștea întreaga rutină limitată de îngrijire a pielii, pentru numele lui Dumnezeu. Erau întruchiparea domesticității.

Dar nu o mai atinsese și nu mai inițiase niciun fel de intimitate din acea zi. Și asta o deranja. Îi lipseau orgasmele spectaculoase, dar mai mult decât atât, îi lipsea focul pe care el îl aprindea în simțurile ei.

Și chiar dacă nu se dăduse la ea, își marcase teritoriul. Cum ar fi cu doar două zile în urmă, când fusese în fața lacului cu Vin în noile ei haine de antrenament, lăsându-l pe celălalt bărbat să o învețe cum să scape de un atac din spate, când Tristan intrase în luminiș și rămăsese acolo, cu ochii arzând, urmărind clinic fiecare mod în care celălalt bărbat o atinsese.

Și, deși nu se opusese antrenamentului ei, fusese prezent pe tot parcursul ședinței, lăsându-l pe celălalt bărbat să știe în tăcere că o mișcare greșită îl va face să se înece dureros în lac. Morana își cam dorea ca el însuși să fi preluat antrenamentul ei, dar știa de ce nu o făcuse - pentru că atunci nu s-ar fi antrenat.

Sincer să fiu, era prea mult să se aștepte ca un bărbat ca el să se adapteze atât de repede nu doar la a împărți spațiul său, ci și la a împărți spațiul cu ea. Ea era călcâiul lui Ahile. Ea era kryptonita lui. Și doar pentru

că el nu

să vrea să o mai omoare nu înseamnă că totul era în regulă între ei. Pentru un tip care nu trăise niciodată cu cineva, se descurca de fapt mai bine decât se putea spera. Abia se obișnuia să trăiască cu ea și între ei exista încă o prăpastie pe care Morana nu știa cum să o spargă.

Vor ajunge acolo. Un singur lucru putea spune cu siguranță despre faptul că locuia atât de departe de conac - nu se ciocnea de alți oameni. Morana nu o mai văzuse de câteva zile pe Chiara sau pe vreun membru al familiei Maroni, cu excepția lui Dante, și se bucura pentru asta. Zia venea o dată la trei zile la cabană cu toate cumpărăturile, iar discuțiile cu ea erau unul dintre punctele culminante ale zilei lui Morana.

Sărind de pe scaun, Morana s-a dus să ungă pâinea prăjită lângă bărbatul ei, minunându-se pentru o clipă de cât de mică se simțea desculță lângă el.

"Vrei să-mi spui ceva, om al cavernelor?" a întrebat Morana, spunându-i porecla pe care începuse să o folosească cu el, una care știa că îi plăcea foarte mult în acea parte a creierului său de șopârlă.

S-a uitat la ea. "Nu din câte știu eu."

"Hmm", a pufnit Morana, întrebându-se cum să iasă și să-l întrebe direct de ce nu i-a dat cu flit.

Înainte de a-și putea da seama cum să exprime acest gând, s-a auzit un ciocănit în ușă și Dante a intrat, îmbrăcat perfect, ca întotdeauna, într-un costum negru și o cravată ascuțită, cu părul negru dat pe spate, departe de chipul său superb.

"Mi-a fost pe jumătate teamă că va trebui să-mi albesc ochii dacă intru", a glumit el, descheindu-și sacoul de costum și luând loc pe scaunul pe care ea tocmai îl eliberase.

"Atunci nu trebuia să intrăm", a glumit Tristan de lângă ea.

Morana îi aruncă o privire pe care el i-o întoarse nevinovat și se întoarse să-i zâmbească lui Dante. "Oh, nu se întâmplă nimic demn de ochelarist

aici. Nu."

"Oh?" a întrebat Dante, cu sprâncenele urcându-i-se pe frunte în timp ce se uita la Tristan pentru o secundă înainte de a-și așeza ochii căprui asupra ei, cu un zâmbet pe față. Morana a simțit că se înroșește. Se întâmplase mai des în ultima vreme, filtrul ei de la creier la gură alunecând. Nu înțelegea de ce.

"Vreo pistă despre Sindicat?" Morana a schimbat subiectul fără nicio subtilitate, punând întrebarea la care era destul de sigură că știa deja răspunsul. De la întâlnirea cu misteriosul mormânt, ea și băieții lucraseră fără încetare pentru a scoate la iveală vreun fel de dovadă despre orice ar fi fost acest Sindicat și, în mod surprinzător, nu găsiseră nimic. Nici măcar Dante și Tristan, cu toate legăturile lor dubioase, nu au putut găsi ceva sau pe cineva care să fi auzit măcar de el. Grupul-fantomă sau organizația, oricare ar fi fost ea, era bună.

"De fapt, există ceva", a spus Dante, surprinzând-o.

Morana a ridicat o cană în semn de întrebare tăcută, iar Dante a clătinat din cap. Cu bătăile inimii accelerate, ea se așeză în fața lui și îl simți pe Tristan venind să se așeze în spatele ei, cu mâna pe talia ei în timp ce-l privea pe Dante. "Spune-mi."

"Am un informator", își îndreptă Dante privirea spre Tristan înainte de a se uita înapoi la ea. "Asasinul care a încercat să te ucidă, dacă informațiile lui sunt corecte, a fost angajat de acest grup al Sindicatului. Are o altă pistă și vrea să ne întâlnim diseară într-un loc public. I-am spus să vină la unul dintre cluburile noastre."

Vocea de whisky și păcat venea din spatele ei. "Vin cu tine."

Dante a dat din cap. "De fapt, vreau să veniți amândoi." Morana s-a încruntat. "Nu că m-ar deranja, dar de ce?"

"Pentru că", a explicat Dante, "nu pot fi sigur că nu ne urmărește cineva.

Dacă o fac, vreau ca ei să nu vadă nimic altceva decât că te scoatem la o partidă de golf.

noapte în oraș. Pe cine întâlnim acolo, noi îl controlăm. Tu și Tristan vă puteți distra în timp ce eu mă ocup de întâlnire."

Morana își întoarse gâtul și se uită la bărbatul din spatele ei. "Cred că, în acest moment al relației noastre, ar trebui să știi că nu-mi place să port tocuri."

I-au apărut niște gropițe.

Cumva, ea încă nu-i văzuse tatuajele.

Nu știa cum și le făcuse, având în vedere că îl văzuse făcând duș și dormind alături de el, dar, într-un fel sau altul, tatuajele lui erau încă un mister pentru ea. Promițându-și să le rezolve în curând, Morana a verificat fierbințeala care era Tristan Caine în blugi negri și Henley negru, mânecile împinse pe antebrațele lui musculoase, strânse într-un mod care îi făcea miezul neglijat să pulseze cu fiecare bătaie a inimii. Probabil că ar trebui să se masturbeze în acest moment și să-l facă pe el să se uite. Ăsta era un plan bun.

Ea s-a așezat în spate, în timp ce cei doi bărbați stăteau în fața Range Rover-ului lui Dante, vehiculul bâzâind plăcut în timp ce coborau dealul spre oraș, cu o altă mașină în urma lor.

În ultimele zile, Lorenzo Maroni lipsise de la cină, dar ea știa că fusese la conac. Îl văzuse destul de des și, uneori, îl surprinsese privindu-o cu o privire ciudată în ochi - ca și cum ar fi fost la curent cu un secret pe care ea nu-l cunoștea. Îi dădea fiori. Tatăl ei era și el absent. Era sigură că știa unde se afla, dar nu auzise nici un semn de la el.

Morana o sunase video pe Amara seara, în timp ce se pregătea, pentru a sta de vorbă, dar și pentru a lua legătura despre Shadow Port și pentru a vedea dacă totul părea în regulă. Amara menționase că ceva nu se simțea în regulă, iar Morana a trebuit să fie de acord. Femeia, prietena ei, părea cu adevărat încântată că se mutase cu Tristan. Morana fusese tentată să discute cu ea despre problemele ei de relație, dar nu știa cum să o facă. Se simțea atât de nouă pentru ea.

Atunci Tristan i-a spus că trebuie să plece. Și au plecat.

Dante, îmbrăcat la fel de dezinvolt ca și fratele său mafiot, a pătruns în gândurile ei. "M-am gândit la omul pe care l-ai întâlnit, Morana. Bănuiesc cine poate fi, dar nu sunt sigur. Dacă este cine cred eu că este, cred că putem avea încredere în informațiile pe care ți le-a dat."

"Deci Sindicatul există?" a întrebat Morana. "Sincer, începusem să cred că urmărim fantome."

"Da, încep să cred că aici se întâmplă multe lucruri despre care noi nu știm."

"Atunci, e timpul să o facem."

Dante a schimbat cu Tristan o privire fugară pe care ea a surprins-o. Fără să menționeze nimic, Morana s-a limitat să pună întrebări despre oraș, iar Dante i-a răspuns, Tristan fiind neobișnuit de tăcut, în timp ce se îndreptau spre club.

În vechiul cartier al depozitelor, la fel ca în Shadow Port, clubul se numea Mayhem. *Drăguț.*

Morana a văzut de la distanță semnul de neon, o coadă lungă în fața ușilor indicând o afacere bună. Dante a parcat în parcare și au coborât, Tristan deschizându-i ușa și oferindu-i mâna ca un gentleman despre care ea nu știa că poate fi. Purtând tocurile pe care le detesta și o rochie cu spatele gol albastru închis strălucitor pe care o iubea, Morana l-a luat de mână și a

ieșit. În

tocuri, cu părul strâns în coadă de cal, buzele roșii și ochelarii dreptunghiulari, Morana arăta bine. Ea știa că arată bine.

Dar felul în care ochii lui se plimbau peste ea cu acea posesie teritorială? O făcea să se simtă bine.

Întindându-i o mână posesivă pe brațul lui, ea a intrat cu amândoi bărbații în club, muzica pulsându-i brusc. Fiecare bătaie puternică se îndepărta de inima ei, scufundându-se în sângele ei, încălzindu-i sistemul. Putea vedea ringul de dans plin de trupuri care se roteau, luminile de neon jucându-se de-a v-ați ascunselea cu toată carnea expusă, un bar pe margine cu mai mulți oameni.

Spre deosebire de ultima dată, știa că de data aceasta se va distra.

Mâna lui Dante pe umărul ei i-a readus atenția la el. I-a făcut semn din cap lui Tristan și i-a zâmbit, înainte de a se îndrepta spre partea din spate a clubului pentru întâlnire.

Cu un sentiment ciudat în stomac, Morana l-a scuturat și s-a întors spre bărbatul de lângă ea, arătând spre toalete. Tristan a dat din cap, cu ochii încă ațintiți spre locul unde se dusese Dante, iar ea știa că era distras. Lăsându-l să mediteze, Morana a fugit repede la baie. După ce și-a făcut nevoile și și-a aranjat rujul, s-a îndreptat din nou spre mulțime, încercând să-și localizeze bărbatul.

Ochii ei au scanat mulțimea, pentru a se opri brusc la bar. Stătea acolo cu o băutură și cu o sirenă roșcată peste tot.

Morana rămase nemișcată, cu inima bătându-i în piept, observând ce avea să facă, urmărind cum sirena își punea mâna pe brațul lui, exact în locul unde fusese a ei, și urmărind cum el nu se scutura de ea. Ea a privit, sentimentul de scufundare din adâncul stomacului ei agravându-se, chipul lui lipsit de orice expresie în timp ce sirena se strecura împotriva lui.

Focul i-a infuzat venele, i-a umplut burta, i-a pârjolit măruntaiele.

Nu înțelegea această emoție, nu se confruntase niciodată cu ea în viața ei. Nu înțelegea cum să reacționeze. Ținându-și telefonul în mână, nesigură dacă să meargă până acolo și să dea cu pumnul în sirenă sau să plece și să se liniștească, Morana a inspirat adânc, încercând să șteargă ceața de roșu.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, ochii lui au venit spre ea. Nu a făcut nimic, nu s-a mișcat, nu și-a întors privirea, doar a așteptat să vadă reacția ei.

Și Morana s-a enervat.

Învârtindu-se pe călcâie, Morana s-a strecurat prin mulțime și s-a îndreptat direct spre ușile de pe partea cea mai apropiată de ea. Împingând zăvorul, a ieșit pe aleea goală dintre club și un depozit și a închis ușa în urma ei. Aerul rece îi venea proaspăt în nas când a inhalat o gură de aer, mâna îi tremura de ciudă.

Nu știa ce fel de joc făcea el, dar nu era aici pentru asta. Dă-l dracului și dă-l dracului de două ori pentru că a încercat să o testeze. Nu fusese decât deschisă și lipsită de pază emoțională. Și era supărată pentru că el era un ipocrit - îndrăznind să lase o altă femeie să pună mâna pe el când el nu putea suporta ca ea să se întâlnească cu un alt bărbat, chiar și platonic.

Ușa s-a deschis în spatele ei și aerul s-a schimbat.

Morana a început să se îndepărteze, nici măcar nu s-a întors să-l recunoască.

A simțit mâna lui pe umărul ei gol, întorcând-o. Tremurând de furie, și-a ridicat privirea spre el, surprinsă să constate că ochii lui erau amuzați.

"Înfășoară-ți ghearele, pisică sălbatică", a murmurat el cu blândețe.

Morana a mârâit, împingându-l în perete, uitându-se la el. "Nu te juca aceste jocuri juvenile cu mine, Tristan. Te voi tăia și te voi mânca de viu."

S-a uitat în jos la ea, cu ochii căutându-i pe ai ei, cu o blândețe în privire. "Iat-o."

Morana s-a încruntat, fără să înțeleagă. Dar a respirat adânc.

"Ce-a fost asta?"

"Am vrut doar să văd ceva", a explicat el.

"Ce?"

"Dacă ai arde așa cum ard eu de nevoia de a te revendica. Că nu eram singur în foc."

Oricât de întortocheată ar fi fost, explicația a mai liniștit-o puțin pe Morana. Nesiguranța, se putea descurca cu asta. Trebuia să-și amintească faptul că amândoi erau începători, el mai mult decât ea. Ținându-și ochii pe ai lui, Morana l-a împins în perete și și-a pus telefonul în geaca lui.

Fruntea lui s-a încruntat la această acțiune, iar Morana nu a dat nicio explicație, scufundându-se în genunchi pe pământul aspru și descheindu-i blugii, făcând ceva ce abia aștepta să-i facă de câteva zile, transmițându-i mesajul într-o limbă pe care el să o înțeleagă, o dată pentru totdeauna.

"Ai vrut să știi dacă ard cu tine?" a întrebat Morana, împingându-și blugii în jos și scoțându-și penisul semi-dur, ridicând privirea spre el pentru a-i găsi atenția răpusă asupra ei.

L-a lins la vârf, gustându-i aroma sărată, și a declarat. "Asta e aiurea. Tu ești futut. Dar ești al meu."

El s-a întărit și ea l-a lins pe dedesubt. "Fiecare" linge "futut" linge "centimetru din tine."

Mâna lui îi înfășura coada de cal, ținându-i capul în timp ce el se împingea în gura ei, buzele ei îl învăluiau. L-a luat *cât de mult* a putut și s-a tras înapoi, ținându-și ochii pe ai lui, cu mâinile pe coapsele lui puternice. El a deschis gura ca să spună ceva, ochii lui albaștri arzând într-un mod pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, iar ea l-a luat din nou în gură, scobindu-și obrajii și aplicând presiunea despre care citise că făcea minuni în reviste.

Șoldurile lui se flexau, mâna lui trăgând-o de părul ei, chiar dacă el încă mai controla cât de mult putea ea să ia. "Continuă să te uiți așa la mine și o să vin într-un minut."

La naiba, ce bine m-am simțit. Puterea pe care a simțit-o în acea secundă, știind cine era el, văzându-i cum controlul lui se destramă pe margini în gura ei, a făcut-o să se simtă bine.

"Spune-mi numele", a mormăit Morana, sugându-i doar vârful și trecându-și limba pe fantă, fără să-și întrerupă contactul vizual. Oricine putea să iasă și să o vadă în genunchi, luându-și bărbatul în gură, cu pumnul lui înfășurat în jurul părului ei, iar asta o făcea să fie al naibii de udă.

Degetul lui mare îi mângâia obrazul, în timp ce respirația lui se îngreuna. Nu i-a rostit numele.

Înfășurându-și degetele în jurul bazei lui groase și masturbându-l, minunându-se de faptul că acest lucru uriaș fusese în interiorul ei, Morana s-a retras complet, cu ochii lăcrimând și nu doar din cauza presiunii.

"Eu nu ard doar cu tine, Tristan", a spus ea, cu vocea tremurândă. "Ard pentru tine. Și nu știu ce trebuie să fac ca să ți-o dovedesc."

A gemut, închizându-și ochii. "La naiba, Morana."

Inima îi bătea cu putere, l-a luat din nou în gură și s-a apucat din nou să i-o sugă cu vigoare, simțind cum își pierde încet controlul, în timp ce șoldurile lui încep să se clatine.

"Trage înapoi dacă nu vrei să înghiți", a avertizat el. Ea nu a făcut-o. Propria ei respirație s-a grăbit odată cu a lui, iar apoi el a explodat în gura ei cu un mârâit scăzut. Cu gâtul în funcțiune, înghițind până la ultima picătură din el, Morana s-a bătut mental pe spate pentru o felație bine făcută. Zeii oralului ar fi fost mândri.

Deschizându-și pumnul, îi dădu drumul la păr și se încolăci la loc, trăgând-o în sus.

Morana se îndreptă, perindându-și genunchii înțepeniți și ignoră umezeala dintre picioare, uitându-se la o pată de pe pieptul lui, simțindu-se brusc ușor stânjenită. Dar trebuiau să vorbească despre asta.

"Nu-mi place sentimentul ăsta, Tristan", i s-a adresat ea, fără să-și întoarcă privirea de la pieptul lui. "Vreau să pot să intru într-o cameră și să știu, fără nicio urmă de îndoială, că bărbatul pe care l-am revendicat este *doar* al meu. Știu că nu așa merg lucrurile în lumea asta. Știu că bărbații și femeile se joacă cu ceilalți, că loialitatea este un lux pe care nu toată lumea și-l poate permite. Știu. Doar că nu-mi place."

Înghițind în sec, și-a pus mâinile pe pieptul lui și și-a alunecat ochii până la ai lui, pentru a-i găsi singular concentrați asupra ei, și a simțit un fior pe șira spinării. Oare se va obișnui vreodată cu intensitatea lui, cu magnetismul pur și simplu al acelei atenții?

Inspirând adânc, a continuat. "Doar că, chiar îmi placi, Tristan Caine, oricât de ai fi de încurcat."

Una dintre mâinile lui s-a așezat pe șoldurile ei, cealaltă ajungând până la gâtul ei. "Loialitatea mea nu este un lux pentru tine, Morana. Este un dar și este al tău. Nu trebuie să intri niciodată într-o cameră și să pui asta la îndoială."

Morana își simțea gura tremurândă când se duse pe vârfuri, apăsându-și buzele pe locul fericit unde se întâlneau gâtul și umărul lui. "Mulțumesc."

L-a simțit cum își apasă gura pe părul ei. "Nu te voi mai pune la încercare în felul ăsta."

Morana a simțit cum buzele i se curbează și s-a tras înapoi ca să-l privească. "Deci acum îmi spui pe nume sau trebuie să mă pun în genunchi ca să primesc asta?".

Înainte ca el să poată spune un cuvânt, o explozie uriașă a zguduit

pământul de sub picioarele ei, izbind-o în pieptul lui. El a protejat-o imediat în spatele trupului său, iar Morana s-a învârtit pentru a vedea flăcări uriașe care licăreau spre cerul întunecat din spatele clubului.

În stare de șoc, văzând cu ochii larg deschiși flacăra uriașă, Morana abia a dat din cap când Tristan și-a scos pistolul și i l-a înmânat.

"Rămâi aici!", i-a strigat el și apoi a fugit spre foc, lăsând-o singură pe aleea inundată brusc de oameni care fugeau din club.

A fost un haos.

Morana s-a amestecat în mulțime și a fugit în parcarea din față, pentru a vedea oameni care țipau și ieșeau și se îndepărtau de clădirea în flăcări, fără să înțeleagă ce se întâmplase. Ochii ei au găsit mașina lui Dante și a alergat pentru a aștepta acolo, auzind sunetul sirenelor în depărtare care se apropiau, clătinând din cap, neîncrezătoare, în timp ce sunetele de oameni care vorbeau și strigau umpleau spațiul din jurul ei.

Un fior uriaș îi cutremura corpul în timp ce-și ținea ochii lipiți de locul exploziei, habar nu avea câți oameni fuseseră răniți. Pistolul îi era greu în mână, se blestema că nu avea nici măcar telefonul la ea, uitându-se în jur pentru a găsi o față cunoscută. Nu a putut. Toți cei din Outfit fugiseră în spate pentru a ajuta.

"Ați văzut cum a explodat ușa?", vorbea entuziasmată una dintre fetele de lângă ea cu prietena ei. "A fost o nebunie!"

"Știu!" Celălalt părea să tremure. "Sper că nimeni nu a fost rănit, totuși". Așa spera și Morana.

După ceea ce părea a fi ore, dar probabil că erau doar câteva minute, l-a văzut în sfârșit pe Tristan îndreptându-se spre ea, cu fața și hainele întunecate de funingine, cu ochii reci, distanți.

Morana făcu un pas înainte, groapa de neliniște din stomacul ei lăcrimând larg în timp ce se uita în spatele lui, cu inima tresărind. L-a văzut pe Vin și pe alți doi băieți, într-o stare similară, îndreptându-se și ei spre mașină.

"Ce s-a întâmplat?", a rostit ea în timp ce el se apropia, încercând să-i

desluşească expresia.

Era de piatră. Ceva

era rău.

S-a uitat în jur după Dante. S-a uitat

înapoi la Tristan.

Nu.

La naiba, nu.

"Tristan," îl apucă de braț, scuturându-l, cu ochii înlăcrimați. "Unde este Dante?"

A clătinat din cap.

Nu.

Nu.

Doamne, nu!

Se referea doar la faptul că Dante era ocupat cu focul și nu v a veni cu ei. Asta a vrut să spună.

"O să vină mai târziu?", a întrebat ea, cu vocea frântă de speranță.

Doamne, nu. Te rog, nu.

"Trebuie să plecăm", a spus el, cu vocea lui dură, închisă.

Morana s-a uitat la flăcările care luminau cerul și a început să se îndrepte spre ele.

O mână o apucă de braț, întorcând-o într-o

parte. Ea s-a uitat în sus la el. El a clătinat din

cap o dată.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, un geamăt lung și dureros părăsindu-i pieptul în timp ce se prăbușea în brațele lui, plângând pentru un frate pe care îl avea doar de câteva zile.

Întotdeauna au existat două tipuri de distrugere. Citind istoria, se poate analiza decimarea oricărui imperiu și se poate împărți în două. Un tip era ca un castel de cărți de joc - o singură piesă lipsea și toată chestia se prăbușea la pământ instantaneu. Celălalt tip, cel mai greu de localizat și mai greu de acționat, era ca piesele de domino - vedeai doar ultima piesă căzând, dar nu vedeai și urma de piese care se îngrămădeau una după alta în spatele ei.

Văzând de la fereastra cabanei cum aleea conacului se umplea de mașini, Morana nu a putut să precizeze de ce tip era vorba.

Durerea i-a copleșit inima și a rămas singură la fereastră, pentru că Tristan avea treburi mai importante de rezolvat - cum ar fi încercarea de a găsi cadavrul lui Dante. Poate că inima îi era plină de durere, dar emoțiile i se liniștiseră

suficient de jos pentru ca ea să se oprească și să se gândească. Avea nevoie să se gândească pentru că, dacă mai exista măcar o fărâmă de speranță, se agăța de ea.

Morana și-a reluat în minte întreaga scenă la nesfârșit.

Ea și Tristan se aflau pe alee când izbucnise incendiul, a cărui cauză era în curs de investigare. Trei cadavre fuseseră recuperate din spate, arse de nerecunoscut, iar Tristan crezuse că unul dintre ele era Dante. Dar era el?

S-a uitat în jos la telefon și a reflectat. Telefonul lui Dante era deconectat și fusese recuperat la fața locului. Fusese recuperat și un cadavru cu hainele și ceasul lui, dar putea fi vorba de altcineva. Se comportase destul de ciudat pentru ca ea să pună totul la îndoială. Era foarte posibil ca ea să se agațe de speranțe false, dar nu putea, nu putea, să accepte faptul că bărbatul care îi devenise protector și familie putea fi brusc luat de lângă ea. Nu ar fi acceptat asta fără dovezi concrete.

Conacul era plin de lumini în care Lorenzo Maroni, se pare, a chemat întreaga Echipă după ce a primit vestea despre fiul său cel mare. Cu toții credeau că era mort - Morana nu era sigură. Nici măcar nu apucase să-l întrebe pe Tristan înainte ca acesta să o lase și să plece.

Neștiind ce ar putea face, Morana s-a limitat să observe cum oamenii coborau din mașini și a decis că trebuie să asculte ședința.

Deschizându-și cu hotărâre laptopul, a găsit rapid microfonul pe care îl instalase pe furiș în birou într-o dimineață și l-a activat, conectându-și căștile pentru a asculta mai bine în timp ce privea pe fereastră.

"I-au găsit cadavrul", a vorbit un bărbat în cameră, iar Morana și-a apucat laptopul, cu inima bătându-i brusc. Poate că ascultarea nu era cea mai bună idee.

"Asta e o porcărie", a răcnit Lorenzo Maroni în urechile lui Morana. "Nu-mi vine să cred asta."

A fost liniște pentru o clipă înainte ca un bărbat curajos să vorbească: "Poate fi greu de acceptat, Lorenzo. Este un șoc pentru noi toți. A fost moștenitorul tău. L-ai pregătit toată viața pentru a prelua conducerea. Dar e vorba de trupul lui. Am verificat eu însumi dovezile."

Maroni a pufnit într-un râs. "Tocmai de aceea știu că nu este el.
V-a păcălit pe toți idioții."

O altă voce a intervenit: "Trebuie să facem o înmormântare, Bloodhound. Oamenii sunt zguduiți. Dușmanii noștri sunt cu ochii pe noi. Corpul lui este la morgă. Trebuie să păstrăm aparențele."

A mai fost liniște înainte ca Maroni să se adreseze cuiva. "El este?"

Whisky-ul și păcatul i-au confirmat cea mai mare teamă. "El este."

Un oftat puternic a plecat de la cineva și Morana și-a închis laptopul, cu mâinile tremurând. A fost o întâmplare. Cu siguranță, a fost o întâmplare. Pentru că dacă Dante era mort, nu avea cum să fie Tristan atât de calm. Sau putea? Văzuse atâtea morți, omorâse atâția oameni - putea să rămână calm în fața morții, chiar și a unei persoane dragi.

Vibrația bruscă a telefonului a făcut-o să tresară, ochii i s-au făcut mari când a văzut numărul apelantului.

Amara.

La
naiba.

La naiba.

La naiba!

Nu ar trebui să răspundă. Chiar nu ar trebui să vorbească cu Amara acum. Dar cealaltă femeie îi spusese atâtea adevăruri; măcar atât putea face Morana.

La naiba.

A răspuns și a rămas tăcută, neștiind nici măcar cum să înceapă.

Prietena ei a rămas tăcută un minut lung, înainte ca vocea ei moale și răgușită să întrebe încet. "Este adevărat?"

Morana a înghițit în sec, spunându-i adevărul, cu propria voce tremurândă. "Nu știu."

O auzi pe Amara inspirând brusc la celălalt capăt al firului. "Ce s-a întâmplat?" "A fost un incendiu la club", i-a spus Morana, apucând telefonul cu mâna.

strâns în mâna ei. "Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar telefonul lui era acolo și au găsit un cadavru cu hainele și ceasul lui."

"Dar?" a îndemnat Amara, cu vocea ei răsuflată și dureroasă.

"Dar nu știu", a mărturisit Morana. "Până când nu pot să vorbesc eu însămi cu Tristan, nu vreau să cred pe nimeni."

"Care este alternativa?" a întrebat Amara, vocea ei calmându-se încet-încet. "Poate că cineva l-a răpit?" a sugerat Morana.

Amara a chicotit, dar sunetul nu era amuzant. "Nu-l răpești pur și simplu pe Dante Maroni, Morana. Este prea deștept și prea priceput pentru asta."

Morana s-a uitat pe fereastră, lăsând rotițele din creierul ei să se învârtă. "Vrei să spui că dacă e în viață și lipsește..."

"-atunci a făcut-o intenționat", a completat Amara.

"Păi, la naiba", Morana s-a așezat pe canapea, nedumerită. "Dar de ce ar fi făcut-o?"

Amara a rămas tăcută timp de un minut lung. "Nu-mi mai pasă, Morana. Ai fost un prieten bun pentru mine. Îți mulțumesc."

Tonul plat din vocea ei a speriat brusc inima lui Morana cu alarmă. "Amara..."

"Ai grijă, Morana."

Linia s-a întrerupt.

Ce naiba?

Morana a format din nou numărul, dar a constatat că acesta nu era disponibil. Raționând cu ea însăși, Morana a încercat să-și liniștească inima și să-i permită Amarei să aibă spațiul ei pentru a procesa totul. Nici măcar nu-și putea imagina prin ce trebuie să treacă cealaltă femeie și trebuia să se liniștească și să nu facă totul despre ea.

Expirând o respirație lungă, Morana a încuiat și s-a îndreptat spre etaj, gândindu-se la ceea ce spusese Amara. S-a dezbrăcat și a furat un tricou din partea lui Tristan din dulap, spălându-se rapid pe față și spălându-se pe dinți. Dacă Dante nu era mort, înseamnă că dispăruse în mod deliberat. De ce? De ce să ascundă asta de ea și de Tristan?

Mâna ei s-a oprit cu pensula în gură, ochii ei strălucitori de culoarea alunei ușor înroșiți și mari în spatele ochelarilor, în timp ce se gândea la asta. Ar putea Tristan să fie de fapt implicat în plan? Se comportase cam ciudat în ultimele zile, iar reacția lui la club fusese de piatră. Dar de ce să ascundă toate astea de ea?

A scuipat și și-a dat cu mâna în frunte când a făcut clic.

Maroni și toată familia o văzuseră coborând din mașină. Era tulburată, plângea și se ținea de brațul lui Tristan în timp ce acesta o conducea spre casă. Fusese o durere autentică, pentru că ea crezuse că Dante plecase.

Terminându-și rutina, Morana a coborât scările desculță și s-a repezit la laptopul ei, cu creierul zbătându-se și punând piesele cap la cap. S-ar putea să se fi înșelat cu totul, dar era foarte puțin probabil. Dacă Dante era în viață, așa cum credea ea, dispăruse cu un motiv și paria toate economiile ei că Tristan știa despre asta și nu-i spusese pur și simplu pentru că reacția ei trebuia să fie autentică pentru spectatori.

Sperând împotriva oricărei speranțe să aibă dreptate, Morana și-a deschis sistemele, și-a umbrit adresa și s-a scufundat în darknet. A tastat

"costum tenebrae + foc",

a apăsat enter și a fost lovită de știri.

Făcând clic pe primul link, a scanat articolul.

Moștenitorul imperiului Maroni a murit într-un incendiu

Într-o răsturnare de situație care a lăsat lumea interlopă în stare de șoc, Dante Maroni, fiul cel mare al lui Bloodhound Maroni, a murit într-un ciudat accident de incendiu la unul dintre cluburile Outfit din zona Warehouse District...

Revenind la rezultate, Morana a scanat celelalte linkuri de știri, găsind mereu aceeași poveste, până când un link din partea de jos i-a atras atenția.

Mafioții mei, asta a pus capăt Alianței? Spuneți-mi ce credeți.

Era o postare recentă pe un blog, mai degrabă de genul teoriei conspirației, iar Morana a dat click pe link, cu inima bătând cu putere.

Tatăl meu a fost soldat în Tenebrae Outfit timp de mulți ani înainte de a muri. După cum știți, interesul meu pentru mafie a venit de la el. Deși nu i-am călcat niciodată pe urme și, pentru că sunt un tocilar, am fost întotdeauna curios în legătură cu Alianța și cu dispariția ei.

Ghicește - dacă sunt trei parteneri într-o echipă egală și doi sunt regi, atunci cine este al treilea?

Noi susținem că Alianța a existat timp de atâția ani între Tenebrae și Shadow Port. Dar tatăl meu mi-a spus că a existat un al treilea partener. în afacere. S-ar putea ca Alianța să se fi încheiat pentru că el a ieșit din

ecuație? Dacă era atât de important, atunci cine era el? Un alt rege dintr-o altă familie de mafioți?

Îți voi spune ce mi-a spus tatăl meu - omul a avut grijă de ambii regi și le-a îngropat secretele. De aceea au protejat cine a fost.

Ce părere aveți? Este plauzibil? Lasă-ți gândurile în rubrica comentarii.

Morana se holba la stâlp, cu inima bătându-i în piept. Trei parteneri.

Dacă au fost trei parteneri - unul Lorenzo Maroni, unul tatăl ei, atunci cine a fost al treilea?

A fost aproape. Știa că era aproape de răspuns, îl simțea în sinea ei.

Totul era cumva legat - codurile, fetele dispărute, Alianța.

Iar cel de-al treilea om era cheia.

Stătea întinsă în pat, în tricou și chiloți, uitându-se la tavan în lumina lămpii, când ușa s-a deschis și a intrat Tristan. Fața lui - epuizată, acoperită de funingine - i-a făcut inima să se oprească.

Ochii lui au ajuns la ea, a văzut-o trează și și-a înclinat capul spre baie.

Morana s-a încruntat, ridicându-se. "Trebuie să..."

Își duse degetul la buze, arătând spre baie, scoțându-și hainele, aruncându-le în coșul de rufe din colț. Nu că o deranja să fie dezbrăcat, dar nu i se părea că acum era momentul potrivit.

"Nu pot vorbi acum", a declarat el. Vocea lui era plată în timp ce se îndrepta spre baie și i-a indicat să îl urmeze. Fără un alt cuvânt, ea

s-a îndreptat rapid spre baie și a închis ușa în urma ei, văzându-l pe el stând sub jetul de apă. El a privit-o stând lângă chiuvetă și i-a făcut semn să se apropie cu degetul.

Confuză ca naiba și neînțelegând nimic, Morana s-a dezbrăcat și a intrat sub jetul cald în fața lui, încercând să-i citească ochii albaștri. El s-a aplecat în față, aliniindu-și gura lângă urechea ei, și a vorbit încet.

"Au pus microfoane în casă."

Cu ochii măriți, Morana i-a apucat bicepsul alunecos. "Ce vrei să spui?"

"Tocmai am aflat", i-a spus el. "Va trebui să verific dacă sunt gândaci în dormitor, dar până atunci, nu am vrut să risc să vorbesc acolo".

Morana a luat în liniște o lingură de șampon în palmă și le-a frecat împreună, spumându-le în timp ce aștepta ca el să continue. El s-a așezat pe banca de marmură din duș, astfel încât ea să nu fie nevoită să meargă prea mult pe vârfuri, capul lui fiind la înălțimea gâtului ei. Masând șamponul în scalp, ea s-a întrebat dacă avusese vreodată pe cineva care să aibă grijă de el în felul acesta.

Ochii i se închiseră când degetele ei îi săpau în scalp, iar respirația îl părăsi. "Dante nu este mort."

"Știu."

Albastrul s-a concentrat asupra ei. Morana a zâmbit. "Odată ce m-am calmat, a fost destul de ușor de înțeles. Ați fost plecați de câteva zile. Și înțeleg de ce nu mi-ați spus, oricât de nasol ar fi fost. Aveai nevoie ca răspunsul meu să fie autentic."

A privit-o lung, admirația din ochii lui fiind inconfundabilă. "La naiba."

Morana i-a mângâiat capul, trecându-și unghiile pe scalp. "Știu că inteligența mea te excită".

"Așa este."

"Spune-mi data viitoare, totuși", i-a spus ea cu seriozitate. "O să dau o prestație demnă de un premiu al Academiei, dar data viitoare să nu mai faci rahatul ăsta."

El a dat pur și simplu din cap. "Nu a fost ideea mea. Dante a vrut să o facă în felul acesta." Ei bine, asta cu siguranță a făcut-o să se simtă mai bine. Tristan s-a ridicat în tăcere,

spălând șamponul, spuma curgându-i pe spate.

Morana, în sfârșit, și-a văzut tatuajul așa cum trebuie. Pe lama stângă a umărului său, un tatuaj tribal cu un lup care urla la o lună plină, detaliile fiecărei lovituri de negru fiind uimitoare. Trasându-și degetul peste tatuaj, inima i se strânse când își dădu seama ce reprezenta acesta.

Luna.

S-a întors pentru a sta în fața lui, cu peretele în spate, și și-a lăsat ochii să-i urmărească restul cicatricilor și tatuajelor. Un glonț îi marcase bicepsul drept, lovindu-se de un craniu în mijloc. O frază i-a coborât pe partea stângă, chiar lângă abdomen.

Și așa se va sfârși noaptea.

Morana a urmărit fraza, degetele ei zăbovind pe cicatricea tăiată de sub mușchiul dur. Urcând spre pectoral stâng, chiar deasupra inimii, se afla un simbol a cărui semnificație ea nu o cunoștea. L-a atins cu degetele, privindu-l întrebător.

"Într-o zi", a șoptit el încet între ei, cele două cuvinte au umplut-o atât de mult încât inima ei s-a strâns.

Morana a înghițit în sec, punând o întrebare de care se temea. "Și dacă ziua nu va veni niciodată?"

Și-a scuturat capul, trimițând apa să se împrăștie. "Așa va fi. Oricare ar fi răspunsul, îl voi găsi."

Morana nu știa cum să meargă mai departe în această conversație, așa că a lăsat-o baltă pentru moment. Voia să găsească și ea răspunsuri, atât pentru el, cât și pentru ea însăși. Dar dacă răspunsul nu era cel pe care îl spera? Ar fi fost în stare să facă față? Ar fi fost capabil să supraviețuiască?

O durea pieptul când se gândea la asta.

"Văd întrebările în ochii tăi", a spus el cu blândețe. "Dar știu, știu, că este în viață."

Morana a simțit o lacrimă coborându-i-se pe obraz, amestecându-se cu apa. "Atunci, o vom găsi."

A privit-o un minut lung înainte de a-și apropia încet buzele de ale ei. Era moale, simplu, dar îi făcea inima să se strângă.

Retrăgându-se, și-a apăsat fruntea pe a ei, cu gura ușor tremurândă. Își strânse maxilarul ca să o strângă și Morana văzu, apăsându-și mâinile pe fața lui, ținându-l. Au stat așa minute îndelungate, înainte ca el să se îndepărteze brusc, închizând apa și dându-i un prosop.

Morana a inspirat adânc și s-a uscat în timp ce el a făcut același lucru, apoi l-a urmat dezbrăcat în dormitor. El i-a întins fără un cuvânt un tricou proaspăt, pe care ea l-a îmbrăcat rapid, și și-a pus o pereche de boxeri înainte de a deschide un sertar și de a scoate un scanner.

Ajunsă în pat, Morana a văzut cum trecea scanerul prin fiecare centimetru al camerei, găsind doar un singur microfon lângă ușă. Deschizând fereastra, a aruncat-o în lac înainte de a o închide din nou și de a se strecura în pat lângă ea.

Morana l-a urmat, așezându-se împotriva lui, cu sânii striviți de pieptul lui, cu picioarele împletite cu ale lui.

"Cine a pus microfoane în casă?"

"Nu știu", a șoptit el. "Va trebui să aflu restul mâine."

Morana s-a uitat la el, cu creierul în funcțiune. "Ar putea fi Maroni?"

El a ridicat din umeri. "Nu a mai făcut-o niciodată."

"Nu ai mai locuit niciodată cu cineva", a subliniat ea.

"E adevărat", a strâns-o în jurul taliei, apăsând un mic sărut pe lobul urechii ei. "Ne vom ocupa de asta mâine."

A fost tăcere câteva minute înainte ca ea să-l întrebe: "De ce a făcut Dante asta?".

Pieptul i se mișca în timp ce inspira adânc înainte de a răspunde: "A trebuit să se ascundă sub pământ".

"Dar de ce? Este Dante Maroni."

"Exact", a murmurat el, degetul lui desenând un anumit model pe umărul ei. "Este un excelent extractor de informații, dar sunt unele informații pe care le poate obține mai bine fără numele lui."

Inima Moranei s-a oprit și s-a sprijinit într-un cot, privindu-l în ochii lui albaștri, părul căzându-i peste ei. "Este vorba despre Sindicat? Asta e informația pe care s-a dus să o obțină?"

I-a văzut buzele lui crispându-se ușor în timp ce-i împingea o șuviță de păr umed după ureche, gestul blând surprinzând-o.

"Da", i-a confirmat el bănuielile. "Are de gând să se infiltreze în Sindicat."

Morana a simțit că îi cade maxilarul. "Vorbești serios? Cum naiba va face asta? Va fi în siguranță? De unde vom ști noi ceva?"

"O să fie bine", a tras-o Tristan înapoi la pieptul lui. "Și avem un semnal pentru a intra în contact. Dar nimeni nu trebuie să știe. Este important ca toată lumea, mai ales Maroni, să creadă că este mort. Altfel, ar putea fi în pericol."

Morana a dat din cap, înțelegând gravitatea situației. "Nu ar trebui să-i spunem totuși Amarei?" Ar fi vrut să știe în locul prietenei ei.

Tristan a clătinat din cap. "Dante mi-a spus să nu o fac. Va fi cu ochii pe ea, mai ales acum. Nimeni nu poate bănui nimic."

Oricât de mult ar fi durut-o, Morana a înțeles asta. Spera doar ca prietena ei să o ierte atunci când lucrurile se vor liniști din nou.

Camera întunecată, mirosul lui cald, bătăile constante ale inimii lui îi linișteau încet inima. Greutatea pe care o simțise întreaga seară s-a risipit treptat din pieptul ei, în timp ce se ghemuia mai adânc în coclaurile gâtului și umărului lui, găsindu-și locul ei fericit. El a apăsat un sărut în vârful lobului ei, strângând-o în brațe.

Au trecut minute lungi și Morana era aproape pe punctul de a adormi, când vocea lui a spart liniștea.

"Mi s-a dat această căsuță de când Maroni m-a luat sub aripa lui", a început el în liniște și Morana a devenit atentă, ascultându-l cum îi împărtășea ceva atât de apropiat de pieptul său. "Când eram tânăr, în unele nopți, după o sesiune de antrenament, stăteam întins aici și îmi doream să mor."

Morana își simțea respirația gâfâind, brațele i se strângeau în jurul lui, dar nu îndrăznea să se miște, nu îndrăznea să facă nimic care să întrerupă momentul.

El a continuat, cu degetul desenând bucle pe spatele ei. "Întotdeauna era o armă în sertar și era cât pe ce să o termin în unele zile. Știi ce mă oprea de fiecare dată?"

Morana a clătinat din cap.

"Gândindu-mă că sora mea se va întreba mereu de ce fratele ei nu a iubit-o suficient de mult încât să trăiască pentru ea. Nu puteam s-o las cu asta."

Simțea că ochii îi ard, inima o durea pentru durerea pe care o auzea în vocea lui.

"Dar acea zi părea atât de îndepărtată și eram atât de neputincioasă. Fiecare zi mi se părea prea mult", a vorbit încet în întuneric, vocea lui abia se auzea. "Deci, știi ce mă întrebam?"

Morana clătină din nou din cap, cu gâtul strâns, cu pieptul greu. "Tu."

Inima i s-a oprit.

"În unele zile, mă gândeam cum te voi găsi când voi fi mare și te voi omorî, diferite moduri în care te-aș omorî", a continuat el, dezgolindu-și mintea în fața ei, chicotind întunecat. "În unele zile, mi-am imaginat că altcineva ajungea la tine și cum l-aș ucide. Oh, cum îi omoram. Iar în unele zile, când devenea al naibii de trist și mă tăvăleam în autocompătimire, mă gândeam la cum îmi zâmbeai și mă întrebam dacă mi-ai mai zâmbi așa după ce vedeai monstrul în care mă transformam."

Morana se trase înapoi și își puse mâna pe maxilarul lui, ochii i se lipiră de ai lui în lumina puțină de afară.

"Încă te mai gândești să mă omori?", a întrebat ea direct, pregătită dacă el o făcea.

A rămas tăcut o clipă. "Nu", a clătinat din cap o dată.

a respirat Morana. "Încă îți mai imaginezi că cineva ajunge la mine și îl omor?".

"Nu", a repetat el, cu o voce sigură.

"Te mai gândești la zâmbetul meu?".

A privit-o o clipă îndelungată, ochii lui zăbovind asupra gurii ei, înainte de a-și împinge fața mai aproape de a ei, mâna lui ajungând la gâtul ei într-o strângere pe care pielea ei o cunoștea acum intim.

"Mă gândesc la o mulțime de lucruri diferite acum, dar nu mă confunda cu cineva moale, Morana. Cuvintele șoptite în umbră nu sunt cine sunt eu. Sunt încă un monstru."

Morana îi cerceta ochii, simțindu-i palma sprijinită de pulsul ei constant, realizând brusc că de aceea o ținea mereu de gât - ca să o simtă

bătăile inimii sub mâinile lui. Un zâmbet lent îi curbă buzele, palmele îi cuprind maxilarul, mângâindu-l, cu scrupul lui zgâriindu-i pielea.

"Când eram tânără și singură în camera mea noaptea, cu un tată căruia nu-i plăcea existența mea, fără mamă și fără prieteni, doar cu imaginația mea hiperactivă și cu creierul meu, știi la ce mă gândeam?", a murmurat ea, fără să-și întrerupă privirea încrucișată. "Când unul dintre gardienii tatălui meu se furișa în camera mea și trebuia să mă lupt cu el -" mâna lui se strângea pe gâtul ei ca reacție, dar ea a continuat: "- înecându-mă în singurătatea mea și în selfiul meu, știi la ce visam?"

A așteptat răspunsul ei, fără să își mute ochii albaștri și intensi de la ai ei.

"Un monstru", a șoptit ea între buzele lor. "Monstrul meu. Unul care să mă țină în siguranță și să-i ucidă pe ceilalți monștri care voiau să-mi facă rău."

La ultimul cuvânt, gura lui s-a izbit de a ei în timp ce o întorcea sub el.

"Întotdeauna l-ai avut, pisică sălbatică."

Și apoi a devastat-o ca pe monstrul care pretindea că este.

Să se plimbe prin cimitir ținându-se de mâna bărbatului ei, în timp ce se prefăcea că jelește pentru un alt bărbat care era în inima ei, nu era ideea ei de dimineață minunată. Cu toate acestea, având în vedere tot ceea ce îi spusese Tristan, Morana îmbrăcase în mod corespunzător o rochie neagră simplă și se machiase pentru ca fața ei să pară mai palidă. Își ținea ochii în jos, în spatele ochelarilor, cu mâna pe interiorul brațului lui Tristan, impresionată de prestația lui.

Era suficient de stoic încât, dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi fost convinsă că ascundea o tristețe profundă și că pur și simplu nu voia să vorbească despre asta. Așa stând lucrurile, fiind un outsider al Outfit-ului așa cum era el, a stat deoparte în timpul înmormântării.

Făcuseră o ceremonie cu sicriu închis, îngropând trupul ars care era "Dante". Tristan îi spusese în mașină că trupul aparținuse lui

unul dintre trădătorii care se apropiase suficient de mult de Dante la capitolul fizic pentru a trece drept el.

Între timp, Dante era complet sub pământ.

Morana încercase să o sune din nou pe Amara în acea dimineață, doar pentru a verifica ce făcea cealaltă femeie și găsise numărul ei deconectat. Zia trecuse și ea pe acolo, cu ochii întristați, și o întrebase pe Morana despre fiica ei. Și asta începuse cu adevărat să o îngrijoreze pe Morana.

Ea a stat retrasă la margine, în timp ce Tristan a mers mai departe să vorbească cu cineva, privind pe toată lumea.

Lorenzo Maroni a fost rigid, ceea ce este de înțeles, în timp ce oamenii își prezentau omagiile și prezentau condoleanțe. L-a recunoscut pe vărul lui Lorenzo, Leo, cu Chiara la braț, cu fața plină de lacrimi. Dacă erau autentice sau false, Morana nu știa.

Nerea, sora vitregă a Amarei, stătea în spate, alături de un alt soldat, îmbrăcată elegant, o femeie singură într-o lume a bărbaților. Morana s-a întrebat despre ea. Ceilalți membri ai familiei, inclusiv copiii, stăteau în picioare cu fețe triste și confuze. Restul celor din Echipă se agitau încet în jurul lor, majoritatea bărbaților având expresii menite să semene cu tristețea. Erau mai mulți oameni decât se așteptase, înmormântarea era mult mai grandioasă decât își imaginase că va fi. Dar, pe de altă parte, Dante Maroni era un brand.

Asta a făcut-o să-și dea seama că nu-l întrebase niciodată pe Dante despre vreun frate sau soră. Știa din zvonuri că avea un frate mai mic, dar acesta dispăruse în acțiune de mulți ani. Și-a făcut o notă mentală să îl întrebe mai târziu.

În briza răcoroasă de pe deal, Morana îl privea pe Lorenzo interacționând cu toată lumea, încercând să identifice ce anume o deranja atât de mult la acel bărbat. Era un lucru straniu, felul în care o privea uneori

ca și cum ar fi avut secrete despre ea.

Zgomotul unei portiere de mașină care se închidea i-a atras atenția asupra bărbatului care cobora dealul spre adunare, surprinderea umplându-o.

Tatăl ei era acolo.

S-a oprit pentru o secundă în locul în care se afla ea, ochii lui trecând peste ea cu un dezgust ascuns înainte de a se îndrepta spre locul unde Maroni stătea mai jos. Morana, acum suficient de îndepărtată de bărbat încât să nu o mai afecteze la fel de mult, a încercat să analizeze de ce reacționase astfel față de ea. Tristan își privea tatăl cu atenție, în timp ce bărbatul mai în vârstă îl ignora și se îndrepta direct spre șef.

Morana era prea departe pentru a auzi ce se spunea, dar bărbații și-au strâns mâna și apoi s-au îndepărtat puțin pentru a discuta. Dacă tatăl ei era acolo să vorbească despre ea pentru a o lua înapoi, putea să se gândească din nou. Dacă era acolo pentru afaceri, ar fi fost curios, având în vedere momentul în care se întâmplau toate acestea. Poate că se afla acolo doar pentru a-și prezenta salutările, dar ea nu credea asta.

Urmărindu-i pe amândoi deschis, ochii lui Morana au făcut o scanare a zonei și s-au oprit asupra unui bărbat aflat pe dealul opus, în spatele unui copac. De la poziția avantajoasă a cortegiului funerar, nimeni nu ar fi putut să-l vadă, ascuns cum era. Dar ea, aflată încă în picioare pe deal, îi putea distinge silueta.

Avea fața ascunsă sub barbă și se sprijinea de un fel de baston, ascuns după un copac, urmărindu-i pe cei doi bărbați pe care ea îi urmărea. Încruntându-se, ea și-a deschis rapid textele.

Morana: *E un tip ciudat la ora 5 care se uită la tatăl meu și la Lorenzo.*

Morana: *Nu-l poți vedea din locul tău. Vino să stai lângă mine.*

L-a văzut pe Tristan uitându-se în jos la telefon înainte de a urca cu

dezinvoltură dealul spre locul unde se afla ea. Găsind un loc lângă ea, el a fugit cu nonșalanță

ochii peste locul unde îl văzuse pe bărbat și Morana se întoarse să vadă că bărbatul îi privea acum.

Era prea departe pentru ca ea să poată distinge ceva despre el, dar îi simțea ochii asupra ei, un fior îi cobora pe șira spinării.

"Știi cine este?", l-a întrebat ea pe Tristan în liniște.

"Nu", a răspuns el, cu o voce calmă. "Dar ne urmărește."

"Știu."

Au rămas tăcuți câteva minute, în timp ce procesiunea a continuat mai jos. Nori negri se adunau pe cer, aruncând o strălucire blestemată peste dealuri și, deși era toamnă, vântul era rece. Stând acolo în tăcere, Morana și-a găsit privirea alunecând spre bărbatul ciudat de mai multe ori.

"Suspectează cineva ceva?", a întrebat ea, cu buzele abia mișcându-i-se.

El stătea împietrit lângă ea, cu masca pe față, vorbind la fel de încet. "Toată lumea suspectează ceva, doar că nu știu ce."

Morana a pufnit un râs tăcut la asta, uitându-se la tatăl ei, care vorbea cu Lorenzo Maroni cu capul aplecat.

"S-ar putea să încerce să mă ia înapoi", a comentat ea, studiind limbajul trupului celor doi bărbați. "Nu din dragoste, ci pentru mândria lui."

"Nu are mândrie", a remarcat Tristan lângă ea. "Nu va fi în stare să te ia, nici măcar peste cadavrul meu. Ești prea deșteaptă pentru el."

Morana l-a privit, inima i s-a înmuiat la cât de mult respect avea el pentru intelectul ei. Nu era ceva la care se așteptase, dar cu cât îi spunea mai multe lucruri mărunte ca acesta, fără pretenții sau viclenie, cu atât mai mult simțea că înflorește pe dinăuntru.

"Mulțumesc", a murmurat ea încet, strângându-i antebrațul.

A ridicat din umeri. "Este o realitate. Ești mai deștept decât majoritatea acestor oameni la un loc, și nu mă refer doar la chestiile tale tehnice. Oricine neagă asta este un prost."

"Nu ești prost."

El s-a întors să o privească, albastrul lui se potrivea cu albastrele ei. "Eu sunt cel mai deștept dintre ei. Te-am revendicat cu mult înainte ca oricare dintre ei să aibă vreo șansă."

Cu inima zvâcnind, Morana a privit înapoi în jos, cu un ușor zâmbet pe buze. Acesta s-a stins încet. "Știi că va trebui să vorbim despre acea zi într-o zi, nu?".

El nu a răspuns.

Morana a rămas tăcută, lăsând-o baltă. Să-l împingă când abia începea să se deschidă încet-încet ar fi fost iresponsabil. Va vorbi când va fi pregătit, dacă va fi vreodată pregătit.

"Am dat zilele trecute peste o teorie foarte interesantă despre Alianță", a început ea, schimbând subiectul pe un teren mai neutru. "Se menționa cum că Alianța s-a rupt pentru că au fost, de fapt, trei părți implicate și una dintre ele a ieșit. Ați auzit ceva despre asta?"

Tăcerea bărbatului de lângă ea se întinse minute lungi, lungi, până în punctul în care Morana fu nevoită să se uite la el, doar pentru a se asigura că o auzise. Ochii lui priveau în gol, undeva departe. Nu știa unde se dusese, dar oriunde ar fi fost, era neplăcut.

Alunecându-și mâna în mâna lui, și-a împletit degetele, ale ei, mai mici și mai moi, alunecând pe degetele lui aspre, abrazive și mai lungi. Strângând-o strâns, și-a ținut ochii pe el și a așteptat ca el să se întoarcă la ea: "Tristan?". El a clipit, uitându-se la ea, brusc conștient de ceea ce îl înconjura.

A scanat dealurile o dată și apoi a inspirat adânc, arătându-i o sclipire de vulnerabilitate de care nu ar fi fost niciodată conștientă cu câteva săptămâni în urmă. Fără să scoată un cuvânt, s-a retras în liniște în mintea lui și Morana l-a lăsat, știind că poate nu era momentul sau locul potrivit pentru a

o întreba.

Unul dintre bărbații de la adunare îl chemă pe Tristan și, după ce-i dădu o mică strângere de mână ca pe un secret, în timp ce fața lui rămase complet

fără expresie, a coborât cu grația încolăcită a prădătorului pentru care era cunoscut, cu trupul îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă neagră.

Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât își dădea seama cât de profund simțea aceste lucruri mărunte și cât de abil se prefăcea că nu le simte.

După câteva minute în care i-a observat pe toți, Morana a simțit că altcineva a venit să stea lângă ea. A ridicat privirea și l-a văzut pe Lorenzo Maroni acolo, singur, fără tatăl ei.

"Mergi cu mine, Morana", a cerut el și a urcat dealul spre mașini fără să-i dea șansa de a răspunde.

Precaută, dar curioasă, Morana i-a trimis lui Tristan un mesaj rapid și l-a urmărit pe bărbatul mai în vârstă, găsindu-l singur lângă mașina lui de oraș, în timp ce o aștepta. Morana s-a îndreptat în liniște spre el.

Și-a deschis geaca și a scos un trabuc, adulmecându-l o dată înainte de a-l tăia.

"Trabucurile au fost un cadou de la unul dintre asociații mei", a început el fără preambul. "Acel asociat îmi spunea, chiar zilele trecute, că cineva se uită adânc în afacerile noastre."

Ținându-și ochii pe sicriul aflat mult mai jos, a aprins fumul. "Nu ai fi tu, nu-i așa? După felul în care m-ai amenințat, înclin să cred asta."

Morana a privit inelul mare de argint de pe degetul arătător care nu fusese acolo înainte, fața de craniu lustruită și detaliată și, având în vedere că participa la înmormântarea fiului său, ciudat de stridentă. "Habar n-am despre ce vorbești".

Bărbatul mai în vârstă o privea cu ochi care vedeau prea multe. "Unde e Dante?"

Morana a clipit surprinsă și a privit în jos la sicriu cu degetul.

A chicotit. "Fac asta de mult mai mult timp decât trăiești tu, fetițo. Știu că acela," a indicat cutia de lemn, "nu este fiul meu."

Morana a rămas tăcută, neștiind prea bine la ce se juca și de ce o întreba.

Ochii lui Lorenzo Maroni se încrețiseră, chipul lui frumos fiind încrețit de ridurile vârstei, în timp ce o privea cu ochii întunecați care conțineau povești dincolo de imaginația ei. Putea să simtă toată forța experienței lui în acea privire ascuțită și a avut nevoie de tot ce avea pentru a-și păstra coloana vertebrală dreaptă și capul sus în timp ce îl privea înapoi neutru.

"Înțeleg de ce Tristan este îndrăgostit", a comentat el, cu o voce aproape liniștitoare. "Tu ai foc. Eu respect focul. Dar sunt puteri mai mari în joc aici, fetițo. Mai mari decât tine sau decât mine. Cred că nici măcar nu-ți dai seama de lucrurile pe care le pui în mișcare pentru nevoile tale egoiste."

Morana își mușcă interiorul obrazului pentru a nu-i pune întrebări.

"Spune-mi ce pune la cale fiul meu", Maroni trase adânc din țigară, "și-ți voi spune de ce te-ai întors."

Morana a fost tentată să afle de ce, dar nu atât de tentată. Clipind nevinovată, ea a continuat jocul. "Deci, recunoști că ai avut un amestec în întoarcerea mea la tatăl meu?".

Maroni a râs, expirând un nor de fum, cu gâtul lui gros care îi coarda deasupra cămășii. Își dădea seama de unde își lua Dante privirile.

"Ai fost un pion pentru a-l controla pe tatăl tău", a inspirat Maroni adânc din trabucul său și a suflat un fum, mirosul de tutun mentolat invadându-i plămânii. "Nu mi-am imaginat niciodată că vei deveni o problemă."

Morana a râs fără umor. "Tatăl meu nu m-a iubit niciodată îndeajuns pentru ca tu să-l controlezi."

"Oh, te-a iubit", a zâmbit Maroni, cu răutatea din ochi evidentă.
Morana îl privea fix, confuză la cuvintele lui.

"De ce m-ai chemat aici?", a întrebat ea pur și simplu, băgându-și mâinile în buzunarele hainei.

"Ca să vă ofer târgul", Maroni a aruncat țigara, lovind-o cu degetul de la picior. "Locuiești în orașul meu, în complexul meu, cu soldatul meu. Nu te amenințț, doar îți spun. Nu vrei să-ți faci un dușman din mine."

Morana a rămas tăcută în timp ce-l privea cum se urcă în mașină și s-a dat la o parte, neînțelegând nici jumătate din porcăriile pe care le scuipase. Un lucru era însă cert - Lorenzo Maroni era speriat, de cine nu știa ea. Altfel, era absolut imposibil ca el să se coboare atât de jos încât să ofere cuiva ca Morana orice fel de înțelegere.

I s-a părut foarte, foarte interesant.

Bipul laptopului său de îndată ce a intrat în cabană, după-amiaza, a speriat-o. Grăbindu-se repede la sistemele pe care le lăsase în funcțiune, Morana și-a scos laptopul afară, pe verandă, luând loc pe scaun, cu o priveliște frumoasă a lacului și a dealurilor din jur în fața ei și a conacului din dreapta, în depărtare.

Desculțându-și pantofii cu toc pe care îi purtase la înmormântare, Morana s-a ghemuit pe scaun și s-a logat în sistem, încercând să localizeze de unde venea semnalul sonor.

Iar ceea ce a văzut pe ecran a uimit-o.

Erau codurile.

Codurile ei.

Ce naiba?

Cineva îi trimisese codurile, codurile originale, pe care ea le scrisese și pe care Jackson le furase și pentru care Tristan fusese înscenat, codurile cu care începuse totul. Uitându-se la mesajul atașat, a dat click pe el.

imreaper00: *cred că astea îți aparțin. impresionantă*

treabă. Ce naiba?

Cine naiba era tipul ăsta? Și cum a reușit nu doar să ocolească securitatea, ci și să-i găsească codurile?

nerdytechgoddess00: de *unde ai luat astea?*

Ecranul a rămas gol pentru următoarele câteva minute, în timp ce Morana își simțea inima bătând cu putere. Dacă avea codurile, asta însemna că nu fuseseră copiate sau folosite. Le codase cu un algoritm autodistructiv pentru asta. Dar de ce i le-ar fi returnat acest tip ciudat, care era în mod clar extrem de priceput la tehnologie? De ce să-i dea indicii despre fetele dispărute și despre Sindicat?

A sosit un mesaj.

imreaper00: *e timpul să ne întâlnim.*

S-a deconectat.

Morana, în primul rând, a verificat codurile pe care îi luase peste doi ani să le scrie. Era periculos în era digitală, cu

puterea de a defăima pe oricine și orice în orice moment. Era deosebit de periculos mai ales pentru mafioții cu schelete în dulap.

I-a luat câteva ore să verifice și să reverifice fiecare linie, încercând să vadă dacă nu cumva fusese alterată. Nu a găsit nimic. Erau imaculate, nefolosite, exact așa cum fuseseră când Jackson le-a furat.

Împingându-și laptopul într-o parte, Morana a privit cerul înnorat în timp ce orele treceau și a încercat să înțeleagă totul.

Unu - cineva îl angajase pe Jackson pentru a fura codurile la care lucra de doi ani, cineva care știa că ele există și care i-a înscenat lui Tristan pentru ele, astfel încât ea să poată fi condusă la el.

Doi - după ce fusese condusă la el, cineva începuse să îi trimită mesaje anonime și indicii despre istoria lor, a Alianței și a ei, de care ea nu era conștientă.

Trei - ea a coborât în gaura de iepure și cineva a condus-o spre Sindicat și, odată ce a început să cerceteze, codurile ei au fost returnate.

Toate aceste lucruri ar fi putut fi făcute doar de o persoană pricepută la tehnologie. Iar acum se gândea că toate acestea au fost făcute pentru ca ea să fie condusă la Sindicat în primul rând. Furtul codurilor a fost o întâmplare, aceasta era adevărata țintă. Cineva a vrut ca ea să lucreze la asta.

Oricine ar fi fost tipul ăsta, exista un motiv pentru care îi dorea atenția.

imreaper00. Un nume de utilizator, dar cine era? Bărbatul misterios de la aeroport îi mulțumise că i-a spus că este în viață. Ar fi trebuit să fie mort?

Întrebările începuseră să-i dea dureri de cap.

Amurgul s-a așezat în jurul lacului și Morana s-a întors înăuntru, simțindu-se puțin pierdută în privința a ceea ce avea de făcut acum. După ce s-a schimbat și s-a așezat pe

pe canapea, a făcut ceea ce făcea orice tocilar care se respectă atunci când se plictisea. S-a uitat la Netflix.

După câteva episoade din cea mai nouă obsesie a ei și nenumărate gustări, Morana s-a întins fericită pe canapea, într-o stupoare indusă de Netflix de care îi era foarte dor. Avea nevoie de pauză, avea nevoie de spațiu, avea nevoie de distanța față de rahatul ei din viața reală. Viața ei devenise brusc prea aventuroasă în ultimele câteva săptămâni și nu existau prea multe lucruri pe care o fată le putea suporta înainte de a ceda isteric. Și nu putea să cedeze isteric pentru că bărbatul cu care trăia avea nevoie de ea pentru a fi mai puternică emoțional, în timp ce el se lăsa dus centimetru cu centimetru. Poate că peste câțiva ani, avea să-l răsplătească.

Așa a găsit-o Tristan, întinsă pe canapea și privindu-l pe Henry Cavill fără tricou făcând baie, cu gura ușor deschisă.

Și-a curățat gâtul.

Morana s-a oprit asupra unei lovituri foarte bune și a ridicat din sprâncene la bărbatul sexy din spatele ei, care ar putea să-i dea o șansă lui Henry.

"Crezi că va dispărea vreodată?", a întrebat el, cu vocea intenționat joasă, pe acel ton care îi făcea burta să zvâcnească și să se strângă.

Morana a deschis gura, pe punctul de a răspunde, dar a rămas fără glas când el și-a aruncat geaca într-o parte și și-a suflecat mânecile, venind spre locul unde se afla ea.

Ea s-a așezat, dar înainte de a se putea mișca mai mult, el a apucat-o de

picioare și a înclinat-o pe spate, trăgând-o spre margine, afundându-se în genunchi în fața ei.

Inima îi trosnea, miezul ei pulsând de nevoie, Morana a privit cum el îi împingea tricoul pe sâni, picioarele ei pe umerii lui, iar buzele lui se apropiau de sfârcul ei.

Un zgomot i-a scăpat la căldura umedă a gurii lui, spatele i se arcuia în timp ce-și freca umezeala crescândă de el, încercând să găsească frecarea potrivită. Dinții lui trăgeau de sfârcul ei, trăgându-l adânc în gură, înainte de a acorda aceeași atenție și celuilalt, cu ochii ațintiți asupra ei.

"Nu că m-aș plânge, dar wow, asta este, oh, la naiba", a bâiguit Morana în timp ce el i-a rupt cusătura chiloților și a aruncat resturile de țesătură, un potop de căldură invadându-i între picioare. Mâinile lui au coborât sub fundul ei, cuprinzându-le în timp ce-și împingea șoldurile împotriva ei. Aplecându-se, el i-a trasat sărutări ușoare pe burtă, făcându-o brusc conștientă de micile ei pliuri de piele. El nici măcar nu s-a oprit, mergând spre sud pentru a o inhala, dinții lui afundându-se în partea laterală a coapsei ei.

"Te rog", a implorat Morana, trăgându-l de păr, trăgându-l mai aproape.

"Spune-mi că nu e ceva temporar", a cerut el, cu gura la un centimetru de faldurile ei pline de lacrimi.

Morana a dat din cap. "Nu este ceva temporar."

"Bine", a murmurat el, cuvintele lui încălzindu-i carnea chiar înainte de a-și apăsa gura în ea, gustând-o pentru moment. Morana a văzut stele pentru o fracțiune de secundă, coapsele ei tresărind în jurul capului lui, în timp ce el o ținea în jos, ochii lui albaștri magnifici ținând-o captivă.

Și i-a simțit limba lui trecând rapid peste clitorisul ei.

Spatele ei s-a desprins de pe canapea, respirația îi era îngreunată în timp ce el a început să o devoreze ca un om înfometat care vede pentru prima dată un festin.

I-a făcut ravagii în păsărica ei cu gura. Ea nu a

mai fost niciodată la fel.

Mult timp după ce trupul ei era sătul și moale și se aflau în pat, Morana îi trasa ridurile încruntate de pe frunte și îi povestea despre coduri, întrebându-l despre ziua lui. Era normal, atât de normal încât nu crezuse niciodată că vor avea așa ceva și era pe jumătate speriată că le va fi luat.

"M-ai întrebat despre un al treilea tip astăzi", a mormăit Tristan, degetele lui desenând modele nebănuite pe umerii ei. "Mi-a amintit de o conversație pe care o auzisem în acea zi."

Morana se opri în dreptul sprâncenelor lui, privindu-l în ochi. "În ziua..."

El a dat din cap fără cuvinte. Morana l-a așteptat să continue, știind că orice lucru despre acea zi era gheață subțire. Nu știa cum ar fi reacționat el la ceva despre ea.

"Tatăl tău și Maroni stătuseră la masă", și-a amintit, cu privirea aceea îndepărtată în ochi. "Tatăl tău l-a amenințat pe Maroni, iar acesta l-a supus pe tatăl tău menționând un alt tip. "Amintește-ți ce s-a întâmplat cu Reaper", sau ceva de genul ăsta, a spus el."

Morana s-a liniștit.

Inima i s-a oprit pentru o secundă.

S-a ridicat și s-a uitat la el, fără să-i vină să creadă că putea fi atât de simplu.

"Secerător", îi scutură ea brațul cu insistență. "Ești absolut sigur că ă s t a e numele pe care l-a menționat?"

Sesizându-i urgența, l-a văzut cum se ridică în picioare în timp ce ea se grăbea să iasă din dormitor și să coboare scările până la locul unde-și lăsase laptopul.

"Da, sunt sigur", a tras după ea, cu o voce ușor confuză. "Ce se întâmplă?"

Morana și-a deschis rapid fereastra de chat și a întors ecranul spre el, inima ei bătând cu o milă pe minut. "Ar putea fi atât de ușor?"

L-a văzut cum a citit chat-ul și a văzut numele de utilizator, i-a văzut chipul împietrindu-se când ochii lui au ajuns la ea. "Nu l-ai menționat niciodată."

Morana a făcut cu mâna. "Asta nu este important. Ideea este că ar putea fi același tip? Tipul pe care l-am întâlnit pe chei a spus ceva despre el că ar fi mort."

Tristan s-a uitat mai mult timp la ecran, încruntat. "Ar putea fi, dar nu știu. Nu am auzit niciodată de vreun Reaper în cadrul Outfit, nici măcar în trecere."

A urmat o tăcere timp de un minut lung, în timp ce se gândeau la asta, ochii lor ciocnindu-se.

"Lasă-mă să dau un telefon", i-a spus Tristan. S-a dus la un sertar și a scos un telefon cu cartelă pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, părăsind camera pentru a ieși afară, fără cămașă cum era. Morana l-a urmat, stând în prag, vântul rece tăindu-i picioarele și brațele goale, lacul complet liniștit în noapte.

L-a văzut apăsând câteva butoane în timp ce se întorcea să o privească, punându-și aparatul la ureche.

"Am ceva", a spus el încet, iar Morana a simțit că i se taie respirația. "Ai auzit vreodată de Reaper?"

Era liniște în timp ce asculta orice spunea tipul de la celălalt capăt al firului, iar cadrul lui se încolăcea tot mai tare. Minutele au trecut și, nemaiputând suporta mai mult, Morana a coborât de pe verandă și a ieșit pe iarbă, picioarele ei goale simțind roua rece și umedă, și a mers să se așeze

în fața lui.

"Când?" a întrebat Tristan, uitându-se la ea. "Bine", a spus el și s-a deconectat, rupând telefonul în două și aruncându-l în lac.

"Cine a fost?" a întrebat Morana, curiozitatea ucigând-o.

Tristan a privit-o pentru o secundă lungă înainte de a se uita la lac. "Un informator. Vrea să ne întâlnim."

"Ce nu-mi spui?", a întrebat ea, trăgându-l cu fața spre ea.

A respirat adânc, cu sprâncenele tăiate pe frunte. "A existat un singur Reaper, cu mult timp în urmă, dar el și familia lui au murit într-un incendiu."

Morana a tresărit, buzele i s-au strâmbat. "Crezi că e el?"

"Nu știu", a privit în depărtare, cu mâinile încleștate lângă el. "Mă interesează mai mult de ce, oricine ar fi el, îți vrea atenția. Destul de mult pentru a lua codurile și a ți le returna."

S-a gândit la asta pentru o secundă. "Poate din cauza aceluiași motiv pentru care am fost unică pentru tine acum douăzeci de ani. Sunt singura fată care s-a întors."

Tristan a clătinat din cap, cu privirea distantă. "Nu am înțeles niciodată că știi. Mă bucur că te-ai întors în siguranță, dar de ce? Nu a fost pentru că tatăl tău te-a iubit, asta știu sigur."

"*Oh, te-a iubit.*

Vocea lui Maroni îi întrerupse gândurile.

"Maroni mi-a spus ceva astăzi", l-a informat ea. "Despre faptul că există un motiv pentru care eu sunt singura care s-a întors. Poate că se juca cu mintea mea."

"Poate", a meditat Tristan.

Amândoi stăteau la marginea lacului, pierduți în propriile gânduri, cu mai multe întrebări decât înainte.

Amara era oficial în afara radarului.

În timp ce Morana privea lacul și dealurile din jurul lui, la abia șase dimineața, își făcea griji pentru asta. Trecuse aproape o săptămână și ea nu știa ce naiba să facă.

Dimineața ei fusese și ea destul de bizară. Tristan primise un telefon și în mai puțin de cinci minute ieșise pe ușă ca și cum i-ar fi luat foc fundul, spunându-i să îi urmărească telefonul dacă nu se întoarce într-o oră. De unde știa el că ea avea un dispozitiv de urmărire pe telefonul lui, nu știa. Dar el plecase, iar Morana se ocupase să se îmbrace și să își prindă la blugi pistolul suplimentar pe care îl ținea în sertarul din sufragerie și se uita la ceas în timp ce stătea afară, pe verandă.

La această oră, dealurile erau acoperite de un strat dens de ceață, iar lumina soarelui era înăbușită, dar pătrundea prin ea. Vântul rece se juca printre șuvițele de păr, iar mirosul de rouă și de flori de dimineață timpurie

pătrundea în jurul ei. Nu mai fusese niciodată într-un loc ca acesta. Pentru o clipă, s-a simțit transportată înapoi în timp, într-o altă epocă, priveliștea din fața ei fiind antică.

Un fior i-a străbătut coloana vertebrală și s-a agățat de tehnologia modernă pe care o ținea în mână, telefonul, și și-a amintit să nu se sperie. S-a uitat în jos la ecran, la dispozitivul de urmărire al lui Tristan, și a văzut punctul lui la aproximativ 800 de metri de locația ei.

Exact după cincizeci și trei de minute de la plecarea lui, telefonul ei a vibrat cu un mesaj.

Tristan: *Vino la locația mea. Repede.*

Morana: Sunt *pe drum.*

A încuiat și a urmat navigația, îndreptându-se spre pădurea din cealaltă parte a cabanei. Deși se afla la doar o jumătate de kilometru distanță, Morana a urmat calea care i se părea mai lungă, respirația ei fiind mai bună decât ar fi fost săptămâna datorită antrenamentelor zilnice cu Vin.

După aproximativ câteva minute în care nu se auzea niciun sunet, cu excepția vântului pe apă și a ciripitului păsărilor, copacii înalți au făcut loc unui mic luminiș la baza dealului, cabana fiind ascunsă în spatele frunzișului des.

Morana l-a văzut pe Tristan stând acolo, cu brațele încrucișate la piept, vorbind cu un bărbat pe care nu l-ar fi recunoscut decât pentru mărimea lui.

Dante.

Acoperit de barbă și purtând o cămașă cenușie, largă, în care vechiul Dante nu ar fi fost prins mort, cu părul dezordonat în jurul feței, abia dacă mai putea fi recunoscut ca Dante Maroni, cel care fusese cândva perfect.

Înainte ca Morana să poată

Oprește-te, picioarele îi zburau prin luminiș, în timp ce se izbea de bărbatul pe care crezuse că l-a pierdut, bărbatul care devenise important pentru ea.

Brațele mari o înfășurară într-o îmbrățișare de urs cum nu mai experimentase niciodată, iar ea îl îmbrățișă strâns, mirosind indicii ale coloniei lui picante, contrar înfățișării lui, și fu nevoită să zâmbească în ciuda ei. Îl puteai scoate pe Dante Maroni din haine, dar nu puteai scoate hainele din Dante Maroni.

"Mă bucur să văd că mi s-a simțit lipsa", a rostit vocea zâmbitoare a lui Dante, în timp ce o mângâia încet pe spate în semn de liniștire. Morana s-a tras înapoi, clipind la el cu ochii care ardeau chiar dacă nu se putea opri din zâmbit.

"Ești bine?", a întrebat ea, uitându-se peste el. Deși zâmbea, ochii lui căprui, de obicei calzi, erau, nu chiar reci, dar stingheri.

"E bine", a spus Tristan din spatele ei, cu o voce ușor stinsă. "Nu te mai agita din cauza lui."

"Du-te și stai cu el înainte să mă omoare, Morana", își dădu Dante ochii peste cap, cu un ton intenționat ușor. "Nu mi-ar plăcea să-i învinețesc gura frumoasă, din grijă pentru tine, desigur.

Un râs a izbucnit din ea. Doamne, cât îi fusese dor de el.

Făcând un pas înapoi, Morana nu s-a întors, ci doar l-a privit fix. "Ești sigur că ești bine?"

Un zâmbet autentic îi răzbătea pe buze pe sub barbă. "Voi

fi." Morana a dat din cap. "Aveți vreo pistă? Ar trebui să fii

aici?"

Dante a clătinat din cap, împingându-și părul înapoi pe cap, iar Morana l-a privit cum îi cadea din nou. "Lucrez la ceva, dar nu pot să-ți spun prea multe. Ai vorbit cu Amara? Este bine?"

Vântul bătea în jurul lor în timp ce Morana îl privea cu seriozitate. "Nu,

nu am făcut-o. Nu a fost de găsit de când a primit vestea."

"Crede că sunt mort?" a întrebat Dante, cu ochii îngustându-se.

Morana a clătinat din cap. "Nu, dar s-a deconectat. I-am dat spațiu, dar acum mă îngrijorează."

Dante a privit cerul ca și cum ar fi cerut răbdare, murmurând ceva de genul: "lucrurile pe care le fac pentru ea", înainte de a se uita la Tristan. "Găsește-o în timp ce eu rezolv rahatul ăsta."

"Imediat", a spus bărbatul din spatele ei.

Morana i-a privit pe amândoi înainte ca Dante să o strângă de umăr. "Ne vedem în curând."

Dând din cap, l-a privit cum se mișca în tăcere și dispărea în pădure, un bărbat de mărimea lui mișcându-se cu o grație la care nu te-ai fi așteptat de la corpul lui. S-a uitat în jurul locului în care se afla, înainte de a se întoarce spre iubitul ei.

"Ce este acest loc?"

"Aici obișnuiam să evadez uneori", a spus Tristan, cu capul înclinat într-o parte. "Dante m-a urmărit aici într-o zi, ticălos încăpățânat, și a devenit locul nostru."

Morana își înclină capul într-o parte, cu ochii fixați în ochii lui. "Nu ți s-a părut puțin ciudat?".

"E în zonă", a vorbit Tristan încet, făcând un pas mai aproape de ea. "Ascultă, trebuie să plec din oraș pentru câteva zile. Este o pistă și îți voi spune dacă se dovedește."

Oh, nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc ideea ca el să plece.

Era pe aceeași lungime de undă. "Cu Dante plecat, nu mai am încredere în nimeni de aici. Vreau să te cazezi la un hotel pentru noaptea asta."

Morana a văzut seriozitatea din ochii lui, clipind. "Am dormit alertă ani de zile înainte de a te cunoaște, Tristan. Voi fi bine."

"Nu mă îndoiesc de asta", își frecă degetul mare peste buzele ei, cu ochii lui intens. "Dar trebuie să mă pot concentra asupra sarcinii mele și să nu-mi

fac griji pentru tine."

"Îți vei face griji pentru mine?" a întrebat Morana, cu vocea ei crăpând. Uita uneori, în potopul propriilor emoții, că și el simțea pentru ea.

El nu a spus nimic, doar și-a lipit buzele de ale ei, răspunzându-i fără cuvinte. "Să te cazezi la un hotel în mod anonim. Nu spune nimănui unde te duci. Vin te va lăsa acolo."

Morana a dat din cap, pregătindu-se mental, un sentiment urât desfășurându-se în fundul stomacului.

"Dacă ți se întâmplă ceva, om al cavernelor", i-a spus ea, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui. "Te voi ucide cu mâna mea."

Ea a văzut o strălfulgerare a gropiței lui înainte ca ochii să i se închidă și gura să i se ocupe.

Hotelul la care s-a cazat era același la care stătuse și prima dată când venise la Tenebrae pentru a-l ucide pe Tristan, cu câteva săptămâni în urmă. Aflat în centrul orașului, era o clădire înaltă și luxoasă, care se adresa celor bogați și verifica fiecare oaspete care se înregistra. Să-și rezerve o cameră a fost floare la ureche pentru ea.

Intrând în holul opulent, cu tocurile ei pocnind pe podeaua de marmură lustruită, o perucă roșie ascunzându-i șuvițele întunecate, Morana și-a tras după ea o valiză mică, în care se aflau câteva haine și lucrurile ei tehnice.

"Trina Summers", s-a prezentat, dându-și cu încredere numele fals. Doamna din spatele recepției a zâmbit și i-a înmânat cardul de acces. Un singur sejur la acest hotel avea să îi facă o gaură în economii, dar odată ce

lucrurile s-au calmat, era sigură că va putea să lucreze din nou. Deși știa că Tristan avea bani, voia să fie capabilă să-și plătească singură viața.

Ținându-și ochii în alertă, Morana s-a uitat discret prin hol și a văzut toți oamenii, atât de mulți dintre ei neștiind nimic despre dedesubturile lumii criminale în care trăia. Câțiva bărbați cu un aer suspect zăboveau ici și colo și, deși își ținea ochii pe ei, nu le acorda prea multă atenție.

Mergând spre camera ei de la etajul optsprezece, Morana se gândea cum trecuseră doar câteva săptămâni de când viața ei fusese aruncată în haos, de când tot ceea ce cunoștea se prăbușise. Se afla într-un oraș ciudat, fără nicio ancoră, cu excepția singurului bărbat care o urâse cândva, singurul bărbat care începea încet-încet să aibă încredere în ea acum. Asta era mare lucru pentru el. Ea știa, pentru că pentru el, faptul că ea rămânea cu el conta. Fusese abandonat și lăsat în urmă toată viața lui de cei pe care îi iubise. Avea sens de ce ar fi fost precaut să se deschidă, dar la naiba dacă ea nu era hotărâtă să se strecoare acolo.

Pierdută în gândurile ei, Morana a ajuns în camera ei și a sunat la room service. Instalându-și laptopul și routerul, și-a mâncat tăițeii în timp ce naviga pe darknet. Căutarea de informații despre Sindicat era ca și cum ar fi c ă u t a t un anumit ac într-un teanc de ace. Acum că avea codurile, era mai relaxată și mai puțin împovărată de informații. Încă mai avea întrebări, dar urgența o părăsise și, sincer, asta o făcea mult mai productivă.

A răsfoit teorii ale conspirației și articole atât despre Alianță, cât și despre Sindicat, a petrecut ore întregi studiindu-le și găsind destule pentru a-și face propriile teorii. Știa destule pentru a teoretiza că Sindicatul era implicat în comerțul cu carne vie și că sfârșitul Alianței a avut legătură cu acesta. Să fi fost din cauză că părțile nu au vrut să ia parte la

comerț? Având în vedere tot ceea ce știa, a presupus că existau șanse mari ca fetele care dispăruseră să fi fost cumva puse la cale de Sindicat. Ar fi avut sens.

În următoarele două zile, Morana și-a petrecut timpul verificându-și telefonul pentru a vedea dacă avea vreun mesaj de la Tristan (care nu a venit și asta a îngrijorat-o foarte tare), încercând să o sune pe Amara și nu a reușit să o contacteze (ceea ce a îngrijorat-o și mai mult) și încercând să găsească mai multe indicii. În mare parte a stat în camera ei, coborând seara la restaurantul hotelului pentru a lua cina și a privi oamenii, asigurându-se că nimeni nu o putea recunoaște chiar dacă ar fi văzut pe cineva cunoscut.

În a treia seară, stând la masă și mâncând fondue de ciocolată, un chelner i-a adus un bilet.

Morana a deschis-o.

Vino la depozitul gol de pe Riviera marți, la miezul nopții.
E timpul să ne întâlnim. Vino singur. Nu vei fi rănit.
- Secerătorul

Morana s-a învârtit pe scaun, încercând să localizeze cine l-a trimis. Restaurantul somptuos era pe jumătate gol. Localizându-l pe chelnerul care livrase biletul, l-a întrebat despre el.

"Un bărbat a lăsat-o la tejghea pentru dumneavoastră, doamnă", a informat-o tânărul.

"Cum arăta?", l-a întrebat ea, cu inima în glas.

"Bine îmbrăcată, doamnă", a încercat chelnerul să-și amintească. "Avea o barbă închisă la culoare și purta ochelari. Oh, și avea un baston".

Un baston. Era același om de la înmormântare? Care erau șansele?

Morana i-a oferit chelnerului un mic zâmbet, mulțumindu-i, și a plătit rapid nota de plată, grăbindu-se spre camera ei. Odată intrată înăuntru, s-a așezat la laptop și a intrat în sistemul de securitate al hotelului, făcând zoom pe imaginile de la restaurant din ultima oră și urmărind cu atenție lângă tejghea, adrenalina alimentând-o.

Ea a văzut, pe imaginile de fundal alb-negru, cum un bărbat slab șchiopăta până la tejghea, sprijinindu-se puternic pe baston. I-a înmânat biletul femeii din spatele tejghelei și a privit-o pe Morana timp de câteva minute, înainte de a se întoarce să plece, cu chipul său tresărind la fiecare pas.

Morana a făcut un zoom pe fața lui, încercând să-și amintească dacă îl mai văzuse vreodată, dar nu reușea să-l localizeze. Ceva de pe mâna lui i-a atras atenția și a făcut un zoom acolo, zoom. Era un inel. Un inel cu craniu? A privit filmarea de mai multe ori, înainte de a renunța în cele din urmă și de a se pregăti de culcare. Purtând noua ei pijama, pantalonii scurți în carouri și tricoul "nerdy is the new sexy", care era extra moale, s-a strecurat sub pătură și s-a gândit la acest bărbat și de ce, dacă o găsise cu deghizarea și numele ei anonim, nu venise să vorbească cu ea în seara asta. Fusese la doar câțiva metri distanță, mânca și era singură. Se gândise la asta, dar nu o făcuse. De ce? Asta era ceea ce o încurca.

Lucrurile deveneau foarte interesante.

Un corp așezat lângă șoldul ei a fost cel care a trezit-o pe Morana. S-a întors în pat, un țipăt ieșindu-i din gât la forma mare care se profila deasupra ei.

"Eu sunt", a turnat peste ea vocea de whisky-și-sin, liniștindu-i imediat inima care-i bătea cu putere. Fără să se mai gândească, Morana s-a lansat spre

el și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, ușurarea ei de a-l găsi bine depășind orice altceva.

"Mi-ai lipsit cu desăvârșire", a murmurat ea pe gâtul lui, nasul ei se înfipse în acel loc fericit, inhalând mirosul mosc al pielii lui. Primul ei indiciu că ceva nu era în regulă a venit atunci când brațele lui nu au venit în jurul ei. În ultimele două săptămâni, el se obișnuise cu îmbrățișările ei surpriză, întotdeauna puțin surprins, dar le întorcea timid.

Aprinzând lampa de lângă ea, se trase ușor înapoi, privindu-l în față.

Acesta a fost al doilea indiciu.

Fața lui era bântuită.

Nu-l mai văzuse niciodată așa.

Inima Moranei se trânti în piept, iar ochii ei îl cercetau pe al lui.

"Tristan?" "Nu", a șoptit el. "Nu mă întreba nimic acum."

Oricât de mult și-ar fi dorit, Morana a ascultat. Trebuia să-l scoată din orice loc întunecat în care se afla. Dând din cap, ea i-a descheiat încet cămașa, doar pentru ca mâinile lui să vină să o oprească pe a ei. S-a uitat la el întrebător.

"Nu ar trebui să mă atingi acum", i-a spus el, cu ochii lui albaștri atât de întunecați și atât de îndurerați încât a simțit că i se strânge gâtul.

"Ai încredere în mine", îi șopti ea cu aceeași voce, cerându-i întregul tot ce îi dăduse. El a așteptat o clipă, cu ochii pe pulsul din gâtul ei. Lăsându-i mâinile în pace, el i-a dat consimțământul să continue.

Morana a inspirat și și-a deschis încet cămașa, realizând că nu se uita la ea. Putea să se descurce cu asta. Împingându-i cămașa de pe trunchi, ea s-a ridicat în liniște din pat.

"Întinde-te pe burtă."

A ezitat, înainte de a se descălța, de a-și pune arma pe masă și de a-și da jos pantalonii, întinzându-se pe burtă în mijlocul patului.

Morana s-a uitat o secundă la spatele lui înainte de a scoate din sertar o sticlă cu unul dintre uleiurile ei preferate, neparfumate. Nu avea nicio idee de ce era așa, dar trebuia să facă ceva. Oare se lăsase vreodată în viața lui? I se spusese vreodată pur și simplu că era în regulă să nu fie bine? Simțise vreodată atingerea blândă a unei persoane dragi în toți acești ani?

Urcându-se în spatele lui, desfăcându-și picioarele și așezându-se pe fundul lui frumos, Morana a admirat întreaga lui spate musculos întins în fața ei. Venise la ea - rupt și răvășit, o găsise. Faptul că se afla acolo și nu la el acasă, că o găsise chiar și în această stare de spirit și nu se îndreptase spre cabană, îi spunea destul.

Fără un cuvânt, Morana și-a turnat o cantitate generoasă de ulei pe palme. Frecându-le pentru a le încălzi, s-a aplecat înainte și l-a întins încet pe umerii lui, spunându-i prin simpla ei atingere că îl vedea, îl accepta, îl iubea pentru ceea ce era, indiferent cum era.

O respirație tremurândă i-a scăpat în grabă, iar Morana a continuat să-și alunece mâinile peste el. Nodurile strânse ale mușchilor lui de acolo erau rigide. Lucrându-i treptat cu degetele ei, ea a auzit o altă respirație părăsindu-i pieptul înainte ca el să se poată abține. O durea inima, imaginându-și cum nu mai avusese niciodată așa ceva. Trupului său vânăt nu i se arătase niciodată afecțiune, sufletului său vânăt nu i se spusese niciodată că este frumos.

Apăsându-și buzele pe tatuajul lui de lup într-o declarație fără cuvinte, Morana și-a pipăit fiecare mușchi de pe spatele lui frumos. A văzut câteva cicatrici împrăștiate ici și colo, ale căror povești era sigură că le va afla într-o zi, dar pentru acel moment, lucra în tăcere.

"A fost rău", a spus el în pernă, cu vocea înăbușită. "Nu ar fi trebuit să fiu acolo."

Morana s-a întrebat ce văzuse de îl afectase atât de tare. L-a lăsat să vorbească, frământându-i mușchii de la baza coloanei vertebrale, săpând cu degetele mari.

"Vreau să rănesc ceva chiar acum", a mârâit el. "Și nu vreau să fii tu."

A simțit că inima îi tresare. "Nu-mi vei face rău, Tristan."

El a scos un râs urât, răsturnându-se brusc astfel încât ea a aterizat pe marginea patului.

"Habar n-ai de ce sunt în stare", îi ardeau ochii. "Mi-am ucis propriul tată. Împușcat chiar aici", a arătat cu degetul spre mijlocul frunții sale. "Îți dai seama măcar ce efect are asta asupra ta?" vocea lui a escaladat.

Morana îl privea, cu ochii măriți. "Tristan..."

"Și ăsta a fost doar începutul pentru mine", s-a aplecat, încercând să o intimideze. "Lucrurile pe care le-am făcut, sângele de pe mâinile mele nu se va spăla niciodată. Ce naiba cauți aici? Doar taie-ți pierderile și pleacă."

Morana își simțea răsuflarea întreruptă, fără să înțeleagă ce naiba se întâmpla cu el, dar foarte, foarte speriată de felul în care o pune la zid. A inspirat adânc, luptându-se să își păstreze calmul. El se destrăma și ea trebuia să-l țină împreună chiar acum, pentru binele amândurora.

"Și dacă aș merge", a înclinat capul, păstrându-și vocea egală, "m-ai lăsa să plec."

Durerea cruntă din ochii lui i-a spus tot ce trebuia să știe. "Atunci, taci din gură."

S-a așezat pe spate pe genunchi, cu mâinile ținându-și capul. "Nu am vrut niciodată să-l omor", a șoptit, cu vocea răgușită. "Vreau să știi asta. Eu doar...

te-a văzut și a văzut ce avea de gând să facă. Am vrut doar să-l opresc. Nu am știut, nu am..."

Morana s-a mișcat, inima ei sângerând pentru el. Punându-și mâna pe brațul lui, s-a așezat pe el, trăgându-i fața în pieptul ei, iar corpul lui a început să tremure. "M-a lăsat singură cu monștrii ăștia după aceea. M-a lăsat să mă descurc singur, cu nimeni. Nu eram un monstru atunci. Eram atât de pierdut..."

A *cedat.*

Morana l-a ținut în brațe în ciuda durerii, ochii ei lăcrimând în timp ce el plângea în brațele ei. Nu știa ce îl făcuse să cedeze, nu știa ce îl declanșase să se zbată ca băiețelul care fusese lăsat singur și rănit într-o lume prea crudă pentru el. Nu știa și nu-i păsa de nimic în acest moment, cu excepția faptului că el o căutase. Avea nevoie de acceptarea ei. Avea nevoie de dragostea ei necondiționată pentru a se vindeca așa cum o vindeca pe ea. Se îndoia că el chiar își dădea seama că o iubea sau că fiecare acțiune a lui îi cimenta acest fapt în sufletul ei.

Strângându-l la inimă, în timp ce trupul lui tremura în brațele ei, l-a legănat în tăcere, ținându-l în brațe așa cum nu fusese ținut niciodată, șoptindu-i cuvinte dulci și liniștitoare, spunându-i că era acolo și că nu avea de gând să-l părăsească niciodată.

Sunetele care veneau dinspre el au rupt ceva în ea, valul de protecție feroce care o cuprindea atât de acut. Nu știa dacă l-a ținut în brațe minute sau ore, dacă noaptea trecuse sau mai rămăsese. Pur și simplu l-a ținut în brațe, presându-i sărutări moi pe cap, iubindu-l așa cum merita să fie iubit, așa cum ar fi trebuit să fie iubit de atâția ani.

"Și dacă e moartă?", a întrebat el în clavicula ei, cu vocea lui aspră și atât de chinuită încât se îndoia că va dispărea vreodată complet. Ea știa

despre cine vorbea.

Ea i-a tras fața înapoi și s-a uitat la el. Ochii lui, ochii lui frumoși, de un albastru electric, erau roșii și umflați, iar lacrimile din ei erau daruri prețioase pe care le împărțise cu ea.

"Chiar crezi asta?", l-a întrebat ea, trecându-și degetul pe sprânceană, ștergându-i o lacrimă rătăcită.

A scuturat puternic din cap. "Atunci o vom găsi."

Maxilarul îi tremura din nou, tot ceea ce simțea în suflet i se vedea gol în ochi, iar Morana își lipi ușor buzele de ale lui, acceptând fiecare cuvânt care plutea pe ele, dar nu putea să iasă. Nu era încă acolo. Nu știa dacă el va fi vreodată acolo. Dar ea știa. Și asta era suficient pentru ea.

"Ați făcut vreodată dragoste cu cineva, domnule Caine?", l-a întrebat ea încet, știind că va trebui să-l conducă. Nu era puternic la procesarea emoțiilor, nu trebuia să fie niciodată, iar simpla ei existență în viața lui îl forța să se confrunte încet cu atâtea lucruri pe care le îngropase de atâta timp. Să se aștepte ca el să înțeleagă nuanțele emoționale și să le exprime ar fi fost greșit. Pagubele aduse psihicului său ar putea fi ceva din care nu și-ar mai reveni niciodată. Morana știa asta. Și îi va fi alături, la fiecare pas, așa cum el îi era alături cu micile lui atingeri care o ancorau în momentele de îndoială, cu micile lui ciocolate pe care le găsea pe parcursul zilei și care îi încălzeau inima, cu micile lui priviri către ea când credea că nu e conștientă.

"Nu", a răspuns el, înghițind în sec.

"Atunci, dă-mi voie", a șoptit ea, apăsându-și încet gura împotriva gurii lui, apucându-i buza inferioară între dinți și trăgând de ea. Mâinile lui s-au înfipt în părul ei, ținându-i fața pe loc în timp ce o săruta, turnând tot ce simțea în acel sărut. Buzele lor s-au întâlnit, limbile s-au încurcat

și s-au despărțit. Mâinile ei unse cu ulei au alunecat pe pieptul lui pentru a se odihni pe inima lui accelerată, simțindu-i bătăile puternice sub palma ei.

Ea s-a retras, privindu-l drept în ochii aceia albaștri și spunându-i cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spună cu mult timp în urmă.

"Sunt atât de îndrăgostită de tine, om al cavernelor."

Ea a văzut cum ochii lui s-au aprins ușor, iar mâna lui s-a oprit în jurul gâtului ei, strângând-o ferm. "Nu poți retrage asta", a avertizat-o el cu ferocitate.

Morana a clătinat din cap, fără să le întrerupă privirea. Scoțându-i penisul din boxeri, și-a dat chiloții la o parte și s-a ridicat în genunchi, lăsându-i vârful să intre în penele ei. Chiar dacă nu era atât de udă pe cât ar fi trebuit să fie, acest moment nu era despre sex. Era despre mai mult. Era vorba despre acceptare.

L-a luat înăuntrul ei, gura deschizându-se ușor, în timp ce pereții ei se strângeau și se desfăceau pentru a-l primi, arzând ușor, ochii ei nu s-au îndepărtat nici măcar o dată de ai lui. Mâna lui îi strângea ușor gâtul, ținând-o chiar în timp ce el se ținea de ea.

"Nu am de gând să o iau înapoi", i-a spus ea, cu respirația grea în timp ce el se așeza în ea complet.

"Vorbesc serios, Morana", a amenințat-o el, cu ochii lui atât de vii încât se simțea amețită. "Nu poți să o iei înapoi. Mă înțelegi?"

"Nu o voi face", l-a liniștit ea.

I-a mișcat fundul, poziția îl plasa atât de adânc în ea încât nu-și mai putea opri respirația să iasă în grabă. Șold lângă șold, piept lângă piept, inimă lângă inimă. Mâna de pe gâtul ei nu s-a mișcat. Nici ochii lui nu s-au mișcat.

"Mai spune-mi o dată", a cerut el, scuturând-o din nou.

Morana se uită în privirea lui, văzând băiatul pierdut și bărbatul adorabil, pe care îi ținea ascunși de lume, și îi spuse. "Sunt îndrăgostită

cu tine, Tristan Caine. Nu mă aștept să mi-o răspunzi. Nu am nevoie să o faci. Vreau doar să continui să mă iubești."

El și-a apăsat fruntea pe fruntea ei în timp ce ea își rotea încet șoldurile peste el, trupurile lor, ființele lor, mințile lor erau atât de conectate în acel moment încât erau la fel.

Noaptea a continuat, iar el i-a arătat tot ceea ce simțea și nu putea să spună.

Morana îl privea pe bărbatul care dormea lângă ea în patul hotelului în lumina blândă a dimineții, sforăind ușor din gură, cu întreaga lui siluetă atât de relaxată încât nimeni nu-și putea imagina agitația care trăia sub pielea lui. Știa că drumul lor înainte nu avea să fie ușor. Nu avea să fie niciodată complet bine din punct de vedere emoțional. Traumele prin care trecuse, majoritatea despre care ea nici măcar nu știa, aveau să se manifeste în diferite moduri de-a lungul vieții lor.

Dar știa, de asemenea, că el o iubea.

Altfel nu ar fi venit la ea aseară. Nu ar fi căutat-o de nenumărate ori așa cum a făcut-o. Nu ar fi simțit nevoia de a o ține în siguranță cu el însuși, așa cum a făcut-o.

O iubea și probabil că nu va putea niciodată să-i spună acest lucru. Iar ea era surprinzător de mulțumită de asta.

Ar fi preferat ca el să o privească așa pentru tot restul vieții lor. Ar prefera să gătească pentru ea așa cum o făcea în fiecare dimineață. Ar prefera să o țină de gât așa cum o făcea când era bătrână și căruntă.

Îi dăduse un cămin, un loc în care își avea locul, așa cum era ea. Fie că era în apartamentul lui, fie că era la cabană sau în această cameră de hotel, el era ancora ei. Nu avea să mai fie niciodată singură.

Lăsându-i un mic sărut pe biceps, ea se încruntă la tatuaj, văzând craniul cu atenție. Era exact același craniu, cu același desen, pe care îl văzuse pe inelul lui Maroni.

"Tristan", a mormăit ea, mângâindu-l absentă.

"Hmm", a fredonat el, cu vocea aspră din cauza
somnului.

"Ce înseamnă acest craniu?", a întrebat ea, arătând spre brațul lui.

L-a văzut deschizându-și ochii albaștri, devenind încet-încet alert. "Este o chestie de Echipament. Cei mai mulți soldați primesc asta când sunt luați în rândurile lor. De ce?"

Morana l-a trasat cu degetul, cu mintea înfierbântată. "Și cine din ținută va avea asta pe un inel?".

Tristan s-a oprit o secundă, gândindu-se. "Maroni are unul. Oricine altcineva ar trebui să fie cineva care ocupă una dintre pozițiile înalte."

"Cred că ăsta a fost Secerătorul", se grăbi Morana să se ridice din pat, grăbindu-se spre ambreiajul în care îndesase biletul.

S-a întors în pat, văzându-l pe Tristan sprijinindu-se pe coate în timp ce o privea curios, ochii lui zăbovind pe tricoul ei pentru o fracțiune de secundă înainte de a cere biletul. Morana i l-a înmânat, așteptând să vadă ce îi spunea.

"Nu mergi singur."

Asta era destul de previzibil. "Știu. Azi e sâmbătă. Mă gândeam că poate ar trebui să păzim locul în seara asta, doar ca să ne pregătim. El ar

putea fi acolo înainte și noi nu..."

I-a tăiat cuvintele, i-a înghițit restul planului și i-a cerut să demonstreze că, într-adevăr, tocilarul este noul sexy.

Tristan a decis să-i conducă la locația din acea seară, purtând un tricou negru casual și blugi pe care îi plătise unuia dintre recepționerii hotelului pentru a-i cumpăra de peste drum. Morana, deși plăcut inflamată între picioare, mergea fericită alături de el spre debarcader, urmărind toți oamenii și zumzetul, ascultând toate discuțiile copiilor, ale vânzătorilor ambulanți și ale turiștilor entuziasmați. Dacă nu ar fi fost pistolul pe care îl simțea sub tricoul lui, ar fi crezut că era doar un tip care se plimba prin locul turistic cu iubita lui într-un weekend.

Morana s-a bucurat de fiecare secundă, petrecând timp cu el într-un mod în care nu ar fi crezut niciodată că o va face. Îl întrebase dacă era în regulă să se plimbe așa, fără nici un fel de securitate, iar el îi aruncase o privire care o făcuse să tacă. Uita uneori, cunoscându-l așa cum îl cunoștea acum, că pentru lumea exterioară, el era încă temutul Predator.

Înfășurându-și brațul în jurul taliei lui, înghesuindu-se în partea lui, Morana i-a mulțumit lui Dumnezeu că își împachetase apartamentele confortabile în timp ce traversau cheiul aglomerat.

"Știi că ar trebui să facem un picnic într-o zi", a meditat ea cu voce tare, mergând în direcția în care o conducea el. "Și poate chiar să mergem la un restaurant."

"Am fost la un restaurant", i-a reamintit el.

Morana s-a înroșit, amintindu-și de acel moment din *Crimson.* La

naiba, fusese tare. "Am vrut să mănânc."

Buzele lui nici măcar nu au tresărit, dar ea i-a simțit amuzamentul când s-a uitat la ea. "Nu m-ar deranja să mergem la un restaurant pentru exact ceea ce am făcut."

"Nici eu", a recunoscut Morana, simțind cum i se încălzește fața. "Poate că de data asta chiar am putea mânca și noi."

"Știi că deja locuim împreună, nu?", a subliniat el.

Morana a suspinat. "Doar că nu am fost niciodată la o întâlnire, bine? Tot ce am avut au fost cine cu tata la masă și cel puțin un tip care a încercat să mă pipăie." L-a simțit cum o strânge mai aproape de el, apăsându-și buzele pe vârful lobului urechii ei. Morana a simțit un mic zâmbet în vârful buzelor și a continuat să-i pună întrebări în timp ce se întorceau de la chei, urmând râul, dar mulțimea a început să se subțieze.

După câteva minute, Morana a simțit cum trupul său se trezește la realitate, când locația a devenit vizibilă. A privit în jur, văzând clădirea izolată, un vechi depozit din lemn și ciment. Arăta aproape dărăpănată în noaptea căzătoare.

Tristan s-a aplecat și a scos o armă de rezervă din cizme, înmânându-i-o în tăcere. Morana a dat din cap, apreciind gestul și faptul că avea încredere în capacitatea ei de a le păzi spatele amândurora, și i-a indicat clădirea.

L-a privit cum a trecut la modul său de prădător și și-a scuturat aprecierea, concentrându-se asupra sarcinii pe care o avea la îndemână - să cerceteze locul.

Alunecând în clădire printr-o deschizătură a ușii, Morana a intrat după Tristan în spațiul cavernos și întunecat.

Era goală, cu excepția unui scaun în lateral și a câtorva cutii stivuite împreună. Un loc foarte ciudat și neobișnuit pentru o întâlnire.

"Văd că curiozitatea a pus stăpânire pe tine", cuvintele au venit din spatele ei.

Morana se răsuci, cu arma îndreptată spre bărbatul care ieșea șchiopătând din umbră. L-a simțit pe Tristan venind în spatele ei, cu propria armă îndreptată spre

străinul.

"Puneți-le jos, copii", a făcut bărbatul cu mâna, cu vocea răguşită de la nefolosire sau de la fumat. A ieşit în lumină, ochii lui ajungând la ea. "Nu am de gând să te rănesc, micuțule."

Morana a înclinat capul într-o parte, încruntându-se. "Te cunosc?"

Ochii lui se încrețiră, cuprinzând-o. Fața îi era îmbătrânită şi încrețită, pe jumătate acoperită de o barbă groasă şi întunecată, iar ochii se aflau în spatele unor ochelari rotunzi, cu ramă de sârmă.

"Ai fost la înmormântare", a gândit Morana cu voce tare, coborând arma. Un sentiment straniu i se instalase în stomac.

S-a întors pur şi simplu şi s-a îndreptat spre scaunul unic: "Recunosc că nu ai ales cel mai bun moment. S-ar putea să fim întrerupți. Am o întâlnire aici în curând".

"Cine eşti tu?"

Nu a răspuns, doar a şchiopătat până la scaun. Morana s-a întors spre Tristan, cu ochii în alertă, şi l-a găsit şi pe acesta încruntat la fel, cu arma încă ridicată.

"Te-am văzut", a vorbit Tristan, cu ochii îngustându-se în semn de recunoaştere. "Ai fost acolo. Cu câțiva ani în urmă..." S-a oprit.

Bărbatul a chicotit, prăbuşindu-se în scaun cu un geamăt. "Continuă."

Morana a privit între ei, confuză. The rece proiect în depozit i-a făcut pielea de găină pe brațe.

Bărbatul a zâmbit, cu ochii lui de culoarea alunei luminați de umor. "Vorbeşte despre absolvirea ta, Morana. El a fost acolo. Acolo m-a văzut."

Surpriza a inundat-o când s-a uitat la Tristan, pentru a-l vedea că se uita direct la bărbat.

"De ce ai fost acolo?" l-a întrebat Morana pe bărbatul mai în vârstă.

"Să te văd", îşi frecă bărbatul genunchiul cu mâna dreaptă, inelul cu

craniu argintiu îi strălucea pe deget, o replică a celui pe care ea îl văzuse pe

Mâna lui Lorenzo Maroni.

"Tu ești Outfit?", l-a întrebat ea, arătând spre mâna lui.

Bărbatul a răsucit inelul și a privit-o, cu ceva asemănător cu veneraţia în ochi. "Am fost odată, cu mult timp în urmă."

Morana își coborî încet pistolul într-o parte, cu inima înlemnind. "Ești tu Cosașul?"

Bărbatul a zâmbit, liniile de pe obraji încreţindu-se într-un mod care nu era rău. Părul lui, un șoc de sare și piper, era șubred. "Eu sunt Cosașul."

"De ce m-ai chemat aici? De ce nu ai vorbit cu mine la hotel?", l-a întrebat ea, făcând un pas mai aproape de locul în care era așezat. L-a simţit pe Tristan mișcându-se în spatele ei.

"Pentru că trebuia să te cunosc", i-a spus el. "Undeva unde putem vorbi singuri." I-a aruncat o privire ascuţită iubitului ei. "Te rog să lași arma jos. Nu am de gând să vă fac rău niciunuia dintre voi."

Dintr-un motiv ciudat, Morana l-a crezut. Coborându-și complet arma într-o parte, Morana s-a cocoţat pe o cutie de lemn în faţa bărbatului și l-a privit cu atenţie. "Am întrebări la care cred că numai tu ai răspunsurile."

L-a simţit pe Tristan venind să stea în spatele ei în tăcere, prezent, dar lăsând-o pe ea să conducă.

"Lasă-mă să-ţi spun mai întâi o poveste", a început bărbatul, limpezindu-și gâtul pentru a-și face vocea să funcţioneze. "Mă tem că nu avem prea mult timp."

Morana a dat din cap.

"În urmă cu douăzeci și trei de ani, eram soldat al Outfit și un bărbat căsătorit fericit", a început el, cu ochii lui căprui pătaţi de verde pe ea. "Era o raritate, vă vine să credeţi sau nu. Soţia mea nu știa prea multe despre această afacere sau despre ceea ce făceam eu."

A respirat adânc, răsucind inelul pe deget. "Acest inel a fost un cadou de la Lorenzo. A fost doar pentru cei trei membri ai Alianței - Lorenzo, Gabriel și eu. În timp ce ei erau liderii ambelor familii, eu eram cel care colectam toate datele despre afaceri și operațiuni. Aveam toate informațiile despre dușmani. Mă ocupam de secrete și asta îi făcea pe prietenii mei oameni puternici."

"Știu asta", a dat din cap Morana, interesată să primească în sfârșit niște răspunsuri.

A înclinat capul într-o parte, clipind la ea. "Bineînțeles", a clătinat din cap. "Totul mergea bine. Eram fericit. Soția mea era însărcinată cu cel de-al doilea copil al nostru. Atunci am dat peste un secret pe care îl ascunsese unul dintre prietenii mei."

Morana s-a aplecat în față, intrigată.

"Lorenzo devenise membru al unui sindicat global", i-a spus bărbatul în liniște. "Sindicatul făcea comerț cu copii."

Gâtul i s-a strâns când s-a întors să se uite la bărbatul din spatele ei. "Nu trebuie să fii aici."

Tristan a privit-o, foamea de răspunsuri din ochii lui albaștri se potrivea cu a ei, și l-a îndemnat pe bărbat să continue. "Copiii dispăruți."

Morana și-a pus mâna pe coapsa lui și s-a întors spre bărbatul mai în vârstă, găsindu-l pe acesta privindu-i pe amândoi cu ceva apropiat de mulțumire în ochi. Și-a scuturat gândul, concentrându-se asupra poveștii.

"Copiii au fost luați din diferite orașe la o vârstă prea fragedă și pregătiți să devină sclavi, cei care au supraviețuit oricum. Mulți au murit."

A simțit cum mușchii coapsei lui Tristan se strângeau sub palma ei în acel moment și i-a dat o strângere. Pielea i s-a înfiorat, știind că fusese unul dintre acei copii. "Maroni furniza copii?"

"El este motivul pentru care sora mea a dispărut?" a întrebat Tristan peste întrebarea ei.

Bărbatul mai în vârstă se uită la Tristan cu ochii plini de regret. "Nu. Sora ta a fost tot Gabriel. Îmi pare rău."

Tristan a inspirat brusc. Morana a simțit cum rușinea și durerea i se încolăceau în burtă. Doamne, ce monștri malefici prădau *copiii?* Tatăl ei era unul dintre ei. Bărbatul a continuat. "Nu știam de cât timp se întâmplase, dar nu voiam să iau parte la asta. Deși Gabriel era implicat doar în câteva operațiuni, Lorenzo era implicat în multe. El era adevăratul pericol. I-am sunat pe amândoi și i-am amenințat că îl voi demasca dacă nu se oprește. Am fost un prost, crezând că sunt prietenii mei."

Morana a simțit că ceva greu i se așează în stomac. "Ce s-a întâmplat atunci?" Bărbatul a studiat-o, rămânând tăcut pentru o clipă f o a r t e , foarte lungă. "A

Alianța a fost ruptă. Eu m-am retras, iar Gabriel s-a speriat și a decis să meargă pe drumul lui. Toate afacerile s-au divizat. Dar Lorenzo nu a avut niciodată încredere în nimeni. A luat-o pe fiica lui Gabriel ca o asigurare pentru ca el să-și țină gura."

Morana a respirat pe nas și a rămas tăcută.

A continuat, cu vocea sumbră. "Apoi a atacat-o pe soția mea în casa noastră și a ucis-o pe ea și pe copilul nostru."

Ducându-și mâna la gură, Morana a oftat la grozăvia pe care o suferise bărbatul din fața ei. "Îmi pare atât de rău", a spus ea, cu inima îndurerată pentru el.

Bărbatul a chicotit: "Oh, aș fi vrut să fi făcut doar atât".

Morana era pe jumătate speriată să nu audă mai mult.

"Mi-a luat-o și pe cealaltă fiică", a vorbit bărbatul, cu ochii ațintiți

asupra ei. "La început, a pus-o cu ceilalți copii dispăruți, dar apoi i-a venit o altă idee ca să se asigure că Gabriel va rămâne tăcut."

Inima Moranei a început să trosnească în pieptul ei, iar respirația îi era neregulată. A simțit mâna lui Tristan coborându-i pe umăr.

"I-a dat-o lui Gabriel s-o crească", i-a spus bărbatul în liniște, "ca să se uite la ea și să-și amintească cât de mare este mânia lui Lorenzo față de cei care se împotrivesc lui. În schimbul tăcerii lui, propria lui fiică avea să trăiască. Soția lui nu a acceptat niciodată că a fost propriul ei copil care s-a întors și l-a părăsit, săraca."

Mâinile au început să-i tremure, lacrimile i se adunau în ochi în timp ce întreaga ei viață îi trecea prin fața ochilor, totul căzând brusc la locul lui. Disprețul tatălui ei față de ea, absența mamei ei, fiecare cuvânt insensibil pe care îl auzise în acea casă, modul în care tatăl ei se bucurase să o vadă suferind - totul începuse să capete un fel de sens straniu.

Morana a înghițit în sec: "Eu... nu... Eu", s-a bâlbâit ea.

"Ești tatăl ei", Tristan a pus în cuvinte ceea ce ea nu reușea să facă.

Bărbatul i-a zâmbit blând. "Ești fiica mea, Morana."

Ea îl privea neîncrezătoare, știind în sinea ei că nu mințea, dar neputând să accepte acest lucru. "Măcar ăsta este numele meu adevărat? Sau era numele ei? Fiica lui Gabriel?", a întrebat ea, vocea ei urcând.

A simțit cum mâna de pe umărul ei o strânge, iar bărbatul mai în vârstă, tatăl ei adevărat, a ridicat din umeri. "Nu contează. Tu ești Morana."

Morana a expirat, cu lacrimile curgându-i pe față. "Știi dacă este în viață?"

A clătinat din cap și durerea din Morana s-a adâncit. *Cum?*

Morana și-a șters lacrimile și a pus întrebarea pe care știa că se afla în prim-planul minții lui Tristan. "Luna este în viață?"

Și-au ținut respirația în timp ce tatăl ei a spus cu părere de rău. "Chiar nu știu."

Făcându-și curaj, Morana și-a îndreptat coloana vertebrală. "De ce nu m-ai luat înapoi?"

"Eram prea rănit când se întâmplau toate astea", i-a spus el, frecându-și

genunchiul. "Nu am știut ce s-a întâmplat cu tine decât după câteva luni,

și până atunci era prea târziu. Din toate punctele de vedere, erai un Vitalio."

Morana a simțit cum îi tremură buzele. "De ce nu ai încercat să mă contactezi înainte?"

A clătinat din cap. "Atâta timp cât credeau că sunt mort, era mai sigur pentru tine. Mi-am ținut totuși ochii pe tine, oferindu-ți puțina protecție pe care am putut-o de la distanță."

Inima i se strângea.

"Știu că nu am niciun drept să fiu, dar am fost foarte mândru când ai continuat să studiezi tehnologia", i-a spus el, zâmbetul de pe chipul lui fiind o fantomă a ceea ce trebuie să fi fost. "Ai primit asta de la mine. Ești mult mai bună decât eram eu la vârsta ta."

Mândria din vocea lui, mândria pe care nu o mai primise în toată viața ei, i-a răsucit ceva în piept. Morana i-a cercetat chipul și i-a găsit asemănarea cu ea, în alunița ochilor lui, în felul în care nasul lui se înclina ușor în sus. A simțit că i se umplu din nou ochii și s-a scuturat, punându-și întrebarea care ardea în ea de câteva zile. "De ce să furi codurile? Nu aveai de gând să le folosești niciodată. De ce să-i înscenezi asta lui Tristan?"

Își îndreptă piciorul, o ușoară tresărire îi traversă fața. "Trebuia să vă fac pe tine și pe Tristan să vă întâlniți."

Morana a clipit, surprinsă. "Poftim?"

Mâna lui Tristan s-a strâns pe umărul ei.

Tatăl ei a chicotit, sunetul fiind autentic. "Oh, crezi că am fost singurul care te-a supravegheat? Băiatul a fost mereu acolo. M-a prins de câteva ori, nu-i așa, Tristan?" Tatăl ei l-a îndreptat spre bărbatul din spatele ei, privindu-l peste ochelari într-un gest pe care Morana îl recunoștea în ea însăși.

Cu inima bâlbâită la această nouă informație, Morana a încercat să-și amintească vreun moment din trecutul ei în care se simțise supravegheată. Știa că el avea o poză cu ea. Dar asta era tot ce avea? Avea mai multe? De cât timp fusese supravegheată? Fusese supravegheată nu de una, ci de două persoane și nu-și amintea niciun incident?

"Am știut ce a făcut pentru a te proteja cândva", a deliberat bărbatul. "Și am știut, la felul în care a fost cu ochii pe tine de-a lungul anilor, că te va proteja din nou când va veni timpul."

"Timpul pentru ce?", a răcnit ea, mintea ei abia dacă mai ținea minte totul.

"Justiție."

Cu un fior pe șira spinării, Morana își strângea și desprindea pumnii, gândindu-se la acest bărbat din fața ei. Depozitul gol a făcut ecoul golului din stomacul ei, în timp ce tot ceea ce știa despre viața ei se prăbușea.

"Deci, lasă-mă să înțeleg", se aplecă în față, privindu-l cu o privire egală. "L-ai pus pe Jackson să-mi fure codurile și să-i însceneze lui Tristan, totul pentru ca eu să-l găsesc? Tu făceai petitori?"

Bărbatul, a pufnit într-un râs. "Sună puțin stupid când o spui așa, dar a funcționat, nu-i așa?".

"A vrut să mă omoare", i-a spus ea.

"Am făcut-o", a confirmat Tristan din spatele ei.

Bărbatul mai în vârstă a clătinat din cap. "Cred că nu l-ai recunoscut, Tristan, și nu te învinovățesc."

I-a remarcat lui Morana: "Bărbații din lumea asta nu iubesc ca bărbații normali, micuțo. Dragostea lor este mai intensă decât oricare alta. El s-a îndrăgostit de tine ca băiat și ca bărbat. Și a privit cum s-a întâmplat a fost singura

pace pe care am găsit-o în ultimii ani, știind că vei fi iubit, prețuit și protejat după ce eu nu voi mai fi. Trebuia să-ți ofer asta."

Pulsul îi pulsa la auzul cuvintelor lui, gâtul îi era strâns de emoții necunoscute, Morana a tresărit, scuturându-se de severitatea vocii lui.

"Cine a încercat să mă omoare?", l-a întrebat ea, încercând să înțeleagă totul.

"Sindicatul."

"Atunci de ce m-ai trimis spre Alianță și Sindicat?
N-ar fi trebuit să stau deoparte?"

"Nu poți să stai departe. Ești deja implicată din cauza a ceea ce ești, iar eu trebuia să te pregătesc pentru adevăr", a declarat el simplu. "Dacă nu erai pregătit, mintea ta nu ar fi putut face față. Și am vrut ca relația voastră să aibă succes."

Morana a clătinat din cap. "Și ce am de gând să fac cu tot acest adevăr? Ce rost are?"

Bărbatul, tatăl ei, a zâmbit cu indulgență, uitându-se de la Tristan și înapoi la ea. "Vei face ceea ce vrei să faci, Morana. Lumea asta are nevoie de oameni ca tine care să ia apărarea celor care nu o pot face singuri. Sunt atât de mulți copii pierduți care nu-și găsesc drumul spre casă, atât de mulți părinți care își plâng copiii. Durerea asta e de neînțeles, micuța mea căprioară. Nu știi ce agonie trece printr-un tată atunci când își pierde copilul, pentru a nu-l mai găsi niciodată. Ajută-i."

În tâmplele ei a început să pulseze. "Cum? Nu știu."

Bărbatul s-a aplecat în față, pe punctul de a spune ceva, când sunetul unui vehicul care se oprea afară l-a făcut să se îndrepte. I-a privit pe amândoi și a rostit un singur cuvânt: "Ascundeți-vă".

Nesigură, Morana și-a luat arma și a simțit cum Tristan o trage în sus, ghidând-o spre o parte, ascunzându-se în spatele unuia dintre stâlpi.

Punând-o cu spatele la

stâlpul și protejându-și trupul cu al ei, ea l-a văzut cum se apleca într-o parte și privea ușa. Morana și-a răsucit gâtul și a privit ea însăși scena.

Lorenzo Maroni și tatăl ei - nu, Gabriel Vitalio - au intrat în spațiu, ambii îmbrăcați în costume. Morana l-a văzut pe tatăl ei, tatăl ei adevărat, zâmbindu-le pur și simplu și salutându-i ca pe niște prieteni vechi. Și-a dat seama că nici măcar nu știa numele lui real, sau al ei. Nu știa nimic despre mama ei sau despre surioara ei nenăscută.

Respirând prin durerea care-i invada inima, Morana pur și simplu și-a luat puterea de la bărbatul care stătea lipit de ea, și-a luat curajul de la prezența lui și și-a ținut ochii pe scenă și s-a concentrat asupra ei. Putea ceda mai târziu.

"Măi, măi, măi", a chicotit Lorenzo Maroni. "Uite cine a apărut din mormânt. Credeam că te-am îngropat, prietene."

"Întotdeauna teatru, Lorenzo", a comentat tatăl ei, părând amuzat.

Lorenzo a chicotit. "Ar fi trebuit să lași scheletele adormite în pace." "De ce ne-ați chemat?" Gabriel a tăiat firul rahatului.

Tatăl ei a clătinat din cap. "Am vrut să întreb despre comerț. Arme și copii în zilele noastre, nu-i așa, Lorenzo?"

"Nu melodia asta veche, Secerătorule", se uită Lorenzo la bastonul prietenului său. "Îți amintești ultima dată când ai amenințat că mă vei demasca?"

"Foarte clar", a declarat tatăl ei. "Nu sunteți singurii pe care i-am chemat pentru această întâlnire".

Morana a privit, surprinsă, cum Dante a intrat în depozit și s-a sprijinit de unul dintre stâlpi, fumând cu dezinvoltură o țigară. "Bună ziua, tată."

Tristan a inspirat deasupra ei, cu inima lui încă fixată pe urechea ei. Morana a simțit că a ei începea să palpite. Avea o presimțire proastă în legătură cu asta.

Lorenzo Maroni a părut uşor surprins pentru o secundă, înainte de a-şi reveni. "Mă bucur să te văd, fiule."

Dante a schiţat un zâmbet gol, unul cum nu mai văzuse niciodată pe chipul lui chipeş. "Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, mai ales după ce am văzut rezultatele depravării tale din ultimele zile, tată."

Lorenzo s-a liniştit înainte de a se întoarce spre Secerător. "De ce ne-ai chemat aici?"

Tatăl ei s-a sprijinit pe baston şi s-a ridicat în picioare, cu corpul aplecat în faţa ciorapului lui Lorenzo. "Să-ţi spun că, în ultimii ani, ţi-am desfiinţat afacerea. Să-ţi spun că am plănuit asta de peste douăzeci de ani. Eşti răul adevărat, Lorenzo. Şi nu meriţi să trăieşti."

Înainte ca cineva să se poată mişca, tatăl ei şi-a răsucit vârful bastonului, scoţând o lamă ascunsă şi i-a tăiat gâtul lui Lorenzo Maroni. Morana abia şi-a stăpânit un oftat, degetele i se răsucesc în tricoul lui Tristan, în timp ce acesta a ţintit şi şi-a îndreptat arma spre locul faptei, vigilent.

"Asta e pentru Elaina", a declarat tatăl ei, cu o voce rece. "Asta e pentru că mi-ai ucis dragostea şi copilul, pentru că mi-ai luat fetiţa, Lorenzo."

Dante pur şi simplu fuma într-un colţ, văzându-şi tatăl gâlgâind, văzându-i genunchii tremurând, văzându-i cămaşa albă şi impecabilă devenind de un roşu urât.

Maroni a căzut în faţă pe tatăl ei, scoţând ceva din propriul buzunar. Era o lamă cu care l-a înjunghiat în timp ce acesta cădea la pământ.

"Nu!" a şoptit Morana înainte de a se putea controla, ochii i se măriră. Maroni îşi strângea gâtul, încercând să vorbească, cu ochii ieşiţi din orbite.

Tatăl ei ţinea rana deschisă pe piept şi continua să vorbească p r i n respiraţii chinuitoare. "Aceasta este dreptatea voastră", a continuat tatăl ei,

sângerând. "Ai sângerat până la moarte în timp ce fiul tău privea fără remuşcări. Asta e ceea ce ai creat."

Gabriel, care se uitase şocat la vechiul său partener, s-a aplecat brusc şi l-a scuturat pe muribund. "Unde este fiica mea?", a întrebat el,

îl scutură. "Este în viață? La naiba, Lorenzo, spune-mi unde este?!" Maroni a gâlgâit, s-a înecat, cu ochii ieșiți din orbite, și a căzut lat la pământ. La câteva minute după miezul nopții, Bloodhound Maroni a murit într-o baltă de în propriul sânge.

Morana a observat toate acestea cu stupoare. Toate acestea se întâmplau la nici trei metri de locul în care se afla ea.

Tristan se crispase împotriva ei. "Rămâi aici", i-a șoptit el în păr înainte de a ieși în învălmășeală. Ea a văzut cum Dante s-a uitat în sus pentru a-l vedea pe Tristan ieșind, cu sprâncenele ridicate, dar altfel tăcut. Și-a aruncat țigara. Amândoi bărbații s-au apropiat de tatăl ei adevărat în mod sincronizat, aplecându-se pentru a-i vedea trupul.

Dante și-a mângâiat clinic pieptul și a scos un plic, schimbând o privire cu Tristan.

Tatăl ei a mormăit ceva pe care Tristan s-a aplecat să-l asculte, înainte ca el și Dante să se ridice și să se îndrepte spre ușa depozitului, vorbind în liniște. Morana nu știa ce se afla în plic și, în momentul de față, nu-i păsa cu adevărat.

Gabriel a continuat să-l scuture pe un Lorenzo mort, întrebându-l despre locul unde se afla fiica lui.

"Amândoi cunoaștem durerea de a pierde o fiică", murmură Gabriel în genunchi în sângele lui Lorenzo. "Doar că tu știi că fiica ta este în siguranță, iar eu nu. Acum nu voi ști niciodată."

Tatăl ei nu a răspuns.

Gabriel a început să râdă, sunetul căpătând volum, devenind din ce în ce mai isteric.

Morana a ieșit din spatele stâlpului, privindu-l, conștientă că atât Dante, cât și Tristan se întorceau să îl privească și ei.

Tristan se uită la ea și clătină din cap. "Să plecăm, Morana."

Ochii lui Gabriel au căzut pe ea și a râs. "Morana, mica târfă din patul lui."

A rămas în genunchi în sânge, rânjind ca un nebun. "Tu nu ești Morana mea! Nici măcar nu știu cine naiba ești!"

Morana și-a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre capul lui, cu inima îndurerată. "Ai răpit fete și le-ai dat la schimb acum douăzeci de ani?", a întrebat ea, cu vocea tremurândă.

Dar Gabriel era prea departe pentru a-i răspunde.

"Morana mea s-a pierdut. Morana mea a dispărut. Morana mea nici măcar nu *există!* Și eu? Te-aș ucide în fiecare zi în care aș putea. Vreau să simți durerea pe care fata mea o simțea undeva; vreau să sângerezi așa cum sângerează ea. Vreau să te întrebi de ce tata nu te-a iubit așa cum trebuie să se fi întrebat copilul meu."

Morana a făcut un pas înainte, cu inima sângerândă, rănită, pentru o fată pe care nu o cunoscuse niciodată, pentru ea însăși și pentru toate celelalte fete care fuseseră brutalizate de acești bărbați. "Ați răpit fete acum douăzeci de ani?"

Era conștientă de ochii lui Tristan asupra ei, de faptul că Dante privea scena cu atenție, dar nu-și putea întoarce privirea de la ochii bărbatului pe care îl iubise ca pe tatăl ei timp de atâția ani.

Ochii aceia s-au întunecat când au ajuns la ea, iar râsul lui s-a înrăutățit.

"Târfă nenorocită", a scuipat el la picioarele ei. "Nu meriți să fii fericită, nu când copilul meu nu este."

"Am fost copil", i-a spus Morana, cu ochii arzând. "Un copil nevinovat."

"Și am fost tată!", a țipat el, scuipând din gură. "Am fost tatăl unei fetițe frumoase care a fost înlocuită peste noapte! A dispărut! Și tu i-ai luat locul. Tu nu ești ea! Nu vei fi niciodată ea!"

"Ai răpit fete acum douăzeci de ani?", a continuat ea să întrebe necruțător, cu brațele tremurându-i din cauza efortului pe care îl făceau mintea și mușchii ei.

Se ridică în picioare, făcând un pas spre ea, ura din ochii lui o ardea, fără să-i răspundă la întrebare. "De fiecare dată când mă uitam la tine, îmi aminteam de copilul meu. Cât de mult trebuie să fi suferit ea. Cum trebuie să fi plâns pentru mine. Nu meritai viața ei."

Morana simțea cum fiecare cuvânt o asalta ca un glonț, găsindu-și ținta, săpându-i-se în piele.

În secunda în care i-a luat să proceseze cuvintele lui, Gabriel și-a scos pistolul și l-a îndreptat spre capul ei, cu ochii lui negri deschiși asupra ei. "Oh, are o armă îndreptată spre mine. S-ar putea să mă omoare, dar eu aș trage. Și aș nimeri chiar între ochi."

Morana privea fix ochii întunecați și plini de ură, nemișcată. "Tu ai răpit-o pe Luna Caine?"

"Am fost nebună multă vreme, dar a trebuit să mă prefac, de dragul fiicei mele, în speranța că într-o zi Lorenzo îmi va spune unde este."

Morana și-a ridicat propriul braț, îndreptându-l spre fruntea lui.

Vocea calmă a lui Tristan venea din dreapta ei. "Nu o face, Morana."

"Oh, fă-o, Morana", vocea lui Gabriel a ironizat numele ei. "Tatăl tău este mort. Mama ta este moartă. Îl voi ucide și pe iubitul tău. Și pe copiii tăi..."

"Nu-l lăsa să te afecteze", vocea lui Tristan venea de la periferie, rece și liniștită. "L-am prins. Nu vrei să faci asta."

"Oh, vrei să faci asta, nu-i așa, Morana?", l-a mângâiat Gabriel, cu ochii lui sălbatici cum nu mai văzuse niciodată. "Știi că dacă ai fiice, ți le voi fura..."

"Morana, nu-l asculta..."
"-și să le punem în comerț. Așa cum am făcut și eu acum douăzeci de ani..." "L-am prins, nu o face."

"Opriți-vă!" Morana a țipat la ambele voci care se îndreptau spre ea, cu mâinile tremurând, întreaga ei formă tremurând de durere și de furia care nu făcea decât să se acumuleze în corpul ei. Simțea cum gheața și focul se luptau în interiorul ei, trecând în câteva clipe de la detașarea cu sânge rece la furia arzătoare.

"Ai luat-o pe Luna Caine?", i-a strigat ea lui Gabriel, cu vocea frântă.

Gabriel a râs. "Ba da, am făcut-o!" S-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Înainte ca ea să-și dea seama, degetele ei apăsaseră pe trăgaci, reculul lovind-o puternic, vederea unei găuri în capul bărbatului care fusese singurul tată pe care îl cunoscuse toată viața ei.

Un urlet chinuit i-a ieșit din gât chiar în timp ce genunchii i se prăbușeau. "La naiba!"

Brațele au venit în jurul ei, trăgând-o în sus chiar dacă ochii ei priveau toată moartea din jurul lor. Lorenzo Maroni zăcea într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat. Tatăl ei biologic, un om pe care îl cunoscuse doar de zece minute, dar care o protejase toată viața, mort cu un zâmbet ușor pe față, cu cămașa îmbibată în sânge. Gabriel Vitalio, un om care înnebunise după ce își pierduse fiica, un monstru, tatăl ei, ucis de ea.

Morana a înțeles totul și a leșinat.

A fost sunetul unor voci joase care i-a pătruns în conștiință.

Clipind din ochi, Morana a privit tavanul familiar al sufrageriei cabanei și a încercat să se ridice în șezut, dar o durea capul. Un pahar cu apă a apărut în fața ei și l-a luat, înghițind lichidul rece pe gâtul uscat, ridicând privirea și văzându-l pe Tristan care o privea solemn. Ochii ei s-au mutat spre celălalt ocupant al camerei, Dante, care o privea la fel de solemn.

Dintr-o dată, totul i-a revenit brusc în minte. Luând o gură mare de aer, cu pieptul brusc strâns, Morana i-a privit pe amândoi, clipind din ochi pentru a-și alunga lacrimile.

"Sunt toți morți?", a răcnit ea, punând paharul pe masa din fața ei.

Amândoi bărbații, spre ușurarea ei, au dat din cap. Dante a detaliat: "Va fi o furtună de rahat".

Morana s-a concentrat asupra respirației, atât de multe se ciocneau și se prăbușeau în interiorul ei încât nu știa cum să se gândească la nimic din toate acestea. Lucrurile înghețau. Sângele ei se răcea. Gheața se strecura încet în venele ei. Dând din cap o dată, s-a ridicat în picioare, având nevoie de spațiu, de distanță, pentru a îngropa totul.

"Am nevoie de un duș."

Fără să aștepte răspunsul lor, a ieșit calm din cameră și a urcat scările, mergând la baie și încuind ușa. S-a prins de tejgheaua de granit cu degetele palide, sprijinindu-se pe brațe, uitându-se în oglindă pentru a-și vedea reflexia care o privea.

Cine a fost ea?

Cine naiba era?

Ea nu avea mamă. Adevărata ei mamă murise cu brutalitate când sora ei era în pântece. Tatăl ei nu-i spusese numele ei în cele câteva minute pe care le petrecuseră împreună. Tatăl ei, care era în căutare de răzbunare de două decenii, o privise ani de zile și se simțea mândru de ea. Iar bărbatul pe care îl iubise toată viața ei ca tată, bărbatul a cărui aprobare o tânjea, fusese un monstru malefic care distrusese atâtea vieți. Ea îl omorâse.

Bicepșii au început să îi tremure, reflexia i se încețoșa pe măsură ce respirația îi devenea mai greu de suportat.

O bătaie a răsunat în ușa din spatele ei.

Morana a deschis gura pentru a răspunde, dar nu a ieșit niciun sunet. Se holba, cu ochii mari, la propria-i reflexie, încercând să strige, dar gâtul i se închidea, o minge care se adăpostea acolo, sufocând-o.

"Morana, deschide ușa", se auzi din partea cealaltă, whisky-and-sin. Cum putea să-l înfrunte? Cum ar fi putut când tatăl ei îi distrusese viața și îi luase sora, trimițându-l în spirală în întuneric? Dacă s-ar fi uitat în ochii lui și ar fi văzut ură adevărată față de ea însăși? Nu a putut suporta

ea. La naiba, nu-l putea vedea. Dar a vrut să se întoarcă și să răsucească butonul. Trebuia să o facă. Nu se putea mișca.

Ciocăniturile au devenit mai insistente. "Morana, deschide naibii ușa!"

Chiar își dorea foarte, foarte mult. Voia să se arunce în brațele lui și să îi spună că nu o urăște. Dar cum putea să-l înfrunte?

"Jur pe Dumnezeu că dacă nu deschizi ușa asta nenorocită chiar acum..."

Desprinzându-și degetele de tejghea, a reușit să se întoarcă și a constatat că genunchii i se încleștau. Pete negre dansau în fața ochilor ei, buzele i se despărțeau pentru a inspira aerul atât de necesar. Nu putea să respire.

A auzit o lovitură puternică, apoi încă una înainte ca ușa să se deschidă și forma lui furioasă să stea acolo.

"Iisuse..." s-a uitat la ea și s-a năpustit, ridicând-o în brațe și ducând-o la duș, deschizând toate robinetele și așezându-se pe bancă cu ea în brațele lui.

Apa rece i-a zdruncinat sistemul, zdruncinându-i corpul. Morana și-a îngropat fața în gâtul lui, găsind acel loc chiar la joncțiunea umărului lui, și a încercat să înghită aer.

Brațele lui s-au strâns în jurul ei și a ținut-o aproape. "Este în regulă. Este doar un atac de panică. O să treacă. Concentrează-te doar pe vocea mea și respiră cu mine, Morana."

Ea a făcut-o. S-a concentrat pe vocea lui, pe whisky-ul care o îmbăta și pe păcatul care o făcea să se simtă vie. A respirat odată cu el, simțind expansiunea și dezumflarea lentă a pieptului lui și a potrivit-o pe a ei cu el.

Îi tremura gura. "Ar fi trebuit să fiu eu."

"Ce vrei să spui?", a întrebat el încet, udându-se cu totul de ea. "Sora ta a fost cu mine. Ar fi trebuit să fie aici. Adevărata Morana.

ar fi trebuit să fie aici. Nu am fost. Nici măcar nu știu cine sunt."

O mână se prinse în părul ei umed și îi trase capul înapoi cu fermitate, o alta se înfășură în jurul gâtului ei, cerându-i atenție.

Morana a închis ochii.

"Uită-te la mine", a ordonat el, strângându-i o dată gâtul.

Ea nu a vrut. Îi era frică să se uite la el, nu știa el asta.

Strânsoarea de pe gâtul ei se strânse, iar ea deschise ochii, privindu-i gâtul.

"Ochi", cererea și-a croit drum prin ceață.

Încet, cu inima trosnindu-i în piept, Morana l-a privit.

Și a găsit acei frumoși și magnifici ochi albaștri care o priveau cu totul altceva decât cu ură.

"Ești exact acolo unde trebuia să fii", i-a spus el, vocea lui nu lăsa loc de îndoieli. "Știu exact cine ești."

"Cine sunt eu?"

"A mea."

Morana își simțea bărbia tremurândă, iar ochii îi ardeau.

"Poate că te-ai născut cu alt nume, dar tu ești Morana. Morana mea. Tu ești fata pentru care am ucis și tu ești femeia pentru care aș muri. Ești a mea și ești exact acolo unde ar trebui să fii. Să nu mai pui niciodată la îndoială asta, ai înțeles?"

Morana da, îi înțelegea cuvintele, dar fundațiile i se prăbușiseră, întreaga ei viață se zdruncinase, viitorul ei era un gol. În acel moment, stând în dușul rece cu el complet îmbrăcată, privindu-l în ochii lui albaștri, un singur lucru conta.

"Să nu mă urăști din nou."

Mâna lui s-a flexat pe gâtul ei. "Știi de ce îmi place să te țin în brațe așa?"

Ea a clătinat din cap.

"Îți simt viața sub mâna mea", a declarat el, ochii lui arzând pe ai ei, degetele lui legând viața ei de el. "Trupul tău, viața ta, inima ta - toate sunt ale mele acum. Ai încredere în mine să le păstrez pe toate în siguranță."

Iar Morana s-a prăbușit în pieptul lui și s-a prăbușit pentru tot ce pierduseră, amândoi ținându-se de singurul lucru pe care îl găsiseră.

"Vreau ca lucrurile să fie clare în continuare", a elucidat Dante, uitându-se în jur la fiecare dintre bărbații și cele câteva femei din sală, cu privirea întunecată. "Voi prelua toate afacerile începând de săptămâna viitoare și vreau să veniți în față și să îmi raportați direct mie tot ceea ce ați ținut sub preș pentru tatăl meu. Nu așa vor merge lucrurile acum și dacă aveți o problemă cu asta, acolo este ușa. Ieși naibii afară."

Dante se schimbase. Nu știa ce se întâmplase sau ce văzuse el în plic, dar bărbatul cu zâmbete ușoare se îndrepta spre o explozie de care nu credea că era conștient.

Morana îl privea de la masa din conac, stând acolo nu în calitate de prieten, ci de moștenitor supraviețuitor al lui Vitalio în Occident. Restul oamenilor din Outfit s-au adunat în jurul camerei, atât în șocul morții lui Lorenzo, cât și al întoarcerii lui Dante din viața de apoi.

Tristan stătea la fel de grav lângă el, ochii lui ascuțiți nu ratau nicio reacție de pe fețele nimănui. Nimeni nu s-a mișcat. Dante a dat din cap. "Bine. Să-l plângem pe tatăl meu săptămâna asta. Vă mulțumesc că ați venit."

Oamenii au ieșit încet din sală, fără să murmure, fără să discute nimic. Morana a privit cum Leo Mancini, fratele mai mic al lui Maroni, a dat

o privire amară către Dante înainte de a pleca.

"O să fie o problemă", a comentat Morana după ce toată lumea a plecat.

Dante s-a ridicat de pe scaun și a mers să stea la fereastră, uitându-se la oamenii de afară. Deși Dante era din nou îmbrăcat perfect, nu se bărbierise complet de când se întorsese, iar scrupul i se potrivea. Profilul lui părea sever, aspru și puțin intimidant, dacă Morana era sinceră.

"Știu", a spus el, cu ochii în afară. "Leo a fost întotdeauna însetat de putere și a vrut să iasă din umbra tatălui meu. Voi avea grijă de el."

Ea nu se îndoia de asta.

Morana se uită la Tristan, ca să-l vadă pe acesta privindu-l pe Dante cu o ușoară încruntare.

"Deci, care este planul?" a întrebat Morana cu un plus de entuziasm, încercând să ridice un pic energia din încăpere.

"Vrei să conduci o familie mafiotă?"

Morana a clipit la întrebare. "Um, nu. Nu în mod special."

Dante a zâmbit în cele din urmă, întorcându-se să o privească, sprijinindu-se de fereastră. "Voi doi vă căsătoriți?"

Stai, ce?

Morana îl privi pe Tristan cu ochii mari, neștiind cum să răspundă la această întrebare. Tristan a clătinat din cap. "Nu până nu o găsim pe Luna."

Dante a dat din cap, cu privirea gânditoare. "Știi, există un motiv pentru care Alianța a prosperat atât de mult timp sub conducerea celor trei. Tatăl meu și Gabriel se ocupau de afaceri, iar tatăl tău se ocupa de informații."

"Pot să mă ocup eu de afacerile din Portul Umbrelor", se auzi vocea lui Tristan din locul în care era așezat. Dante a intervenit. "Și eu mă pot ocupa de afacerile din Tenebrae."

Morana a dat din cap, înțelegând. "Iar eu mă pot ocupa de informații".

Dante s-a îndreptat spre biroul tatălui său, acum al lui, și a scos o sticlă de scotch de epocă, tăiată în cristal, pe care a turnat-o în trei pahare, dându-le amândurora câte unul.

"Pentru Alianță", a ridicat toastul.

"Pentru găsirea fetelor dispărute", a completat Tristan.

"Pentru viitor", a ciocnit Morana paharele, privindu-i pe ambii bărbați în ochi. Ei erau familia ei acum.

Și aveau un drum lung în față.

La naiba.

Tristan a privit șuvița de păr negru fluturând când femeia de lângă el a expirat, făcându-l să plutească înainte de a se odihni pe pielea ei moale. Dormind așa, ea era subjugată. Fragilă. Amintindu-i de fetița care îi zâmbise cândva.

În orice moment, ea se va trezi și el va vedea în ochii aceia arși focul care trăia în ea. Acei ochi îi făcuseră întotdeauna atât de multe în interior. Când era copil, nu înțelesese ce fusese acea greutate din pieptul lui. Ca bărbat, învăța. Ea îl privise cu ghearele deschise spre lume, ura, căldura și acum inima ei, toate ale lui.

L-a dezmorțit, această femeie mică cu suflet de războinic. El era un tip deștept, dar creierul ei nu semăna cu niciunul pe care îl cunoscuse vreodată și, din când în când, îl făcea să se simtă ca un idiot. Asta nu-l deranja deloc.

Îi trecu ușor un deget pe umăr, minunându-se de moliciunea pielii ei nemărginite, până la stomac, buzele lui curbându-se. Știa că ea își trăgea stomacul înăuntru câteodată, încercând să aplatizeze micuța burtă pe care o avea. Ea nu știa, nu înțelegea că putea să se îngrașe cu câțiva centimetri și tot ar fi fost cel mai frumos lucru pe care el îl văzuse vreodată.

Și pentru o femeie atât de deșteaptă, încă îl lăsa nedumerit faptul că ea îl alesese pe el de nenumărate ori. Pe el.

Îi sărutase mâinile scăldate în sânge, îi atinsese cicatricile câștigate de durere și se uitase la el pentru a vedea doar bărbatul. Întotdeauna fusese așa, Morana lui. Și deși nu fusese niciodată în stare să-i ofere ceva, încerca în fiecare zi. Dacă ea ar fi regretat vreodată alegerea ei, nu voia să examineze îndeaproape ce ar fi făcut.

Telefonul lui a sunat pe o parte.

S-a agitat, scoțând un zgomot drăguț de iritare, înainte de a se așeza confortabil la gâtul lui, iar respirația ei îi încălzea pielea. El a zâmbit, verificând mesajul.

Este aici.

O mulțumire cum nu crezuse că va găsi vreodată s-a așezat peste el ca o pătură confortabilă, încălzindu-l din interior. Apăsându-i un sărut pe frunte, s-a desprins de ea și s-a ridicat să plece.

"Unde te duci?", cuvintele s-au izbit în pernă. La

naiba, era drăguță dimineața.

"Am ceva pentru tine."

El a văzut cum curiozitatea a pus stăpânire pe ea și a deschis un ochi înainte de a geme. "Ar fi bine să nu fie sex, pentru că te voi ucide, Tristan. Dacă te apropii de păsărica mea timp de o săptămână, te voi ucide."

Buzele i se crispară înainte de a se putea abține. "Nu te-am auzit plângându-te aseară."

"Am făcut-o", a argumentat ea, mișcându-se în sus, lumina lovindu-i gâtul, iar el a văzut urmele care îi așternuseră pe piele. Satisfacția l-a străbătut. Îi plăcea asta. Îi plăcea foarte mult.

Dând din cap, a tras jaluzelele, scăldând dormitorul de la penthouse în lumina soarelui.

Morana își îngustă ochii înainte de a cădea pe spate pe pernă, gemând. "Nu mă pot mișca. Mă doare."

Tristan s-a aplecat, ridicând-o în brațe, cu cearșafuri cu tot, și a dus-o în baia spațioasă. Așezând-o în picioare, a apăsat un sărut blând pe buzele ei umflate, pe jumătate sigur că îi va mușca limba dacă îl va aprofunda. Nu credea că ea avea idee cât de mult îl amuza, emoția fiind ceva cu care nu fusese niciodată foarte familiarizat până la ea.

Cu pieptul mai ușor decât fusese vreodată, îi făcu o baie, știind că fusese prea intens aseară. Dar atunci, avusese un motiv întemeiat.

Turnând câteva dintre sărurile de baie care erau acum stivuite pe rafturi, el i-a mai dat un sărut moale, privindu-i ochii suprem de satisfăcuți și languroși.

"Vino să mă cauți după ce termini", a murmurat el pe buzele ei și a lăsat-o în pace să-și liniștească trupul. Dezbrăcându-se de așternuturile murdare, a făcut patul, fredonând o melodie mică și s-a oprit când și-a dat seama că fredona.

Așa se simțea fericirea?

Dând din cap, s-a dus în baia de oaspeți, a făcut duș și s-a bărbierit, pregătindu-se pentru ziua de azi. Așa cum devenise o rutină între ei, el s-a dus să pregătească micul dejun în timp ce ea se pregătea. Nu multă lume știa despre

cât de mult îi plăcea să gătească. Era ceva atât de satisfăcător în a crea ceva delicios din simple ingrediente brute.

Să-l hrănești pe Morana, totuși? Era aproape o înălțime pe care o dorea. Îi plăcea să-i citească fața. Încă de la început, o hrănise și știa exact cum îi plăcea mâncarea lui. Să-i vadă ochii închizându-se și răsuflarea i se întredeschidea, când lua prima îmbucătură, îl făcea întotdeauna să i se scoale puțin. Dar mai mult decât atât, era bucuria de a se conecta cu ea, știind că ceva ce făcea el îi dădea fericire. Își dorea asta.

Bătând niște ouă împreună, Tristan s-a întrebat cum se vor schimba lucrurile acum. Seara trecută fusese o petrecere pentru a anunța oficial preluarea de către Morana și de el a afacerii mafiote din Shadow Port. Odată cu moartea ambilor lideri săptămâna trecută, lucrurile fuseseră cel puțin puțin turbulente.

După ce au discutat, Dante a preluat lucrurile în Tenebrae, în timp ce Tristan trebuia să se ocupe de Shadow Port. Aceasta urma să fie o nouă Alianță, o nouă eră, între frați. Era perfect, într-adevăr. Tristan nu îndrăgise niciodată Tenebrae, orașul răscolea prea multe amintiri pentru el, pe care ar fi preferat să le pună deoparte. Iar Morana iubea acest penthouse din Shadow Port, iubea orașul, dacă era sincer. Îi plăcea mai ales că bicicleta lui era aici, așa cum îi spusese după ce o scosese la plimbare cu ea cu câteva seri în urmă.

Această clădire era deja a lui, dar acum urma să devină sediul mafiei din oraș. Trebuia să angajeze personal, să asigure securitatea și să amenajeze locul. Dacă aveau de gând să își facă viața aici, trebuia să se odihnească știind că era cât se poate de sigur.

Bătând ouăle, își lăsă gândurile să se ducă la Dante, ușor îngrijorat de el. Îi plăcea nesimțitul și, în ultima vreme, simțea în el ceva mai întunecat ca niciodată. Încercase să vorbească cu el despre el, încercase să-l facă să se

deschidă în legătură cu ceea ce se întâmplase când se ascunsese,

dar Dante a fost tăcut în legătură cu asta. Iar cu Amara în vânt, Tristan era îngrijorat - nu doar pentru ea, pentru că și el ținea la ea, ci și pentru Dante.

Zgomotul pașilor îl făcu să își ridice privirea spre femeia care îi fusese rațiunea de a exista atât de mult timp încât nu mai știa unde începea el și unde se termina ea. S-a pus în locul lui Dante, întrebându-se ce ar fi făcut dacă ea ar fi dispărut acum fără un cuvânt.

Sticla din mâna lui s-a spart.

"Ce naiba!", a exclamat ea, coborând în fugă treptele până la el, în timp ce el respira pe nări, amorțindu-și durerea prin pură voință și se uita la ea. Cu părul într-un coc dezordonat pe cap, care era ușor dezechilibrat, ochelarii dreptunghiulari cocoțați pe nas, corpul ei într-o rochie simplă și vaporoasă cu flori pe ea, îi tăia respirația.

"Te doare? Rahat!"

Apucându-i mâna dreaptă tăiată, a deschis robinetul și apa rece i-a curs prin palmă, tăieturile usturându-l momentan. Tristan a privit în jos la singura femeie căreia îi păsa vreodată dacă îl durea și și-a apăsat buzele pe capul ei, încercând să stăpânească tot ce simțea. În unele zile, simțea că va exploda cu emoțiile pe care ea le scotea din inima lui odată moartă.

Neștiind nimic despre tumultul din interiorul lui, i-a luat cealaltă mână și era pe punctul de a o băga și pe aceasta sub apă, când a văzut banda de pe degetul lui.

Nu plănuise să i-o arate decât mai târziu, dar când ea s-a uitat la el cu ochi frumoși și curioși, pisica lui sălbatică care tocmai toarce pentru el, a simțit că i se topește ceva în piept.

"Sunt cinic, Morana", i-a spus el, ținându-i mâna și atenția. "Nu cred în căsnicii. Nu cred în bărbații care își poartă inelele cu soțiile lor doar pentru a le da jos mai târziu. Dar cred în loialitate. Cred în angajament".

I-a văzut ochii sclipind, știa că deja își dăduse seama. Nu era surprins - uneori îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși. Ea era cadoul lui pentru o viață ratată, această femeie de foc care îi încălzea oasele înghețate și singuratice.

"Nu pot să mă căsătoresc cu tine", i-a spus el, "nu până nu-mi îndeplinesc promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele."

Ea a dat din cap în semn de înțelegere.

"Dar nu vreau niciodată, niciodată, să nu intri într-o cameră și să știi că fiecare parte din mine, bărbatul distrus și băiatul pierdut, îți aparține."

Putea să vadă efectul pe care cuvintele lui îl aveau asupra ei. Buzele ei tremurau când și-a întrerupt privirile și s-a uitat în jos la mâna lui. Inspirând adânc, una care a pus în evidență mușcătura pe care i-o dăduse pe decolteu, ea a trasat cu mâinile tremurânde banda de pe inelarul stâng.

Apoi l-a desprins cu grijă, văzând micul tatuaj pe care și-l făcuse cu două nopți în urmă.

El însuși s-a uitat la ea, mulțumit de curbură, de singurul cuvânt tare și clar.

Morana.

"Oh, rahat", a auzit-o gâfâind înainte ca ea să se uite la el, plângând deschis acum, lacrimile făcându-i ochii strâmbă într-un mod adorabil. Deși era sigur că l-ar fi lovit cu piciorul dacă ar fi spus asta.

"Sunt al naibii de îndrăgostită de tine, Tristan Caine", a bolborosit ea, atacându-i pieptul cu fața și apăsând sărutări pe inima lui care bătea cu putere. El și-a înăbușit neîncrederea imediată pe care o simțea în fața cuvintelor ei și a respirat adânc, acceptând că ea - frumoasa și inteligenta Morana Vitalio, care putea să facă de un milion de ori mai bine decât el - îi iubea fundul său deteriorat. Păcat că nu avea să o lase niciodată să realizeze asta. Acum era al naibii de prinsă cu el.

A apăsat un mic sărut în vârful capului ei, bucurându-se de cât de mică se simțea pe lângă el. Uita uneori, la cât de firavă era, că era mică.

A vrut să-i spună că și el o iubește.

Și nu știa cum să îi spună asta, cum să verbalizeze asta. Poate că într-o zi o va face. Spera că într-o zi va putea. Până atunci, putea doar să-i arate.

A scos-o la o întâlnire cu *Crimson*.

Mi s-a părut potrivit, având în vedere că totul începuse acolo. A mâncat mâncarea, apoi a dus-o la baie și a mâncat-o, pentru că era prea dureroasă ca să o ia și nu s-a putut abține. Dar îi plăcea privirea aceea din ochii ei, cea de imediat după ce își revenea după un orgasm. Se uita la el cu zâmbetul acela tâmpit care făcea să îi răsune ceva în adâncul pieptului. Avea de gând să o țină drogată cu rahatul ăla doar ca să continue să primească zâmbetul ăla special în fiecare zi din viața lui.

Acum, stând în parcarea de la apartamentul lor, el o privea cum se uita la cadoul lui.

"Îți bați joc de mine!" Femeia de lângă el a sărit în sus de emoție, oferindu-i un zâmbet atât de strălucitor încât i-a tăiat naibii respirația.

Cei trei băieți din spatele lui au chicotit. Încă nu îi simpatizase în totalitate, dar îl urmăriseră în Portul Umbrelor din Tenebrae din propriile motive, iar unul dintre ei, Vin, era chiar foarte priceput la cuțite. Dante avea încredere implicită în el și asta era suficient de bine pentru Tristan. În timp ce el a stabilit

în sistemul din oraș, a vrut să aibă alături de el câteva fețe cunoscute în care să aibă încredere.

În momentul de față, singurul lucru care îl împiedica să-i lovească era faptul că toți puteau vedea micile sughițuri pe care Tristan i le lăsase aseară pe ceafă. Știau că era a lui. Asta îl mulțumea nespus de mult.

La naiba, chiar era omul cavernelor pe care îl numea în ceea ce o privea.

Tocmai această nevoie primară de a o revendica, de a-i arăta că era a lui, după petrecerea de aseară, fusese cea care îl condusese la o noapte întreagă de maraton sexual care îl secătuise până la ultima picătură de spermă și sudoare. O atacase din momentul în care intraseră în penthouse, trăgând cu ea de acele nenorocite de ferestre pe care le iubea atât de mult, pe tejgheaua din bucătărie, pe scări, înainte de a se muta în cele din urmă în dormitor. Să spui că fusese epuizat până la sfârșit ar fi puțin spus.

El a privit-o cum se holba la Mustangul roșu din '69, o replică exactă a vechii ei mașini, mâna ei atingând metalul mașinii. Știa că îi lipsea vechea ei mașină, știa că era atașată de ea.

Le-a făcut semn băieților să îi lase în pace și a făcut un pas înainte spre locul unde se afla ea.

"Îți place?", a întrebat el, având nevoie să știe că alegerea lui nu a fost în zadar. Ea a dat din cap.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea i-a luat mâna în cele mici și l-a tras spre lift, apăsând butonul pentru acasă.

"Mulțumesc pentru această primă întâlnire minunată, domnule Caine", l-a privit din spatele ochelarilor. El i-a urmărit buzele umflate cu privirea și s-a întors pentru a-și vedea reflexiile în oglindă. Nu se învechise niciodată. Prima dată când se rezemase de perete și îi privise împreună, în prima noapte în care ea

rămăsese pe teritoriul său, ceva îi zvâcni în piept, văzând forma ei micuță alături de a lui.

Arăta la fel, dar acum zâmbea mai mult. Nu credea că ea își dădea seama, dar a surprins-o mușcându-și mai mult buzele, vorbind mai mult, mișcându-și mai mult mâinile în timp ce vorbea. Era mai plină de viață și văzând-o așa îl făcea să se simtă al naibii de bine. Știa că era afectat. Știa că nu va putea niciodată să îi ofere complet tot ce merita. Dar îi plăcea să încerce și de fiecare dată când ea zâmbea, era răsplata lui.

Era exact ceea ce tatăl ei îl pusese să promită cu ultima suflare.

"*Ai grijă de ea",* spusese bărbatul, iar Tristan, în acel moment, se conectase cu el. Amândoi cunoșteau durerea de a pierde tot ceea ce le era drag, amândoi cunoșteau speranța care îi ținea agățați de marginea sănătății mintale. Îl văzuse pe bărbat de-a lungul anilor de câteva ori, de fiecare dată când își urmărea fiica. Nu că i-ar fi spus vreodată profunzimea obsesiei sale. Nu, asta nu ar fi fost de ajuns.

Ușile s-au deschis glisând, readucându-l în momentul de față și, ca un far, ea s-a îndreptat direct spre ferestre, privind priveliștea spectaculoasă a nopții, în timp ce tunetul trosnea pe cer.

Își scoase tocurile și le aruncă într-o parte, așezându-se în fața ferestrei, camera fiind întunecată, la fel ca în noaptea în care viața lui se schimbase.

A mângâiat spațiul de lângă ea, privindu-l cu ochi strălucitori.

Iar el o urmărea ca o molie înnebunită ce era, gata și dispus să ardă în gropile iadului atâta timp cât ea îl privea așa.

"Am și eu ceva pentru tine", i-a spus ea cu blândețe, deschizându-și ambreiajul negru și înmânându-i un plic simplu.

Tristan s-a uitat la ea, confuz.

"L-am întâlnit azi pe tipul de la aeroport", a explicat ea, iar Tristan a simțit cum i se strânge în stomac, așa cum făcea întotdeauna când era vorba de un alt bărbat. Deși încerca să o țină în frâu, adevărul era că știa ce fel de bărbați trăiau în această lume - bărbați fără morală, fără scrupule și fără decență. Ei ar fi văzut-o și ar fi furat-o fără să se gândească la dorințele ei. Singurul lucru care o ținea în siguranță, oricât de mult o irita, era reputația lui. Ar fi furat-o, dar nu l-ar fi înșelat.

Tot nu i-a plăcut. La naiba.

"Făcusem o înțelegere cu el, așa că i-am spus câte ceva din ceea ce voia să știe și el mi-a dat asta", a continuat ea, complet indiferentă la focul posesiv care-i curgea prin sânge.

Tristan s-a holbat în ochii ei timp de un minut lung, citind fiecare pată de măsliniu peste maro deschis, cu inima ei dezgolită pentru ca el să o vadă. La naiba cu oricine încerca să-i ia acea lumină. I-ar fi sfâșiat cu mâinile goale. Luând o mică respirație, calmându-și fundul teritorial, s-a uitat la plicul din mâinile sale și l-a rupt, scoțând singurul fragment de hârtie.

Era o adresă.

Inima îi bătea mai tare decât o făcuse de mult timp, în timp ce se uita la adresa simplă scrisă de mână, o locație aflată la cinci ore distanță de oraș, și o privea pe ea.

"Am verificat deja adresa", i-a spus ea, cu vocea tremurândă, căci știa ce ar putea însemna asta. "Este o casă. Mergem mâine."

A vrut să-i mulțumească, să-i spună că ceea ce făcuse pentru el și încă făcea pentru el îl făcea să se simtă cel mai norocos ticălos de pe planetă. Cuvintele, ca întotdeauna, nu i-au ieșit niciodată pe buze. Dar ea a înțeles. Întotdeauna înțelegea.

A vrut să-i spună că iubirea era un cuvânt prea blând pentru tot ceea ce se întâmpla în interiorul lui când era vorba de ea. Ea îl schimbase, îl realinase din interior spre exterior. Ca o planetă care atrage brusc o lună pe orbita ei, îl legase de ea, îi dăduse o direcție pentru mai mult timp decât știa ea, îi dăduse un scop pentru a exista.

Ea era gravitația lui, planeta lui nenorocită, și era pierdut fără ea.

Cu trecuturi scăldate în moarte, cu fundații scăldate în sânge, găsise ceva atât de prețios încât se întreba uneori dacă nu cumva ar trece din nou prin toate acestea doar pentru a o găsi pe ea.

Ploaia se prăbușea pe geamurile de afară, tunetul răsuna, iar el se aplecă în față, spunându-i totul cu buzele, în singurul mod în care putea. Ea s-a agățat de el.

Întotdeauna s-a agățat de el.

Și cu o femeie pe care o iubea alături de el, în căutarea celeilalte pe care o pierduse, Tristan s-a simțit iubit, acceptat.

Întreg.

Și ar fi trecut prin toate astea, din nou, doar pentru ea.

Seria Dark Verse continuă cu povestea lui Dante și Amara în ***The Emperor****, care va apărea în* ***decembrie 2020.***

Vă mulțumesc că ați ales cartea mea. Sper că v-a plăcut călătoria lui Tristan și a Moranei. Deși nu este finalul și îi veți revedea, mă emoționează totuși Vă rog să luați în considerare posibilitatea de a lăsa o recenzie/notație înainte de a sări la următoarea aventură cu cartea dumneavoastră. Aș aprecia cu adevărat

că atât de mult.

Scrisul nu a fost ceva ce am crezut vreodată că voi face, nu până acum câțiva ani, când sănătatea mea mintală a luat-o razna și povestitul a devenit refugiul meu. Din acest motiv, primele mele mulțumiri se vor îndrepta întotdeauna către oamenii extraordinari care au fost alături de mine încă de la început, familia mea fandom care m-a susținut cu dragostea lor, așa cum nu am cunoscut niciodată. Voi sunteți motivele pentru care am descoperit cine sunt și mă faceți puternică în fiecare zi.

În al doilea rând, părinților mei - nu aș fi fost cine sunt fără voi. M-ați făcut să cred că pot zbura pe toate cerurile, mă pot scufunda în toate oceanele, pot eșua sau reuși, iar voi m-ați iubi la fel. Sunteți pilonii mei, indiferent unde mă aflu în lume, și sunt norocoasă să fiu a voastră.

De asemenea, vreau să mulțumesc întregii comunități de carte care m-a acceptat cu brațele deschise. Tuturor bloggerilor și bookstragrammers care s-au speriat cu mine și mi-au sărbătorit cartea, le mulțumesc. Împărtășirea propriei mele iubiri pentru tot ceea ce înseamnă romantism, văzând talentul din editările și fotografiile voastre și pur și simplu vorbind cu voi a fost un mare dar. Pentru toți prietenii pe care mi i-am făcut în

comunitatea care mă face să zâmbesc și să fac aww. Vă mulțumesc pentru dragostea voastră. Nici nu știți ce înseamnă pentru mine.

Și pentru Nelly. Prietena mea uimitoare, talentată și vizionară, care mi-a spus cu atâta generozitate "da" atunci când am întrebat-o dacă vrea să deseneze coperta cărții mele. Ești o bijuterie și îi mulțumesc în fiecare zi stelei mele norocoase pentru tine. De fiecare dată când creezi ceva, mă lasă cu gura căscată. Nu cred că voi putea vreodată să verbalizez dragostea pe care o simt pentru tine și cât de al naibii de recunoscător sunt în fiecare zi pentru că îmi tolerezi fundul. Vă mulțumesc. Nu mi-aș fi putut imagina pe nimeni altcineva care să facă dreptate acestei povești așa cum ai făcut-o tu. Nu am avut de ales.

Pentru prietenii mei, știți cine sunteți. Mulțumesc că ați fost atât de răbdători cu mine când am dispărut zile întregi și am fost practic un prieten de rahat. Vă iubesc al naibii de mult.

Pentru tribul meu de cititori, darurile cu care m-ați onorat mă lasă fără cuvinte. Abundența pe care o revărsați asupra mea îmi umple viața în fiecare nenorocită de zi. Vă mulțumesc foarte, foarte mult. Îmi faceți lumea mea un loc mai bun.

Cel mai important, vreau să-ți mulțumesc ție, cititorul meu, pentru că ai luat cartea mea și ai ales să mă citești. Dacă ai ajuns până aici, îți sunt veșnic recunoscătoare. Sper că ți-a plăcut, dar chiar dacă nu, îți mulțumesc că ai ales-o. Apreciez foarte mult că ți-ai făcut timp. Te rog să te gândești să lași o recenzie înainte de a te arunca în următoarea ta lume livrescă.

Vă mulțumesc foarte mult!

Goodreads
Facebook
Instagram
Twitter
Grupul de cititori
Newsletter
Pinterest

Alte titluri de RuNyx

Predatorul